

Jean Gibson

**Křesťanství
pro začátečníky
i pokročilé
II. díl**

vydavatelství

ethics

© Fairhaven Bible Chapel
San Leandro, USA

© českého vydání 1993

<ethics>

Chalupníková 41
CZ-704 00 Ostrava

Obálka: Dieter Otten

Překlad a sazba: <ethics> Ostrava

Tisk GRAFIA Kyjov

Printed in Czech Republic

OBSAH

Něco o tomto kursu	7
Lekce 1	
Panorama evangelia	9
Lekce 2	
Přehled učení o Kristu	19
Lekce 3	
Kristus jako Pán	29
Lekce 4	
Pohřbení ve křtu	39
Lekce 5	
Věčné spasení	49
Lekce 6	
Život v církvi	61
Lekce 7	
Jak překonávat pokušení	71
Lekce 8	
Setkání s Bohem	81
Lekce 9	
Žít se Božím slovem	89
Lekce 10	
Pane, nauč nás modlit se	99
Lekce 11	
Jsme Jeho svědky	111

Lekce 12
Osobní svědectví 121

Lekce 13
Večeře Páně 127

Dodatek A
Bezpečí, jistota a radost 137

NĚCO O TOMTO KURSU

Knížka, kterou držíte v rukou, je určena všem, kdo chtějí studovat Písmo svaté - Bibli - a tak se více dozvědět o Bohu i o sobě. Tento druhý díl kursu je připraven pro ty, kdo se s křesťanstvím seznámili nedávno, zejména pro ty, kdo přijali Krista za svého osobního Spasitele a chtějí jej následovat jako svého Pána. Obsahuje mnoho cenných rad a pokynů pro ty, kdo stojí na cestě za Pánem Ježíšem na začátku.

JAK VYTĚŽIT Z TOHOTO KURSU CO NEJVÍCE

1. **MODLI SE.** Pros Boha, aby ti pomohl rozumět Jeho slovu. Není možné Božímu slovu správně rozumět bez Boží pomoci (2. Korintským 2,14; Žalm 119,130).

2. **PEČLIVĚ SE NA KAŽDOU LEKCI PŘIPRAVUJ.**

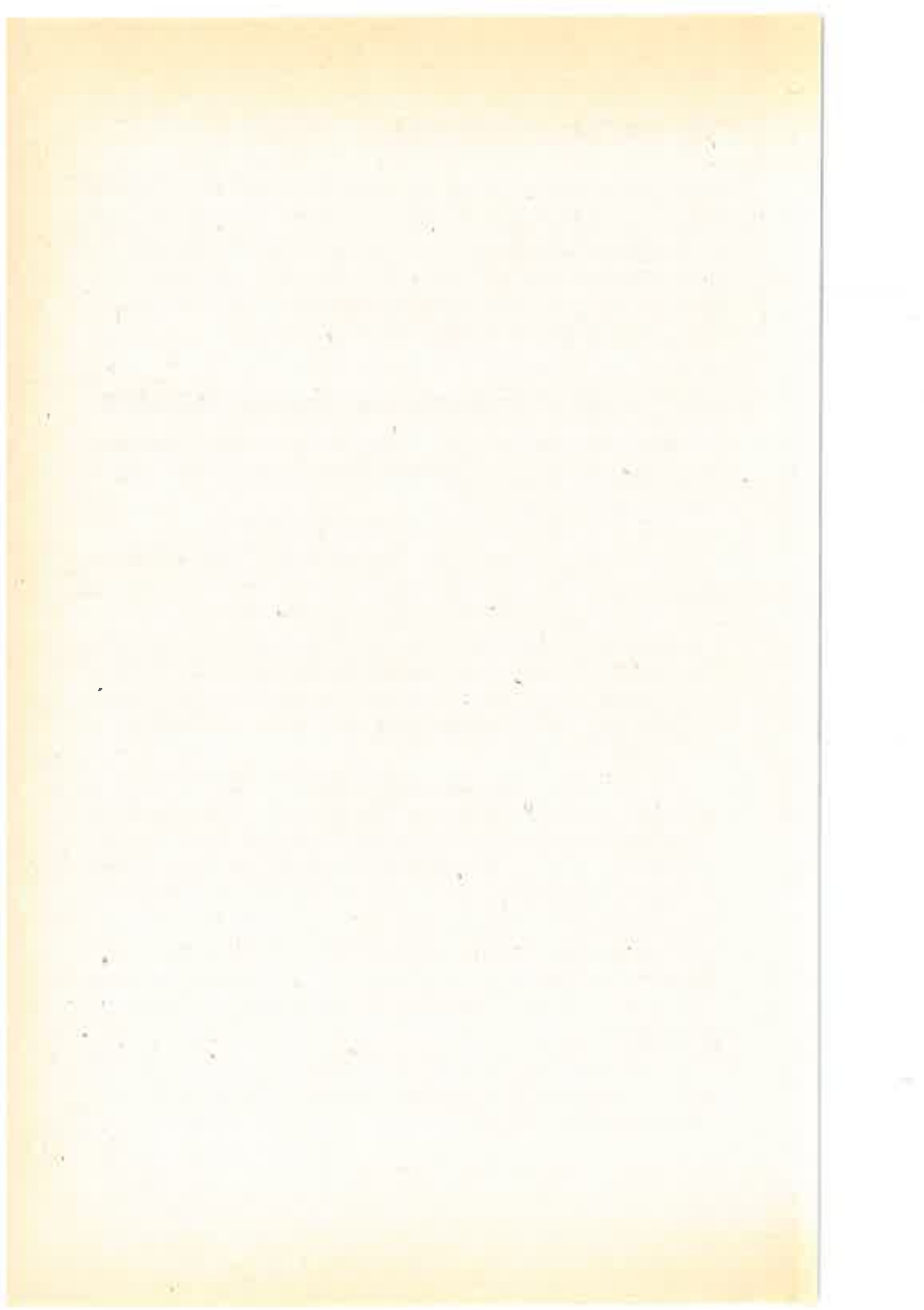
a) Pročti si aspoň dvakrát text lekce bez hledání v Bibli. Podtrhni si klíčové myšlenky a označ si všechno, čemu nerozumíš, nebo na co se chceš zeptat. Ke každé lekci si dělej poznámky.

b) Vyhledej a přečti si *všechny* biblické odkazy. Jsou označeny názvem biblické knihy, číslem kapitoly a verše, například: Efezským 3,17. Pořadí knih je většinou uvedeno na začátku Bible, některá vydání uvádějí obsah Nového zákona (tedy druhé části Bible) až na konci Starého zákona.

c) Při přípravě věnuj pozornost otázkám a úkolům. Snaž se odpovédět na všechny jejich části. Pokud nemáš možnost kontaktu se zkušenějšími věřícími ve sboru nebo v kroužku, můžeš vypracované otázky a úkoly, případně vlastní dotazy poslat na adresu: **<ethics>**, Chalupníkova 41, Ostrava 704 00. Po zhodnocení a zodpovězení otázek ti zasláné vrátíme.

3. **VELMI DŮLEŽITÁ JE PRAVIDELNOST A VYTRVALOST.** Navštěvuj kroužek pravidelně; pokud k tomu nemáš možnost, vyhraď si denně nebo v průběhu týdne určitou chvíli, kdy se tomuto kursu budeš věnovat.

4. **SVÉ POZNÁMKY A JINÉ PODKLADY SI USCHOVEJ.** Budeš je potřebovat při následném studiu a můžeš je využít v rozhovorech s dalšími lidmi.

PANORAMA EVANGELIA

"Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího" (Marek 1,1). Tak začíná inspirovaná zpráva o životě a službě Pána Ježíše. Základní jádro křesťanské víry - největší zvěst, jakou kdy člověk slyšel - zní: "Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne" (1.Korintským 15,3-4). Jan 3,16 shrnuje: "Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný." To je opravdu dobrá zpráva, a právě toto je význam slova "evangelium". Otevřela se cesta člověka k Bohu a On přikázal, aby se tato zvěst nesla každému stvoření na tváři vsí země (Marek 16,15).

Co víme o evangeliu? Jeho zdrojem je Bůh, ne člověk. Je to evangelium Boží (Římanům 1,1; Galatským 1,11; 1.Tesalonickým 2,2.9). Ústředním tématem je živá osoba. Je to evangelium o Božím Synu, našem Pánu Ježíši Kristu (Římanům 1,3.9; 15,19). Jeho cílem je přivést člověka k Bohu. Je to evangelium o spasení (Efezským 1,13), které si nikdo nezaslouží. Je to evangelium o Boží milosti (Skutky 20,24). Trvá na věky. Je to evangelium věčné (Zjevení 14,6).

Nutno souhlasit s tím, že se tu rozhoduje o životě a smrti. Bůh volá lidi, aby poslechli evangelium a varuje je před soudem, který je čeká, pokud neposlechnou (2.Tesalonickým 1,9; 1.Petrova 4,17; Římanům 10,16). Jako odpověď Bůh vyžaduje víru, a je tedy naléhavě nutné, aby lidé tuto zvěst poznali (1.Korintským 9,16; Skutky 1,8). Kdyby někdo chtěl změnit tuto zvěst, ocitá se pod kletbou (Galatským 1,7-9). To platí zvláště o těch, kdo učí, že k víře je nutné přidávat skutky nebo obřady, aby člověk získal spasení.

Tato zvěst od Boha nepadla nečekaně na svět, aniž by to Bůh předem nenaznačil. Od začátku historie bylo zřejmé, že člověk potřebuje vysvobození z hříchu a smrti, jak ukazují první kapitoly Bible. Boží vysvobození prostřednictvím slíbeného Vykupitele je naznačeno dokonce už v 1.Mojžíšově 3,15. Krev starozákonních obětí byla předobrazem konečné Kristovy oběti přinesené na kříži jednou provždy (Židům 10,1-4.10-12). Starý

zákon zaslíbil novou smlouvu neboli zákon, který měl být větší než stará (Jeremjáš 31,31-33). Boží Vysvoboditel měl být záchranou pro celé lidstvo (Izajáš 42,1.6). Proroctví a jejich naplnění se tedy spojují v jednom Pánu, v jedné víře, v jednom spasení (Efezským 4,4-6). Je jen jedna cesta k Bohu (Jan 14,6; Skutky 4,12).

Odloučení od Boha

Člověk byl učiněn pro Boha - pro Jeho radost a slávu (Zjevení 4,11; Izajáš 43,7). Odvěkým Božím záměrem pro člověka bylo, aby nesl Jeho podobu, a tím zjevoval Jeho slávu (1.Mojžíšova 1,26-27; Římanům 8,29). Bůh postavil člověka na zemi se svobodou volby a ne jako ovládaného robota. Člověk si mohl vybrat, zda bude Boha milovat a poslouchat nebo ne.

1. ZKOUŠKA. Člověk byl postaven do překrásné zahrady a mohl mít obecnství s Bohem. Měl jen jediné omezení, na kterém záviselo trvání tohoto vztahu. Měl zakázáno jíst ze stromu vědění dobrého a zlého. Měl možnost poslechnout nebo neposlechnout, Božímu slovu věřit nebo nevěřit (1.Mojžíšova 2,15-17).

2. NEPOSLUŠNOST. Dábel v podobě hada popřel Boží slovo a řekl člověku, že nezemře, i když bude jíst zakázané ovoce. Člověk této lži uvěřil snáze než slovu Boha, který jej miloval. Neposlušnost přinesla osudnou změnu nazývanou "pád" (1.Mojžíšova 3,1-7). Výsledkem byla okamžitá duchovní smrt, oddělení od Boží přítomnosti (1.Mojžíšova 3,8) a nakonec i fyzická smrt, kdy je lidská duše oddělena od těla (1.Mojžíšova 5,3-5).

3. PROBLÉM. Důsledky této neposlušnosti se neomezily jen na prvního člověka. Hřích a smrt vstoupily do veškerého lidského pokolení (Římanům 5,12). Lidská podstata se změnila natolik, že člověk se stal Božím protivníkem. Stal se hříšníkem jednak svými skutky (Římanům 3,23), ale i svou přirozeností (Efezským 2,3). Odplata za hřích je smrt (Římanům 6,23) - každý hřích je potrestán smrtí (Ezechiel 18,4). Člověk je tedy "mrtvý ve vinách a hříších" (Efezským 2,1.5). Tato smrt je okamžitá duchovní smrt, což je oddělení od Boha. Smrt zůstává stále jako hrozný důsledek hříchu (Židům 9,27; Jk 1,15). Za fyzickou smrtí, která odděluje duši od těla je

druhá smrt, která navěky odděluje duši od Boha (Zjevení 20,11-15). I v současném životě je hřích příčinou všech těžkostí, nemocí, bolestí a odcizení od Boha.

Náhrada

Písmo říká, že Bůh své padlé stvoření miloval (Efezským 2,4-5; 1.Janova 4,10). Ocítl se však před morálním problémem; kdyby člověka zachránil před duchovní smrtí, člověk by žil věčně. Bůh je absolutně spravedlivý, to znamená po všech stránkách. Odplatu za hřích je třeba zaplatit (2.Mojžíšova 34,7). A přece je Bůh tak milosrdný a laskavý, opravdu chce zachránit své padlé stvoření (2.Petrova 3,9). Jak uvést v soulad dokonalou spravedlnost a nekonečné slitování?

1. **BOŽÍ ŘEŠENÍ.** Boží spravedlnost byla uspokojena tím, že Pán Ježíš zaplatil trest za hřích. Zároveň obstála i Boží láska, protože se našel způsob, jak zachránit člověka od věčné smrti. Božím řešením tedy bylo v tom, že trest zaplatil za člověka někdo jiný (Izajáš 53,4-6). Kristus se stal tím, kdo nesl všechny hříchy (1.Petrova 2,24; 3,18). Stal se člověkem, protože odplata vyžadovala lidský život (Skutky 2,22). Byl bez hříchu, aby se na Něj nevztahovala smrt pro jeho vlastní hříchy (2.Korintským 5,21). Jeho život měl nekonečnou hodnotu, byl výkupným pro všechny (1.Timoteovi 2,6). Boží láska se vztahuje na všechny lidi (1.Timoteovi 2,4). Je pozoruhodné, že pouze Bůh může být Spasitelem člověka (Izajáš 43,11; 45,21). Ježíš tento požadavek splnil (Matouš 1,21-23).

2. **ODHALOVÁNÍ BOŽÍHO PLÁNU.** Jádro svého plánu zjevuje Bůh od prvních kapitol 1. knihy Mojžíšovy. Je typické, že už naši první rodiče se snažili přikrýt hřích vlastníma rukama, když se skrývali do fíkového listí (1.Mojžíšova 3,7). Nestálo to však na přikrytí jejich nahoty a hříchu před svatým Bohem. On jim připravil řádný oděv - kožený (1.Mojžíšova 3,21). Tato náhrada oděvu se mohla uskutečnit jen za cenu prolité krve. Tak začaly oběti zvířat.

Další generace přináší jiný obraz. Kain obětoval Bohu z výsledku své práce na poli, ale Ábel obětoval krvavou obětí. Bůh přijal obětí Ábelovu a ne Kainovu. Kainova obětí je obrazem lidských skutků jako přístupu k Bohu (1.Mojžíšova 4,3-5). Ti,

kdo se chtějí Bohu zalíbit na základě vlastních zásluh, jdou "cestou Kainovou" (ep. Judy 11). Cestou k Bohu je zástupná oběť s krví, ne lidské skutky.

Jinou ilustraci nacházíme v nejdůležitějších židovských svátcích, ve slavnosti Fáze, velikonocích. Při jejich ustanovení před odchodem Izraele z Egypta vzali v každé domácnosti beránka bez vady a obětovali jej. Krev se vztahovala na každého, kdo bydlel v té domácnosti, jako ochrana před Božím soudem nad všemi prvorozenými. Díky této oběti Bůh ušetřil tyto domácnosti od smrti (2.Mojžíšova 12,3-14.21-27). Starozákonní soustava obětí vyjadřovala stále tuto myšlenku; oběti byly stínem toho, co mělo teprve přijít: Kristova smrt na kříži (Koloským 2,17). Dosavadní oběti nemohly odstranit hřích, i když byly předobrazem oběti, která to dokázala (Židům 10,1-4). Jedinou obětí za všechny hříchy všech věků byla oběť Pána Ježíše na kříži. Ta dokáže odstranit hřích každého, kdo věří (Židům 9,12-14; 10,10.12). Bůh od začátku připravoval základ víry, aby člověk mohl být spasen. Naplněním tohoto plánu byl příchod samotného Božského Syna (Židům 1,1-2). To byla ta skrytá Boží moudrost, kterou Bůh střežil před silami zla za předcházejících dob (1.Korintským 2,7-8).

3. BOŽÍ CESTA. Je-li Pán Ježíš svou obětí na kříži jedinou cestou k Bohu, jak mohli být spaseni starozákonní věřící? - Na stejném základě jako my, tedy milostí, vírou bez záslužných činů (Efezským 2,8-9). Zemřeli s vírou, i když neviděli naplnění starozákonních zaslíbení o definitivním Vysvoboditeli, Mesiáši. A přece byli přesvědčeni, že tato zaslíbení jsou pravá a vztahují se i na ně (Židům 11,13). Bůh jim jejich víru počítal za spravedlnost (Římanům 4,3; Jakub 2,23). Připsal jim dílo Pána Ježíše, stejně jako je přičítá nám (2.Korintským 5,21). Starozákonní zvěst evangelia se v drobnostech lišila, ale byla také zvěstována starozákonním lidem (Židům 3,16-4,2; 1.Petrova 4,6). Věřili Bohu a existenci své víry dokazovali poslušností vůči Němu. Jan Křtitel takto kázal těsně před tím, než Ježíš zahájil svou veřejnou činnost. Vyzýval lidi, aby činili pokání a věřili evangeliu (Marek 1,15). Pán Ježíš kázal evangelium království (Matouš 4,23; 9,35). Přijmout Jej jako Krále znamenalo vejít do království. Proto jim říkal, že království Boží je mezi nimi; vždyť stál uprostřed nich (Lukáš 17,21)!

4. **BOŽÍ USPOKOJENÍ.** Bůh Otec byl svým Synem plně uspokojen (Matouš 3,17). Je uspokojen naprostou dostatečností díla na kříži, které vyrovnalo dluh hříchu a učinilo nás milými v Božích očích. "Je dokonáno!" (Jan 19,30). Už není potřeba obětí za hříchy a naše nepravosti již nikdo nepřipomíná (Židům 10,17-18). Bůh je nám s láskou nakloněn, a to pro Pána Ježíše (1.Janova 2,1; Židům 2,17). Boží Beránek dostatečně zaplatil za hříchy světa (Jan 1,29; 1.Janova 2,2). Jeho zmrtvýchvstání ukázalo světu, že Bůh přijal všechno, co On vykonal (Skutky 2,22-24).

Spasení je připraveno pro věřícího

Každý člověk musí osobně přijít k Bohu, aby mohl získat spasení, aby přijal Krista jako Pána a Spasitele (Jan 1,12-13). Podle reakce na Boží pozvání se lidé dělí na dvě skupiny: ospravedlnění a bezbožní. Patří ke dvěma různým duchovním rodinám, které mají různé otce, různé ovoce a různé cíle.

1. **DĚTI NEPOSLUŠNOSTI** (Efezským 2,2; 5,6). Tomu odpovídá povaha jejich reakce na Boha. Jejich budoucnost vyjadřují slova: "synové hněvu" (Efezským 2,3). Jejich skutečný otec vyplývá z výrazu "synové ďáblovi" (1.Janova 3,10.8).

2. **SYNOVÉ BOŽÍ** (Římanům 8,16-17; Galatským 3,26). Také je možné je nazvat "synové poslušnosti", podle vyjádření "poslušnost víry" (Římanům 16,26). Jejich odezvou je víra, "poslechli Ježíše Krista" (1.Petrova 1,2). Tato poslušnost se vztahuje k evangeliu. Protože pocházejí z rodokmene víry, jsou také nazýváni synové Abrahamovi (Galatským 3,7). Pán Ježíš řekl, že "Abrahamovi synové konají skutky Abrahamovy" (Jan 8,39). Změna jejich života je příčinou, proč se jim také říká "synové světla" (Jan 12,36; 1.Tesalonickým 5,5). Nejsou spaseni skrze dobré skutky, ale k tomu, aby dobré skutky konali (Efezským 2,10; Titovi 3,8). Cílem spasení je, aby ti, kdo byli mrtví v hříších, mohli žít pro spravedlnost (1.Petrova 2,24).

Obě tyto rodiny se nejvíce liší svou vírou. Děti neposlušnosti, které následují Kaina, věří ve svém životě před Bohem ve své vlastní úsilí. Nechtějí uposlechnout evangelium a přijít k Bohu jen na základě vykonaného díla Kristova. Věřící ve svou vlastní dobrotu, myšlenky a životní styl. Naopak Boží synové dospěli

k okamžiku, kdy poznali, že potřebují Spasitele. Činili pokání ze svých hříchů (Lukáš 13,3; 15,7; 24,47; Skutky 2,38; 3,19). Obrátili se s vírou k Bohu (Skutky 20,21; 26,20). Věří jen v krev Kristovu, která je může spasit (Římanům 3,25). Pouze Jeho krev nás může očistit od každého hříchu (1.Janova 1,7; Zjevení 1,5).

Závěr

Spasení člověka měl Bůh na mysli dříve než stvořil svět. Toužil po obecenství s těmi, kdo byli ochotni Jej dobrovolně milovat a poslouchat. Lidská neposlušnost Jej nezaskočila. V Boží mysli byl vyčleněn Boží Beránek, dokonce už i jako zabitý, a to před založením světa (1.Petrova 1,19-20; Zjevení 13,8). Když přišla plnost času, Bůh poslal svého Syna (Galatským 4,4). Ten, který hovořil mnoha způsoby a prostřednictvím mnoha proroků, nyní promluvil k lidem skrze svého Syna (Židům 1,1-2). Zvěst evangelia říká lidem, že Kristus zemřel a zaplatil za hříchy lidí, a tak uspokojil všechny nároky Boží spravedlnosti. Syn vstal z mrtvých, aby člověk byl ospravedlněn. Bůh nabízí věčný život všem, kdo k Němu přijdou skrze víru v Jeho Syna. Přijmout Jeho Syna a mít jej znamená mít věčný život (Jan 1,12; 1.Janova 5,12). Na těch, kdo nevěří, zůstává Boží hněv (Jan 3,36). Poslechl jsi evangelium? Žiješ jako dítě poslušnosti, jako dítě světla a dítě Boží?

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Co se dovídáme z následujících veršů o Božích záměrech s člověkem (1.Mojžíšova 1,26-27; Izajáš 43,7; Římanům 8,29; Zjevení 4,11)?

2. Jakou příležitost měl Adam, aby se zalíbil Bohu (1.Mojžíšova 2,15-17)? Co lze z Adamovy reakce na zkoušku vyčíst o jeho víře v Boží slovo (1.Mojžíšova 3,1-7)?

3. Přečti si následující verše a zkus definovat hřích (Izajáš 53,6; Matouš 5,28; Římanům 3,23; 1.Janova 3,4; Jakub 4,17)?

Jak souvisí Adamova odpověď Bohu s biblickou definicí hříchu (srovnej 1.Mojžíšovu 3,1-7)?

V jaké situaci jsou všichni lidé od Adama (Římanům 5,12)?
Proč?

4. Boží spravedlnost vyžaduje, aby mzda za hřích byla zaplacená. Jaká byla duchovní odplata, kterou Bůh ustanovil při stvoření (1.Mojžíšova 2,17; Ezechiel 18,4)?

Co se stane, když člověk v tomto stavu fyzicky zemře?
(Zjevení 20,11-15; Židům 9,27).

5. Co odhaluje následující úsek o Božím milosrdenství a Jeho spravedlnosti (2.Mojžíšova 34,6b-7)?

Jakého řešení Bůh použil, aby uspokojil současně svou lásku i svou spravedlnost (1.Petrova 3,18; Skutky 4,10-12)?

Kterou jedinečnou pravdu o Spasiteli vyjadřuje Izajáš 43,11? Jak vyhověl tomuto požadavku Pán Ježíš (Matouš 1,21-23; Židům 1,8).

6. Přepiš vlastními slovy 1.Korintským 15,3-4 a vysvětli, jak tento úsek shrnuje celou zvěst evangelia.

7. Proč Bůh zahaloval svůj plán vykoupení, dokud nebyl hotov (1.Korintským 2,7-8)? Jak byli starozákonní věřící spaseni? (Židům 11,13)?

8. Jaký je vztah mezi spasením a konáním dobrých skutků (Efezským 2,10)?

Jak tomu odpovídá Abrahamův život (Římanům 4,1-5; Jakub 2,18-23)?

Je možné být spasen na základě dobrých skutků (Titus 3,5-8; Židům 9,22)? Proč, případně proč ne?

9. Každý člověk patří do jedné ze dvou rodin podle toho, jaký má vztah k evangeliu. Přiřaď následující verše odpovídajícím rodinám a poznamenej, jak jsou kde označeny (Jan 8,44; Galatským 3,7; Efezským 2,2-3; 5-6; 1.Tesalonickým 5,5; 1.Janova 3,10).

Děti neposlušnosti

Děti Boží

Jak lze přejít z jedné rodiny do druhé (Lukáš 13,3; Skutky 3,19; Jan 1,12; 5,24)?

10. Stručně vysvětli, jak a kdy ses stal křesťanem. Pokud jsi zatím Ježíše Krista nepřijal, co ti v tom brání?

LEKCE 2

PŘEHLED UČENÍ O KRISTU

Chodil mezi obyčejnými lidmi. Jeho život byl naprosto výjimečný. Jeho vzorný, ze všech hledisek bezúhonný charakter vzbuzoval obdiv i u Jeho nepřátel. Jeho život byl jedinečný. Žádný člověk by se Mu nevyrovnal. Žádný skeptik Jej nedokáže rozumově vysvětlit. Bylo o Něm napsáno více než o komkoli jiném v historii, a přece On sám zde na zemi nenapsal nic, co by nám zůstalo. Měl na historii větší vliv než kdokoli jiný. Podle Něho se dělí letopočet na "před Kristem" a "po Kristu". A přitom se nijak neúčastnil politiky ani nevelel armádě. Kvůli Němu se v historii vedly největší spory; někteří Ho hořce nenáviděli, nesmyslně pronásledovali a nakonec krutě zabili. A On přitom hlásal lásku, ne násilí, zakazoval odplácení, mstu i meč. Prohlásil: "Mé království není z tohoto světa." Jeho nejvýznamnější pověřovací listinou byla morální dokonalost. Rozsah toho, čím byl, čím je a co vykonal, sahá od věčnosti přes pozemský život až do nekonečna.

1. JEHO JMÉNA. Nazývali Ho Ježíš, "protože on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů" (Matouš 1,21). Ježíš znamená "Bůh (Jehova) vysvobozuje". Byl Bohem - Spasitelem (Titovi 2,13; Izajáš 43,11). Byl Kristus Pán (Lukáš 2,11). Jako Kristus nebo Mesiáš (=pomazaný) byl zaslíbeným Vysvoboditelem (Jan 4,25-26). Častokrát o sobě hovořil jako o Synu člověka (Lukáš 19,10), čímž vyjadřoval lidství, ke kterému se snížil. Byl ale také Synem Božím, což jeho nepřátelé chápali jako prohlášení, že je Bohem (Jan 10,33.36). Byl označován také jako Boží Slovo (Jan 1,1.14), Boží Beránek (Jan 1,29), Alfa i Omega, Začátek i Konec, První i Poslední (Zjevení 22,13). A nejvyšším označením je jako Král králů a Pán pánů (Zjevení 19,16).

2. JEHO NĚKONEČNÁ MINULOST. Nebyl stvořenou bytostí, ale Stvořitelem všech věcí (Jan 1,3.10, Koloským 1,16-17; 1.Korinským 8,6; Židům 1,2.10). Od věčnosti byl u Boha a byl Bůh (Jan 1,1-2). "Jednorozený" (Jan 1,14. 18; 3,16.18) znamená "jedinečný", podobně jako Izák, který byl také jediným dítětem (Židům 11,17). "Prvorozený" vyjadřuje jeho prvořadost, jak vyplývá z Koloským 1,17 a Zjevení 1,5.

Od věčnosti byl Pánem (Micheáš 5,2; Izajáš 9,6; Přísloví 8,22-23). Jako "Já jsem" byl dříve než všechno, co je (Jan 8,58; 2.Mojžíšova 17,5).

3. STAROZÁKONNÍ ZJEVENÍ. Pán Ježíš se zde na zemi neobjevil teprve v době Nového zákona. Vykládal věci z Mojžíšových a prorockých spisů, které byly o NĚM (Lukáš 24,27.44). Byl předmětem a naplněním Písem. Naplnil stovky proroctví, včetně místa narození (Micheáš 5,2), způsobu narození (Izajáš 7,14) i smrti (Izajáš 53). Naplnil proroctví o proroku větším, než byl Mojžíš (5.Mojžíšova 18,18-19), o knězi, který bude sloužit navěky (1.Samuelova 2,35), a o králi větším než David, jehož trůn bude stát navěky (2.Samuelova 7,12-13). Naplnil proroctví, která byla naznačena v obětech a slavnostech, jako například velikonoce (1.Korintským 5,7). Víme, že ve Starém zákoně je několik viditelných zjevení Boha, obvykle v podobě anděla neboli posla Hospodinova. Tato zjevení se nazývají *theofanie*. Jednání a činy anděla Hospodinova jsou činy Boha samého, ne nějaké stvořené bytosti. Patří sem příklady z 1.Mojžíšovy 22,11-18; 32,1-30 (srovnej Ozeáš 12,4-5); 2.Mojžíšovy 3,2-6 (srovnej Marek 12,26); Jozue 5,13-15; Soudců 6,11-12; 13,18-22.

Dále vidíme Krista v předobrazech, cizím slovem *typech*. Jde o starozákonní znázornění duchovních pravd, která se uskutečnila v Novém zákoně a týkají se zejména Mesiáše. Měděný had ve 4.Mojžíšově 21 představuje Krista na kříži jako předmět víry, z níž plyne znovuzrození (Jan 3,14-16). Také skála v 2.Mojžíšově 17,6 a 4.Mojžíšově 20,8-12, která dostala rány holf je předobrazem na Krista (1.Korintským 10,4). Melchisedech znázorňuje Krista jako velkého nejvyššího kněze (1.Mojžíšova 14; Židům 5-7).

4. JEHO PŘÍCHOD JAKO ČLOVĚKA. "A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi" (Jan 1,14). "Zjevil se v těle" (1.Timoteovi 3,16). Když ten jediný Bůh vzal na sebe lidství, božská i lidská přirozenost se úžasně spojily v jediné osobě. Božské vlastnosti byly Jeho lidstvím částečně zahaleny, ale nezmezily. I Jeho lidství bylo dokonalé. A přece byl bez hříchu (Židům 4,15). Toto spojení vidíme ve Filipským 2,6-11; Římanům 1,3-4; 9,5; Židům 2,14. Zprávy evangelií nezdůrazňují

všechny události stejně, ani je nepopisují ve stejném sledu, protože každý evangelista přistupoval k tomuto předmětu jinak. Matouš představuje Pána Ježíše jako krále Izraele, Marek jako dokonalého služebníka, Lukáš jako Syna člověka (zdůrazňuje jeho lidství) a Jan jako Syna Božího (důraz je kladen na jeho božství). Byl zázračně počat Duchem svatým v panně (Izajáš 7,14; Matouš 1,21; Lukáš 1,34-35). Rostl jako obyčejné dítě (Lukáš 2,52). Z jeho dětství víme jen o jedné události (Lukáš 2,42-51). Svých prvních třicet let strávil v Nazaretu, v Izraeli, s tou výjimkou, že se narodil v Betlémě a v dětství bydlel nějaký čas v Egyptě.

5. JEHO VEŘEJNÉ VYSTOUPENÍ. Prorok Izajáš (40,1-5) předpověděl, že před Mesiášem přijde někdo, kdo duchovně připraví cestu a ohlásí jeho příchod. Splněním tohoto proroctví byl Jan Křtitel (Matouš 3; Marek 1,1-11; Lukáš 3,2-18; Jan 1,19-36). Jeho činnost spočívala v tom, že vyzýval lidi k pokání, bez kterého nikdo nemůže získat spasení (Lukáš 13,3). Pán Ježíš zahájil svou veřejnou službu tak, že byl pokřtěn Janem, i když ten cítil, že by spíše Pán Ježíš - Spasitel - měl pokřtít jeho (Matouš 3,14-16). Pán se dal pokřtít, aby "vyplnil veškerou spravedlnost". On sám nemusel činit pokání. Ihned po křtu Jej Duch svatý viditelně pomazal ke službě (Matouš 3,16-17) a ozval se hlas od Otce, který vyjadřoval chválu Kristu. Tak pominula léta, o nichž mnoho nevíme. Povolal si dvanáct učedníků, kteří s Ním pak chodili, a On tři roky putoval Izraelem a učil.

6. JEHO POKUŠENÍ A PROMĚNĚNÍ. Pán Ježíš sloužil v Galileji, v Judsku a za Jordánem; nikdy nebyl za hranicemi Izraele.

Ze všech událostí té doby bychom se měli zmínit o dvou, které mají vztah k slávě jeho osoby. Po čtyřiceti dnech půstu na poušti podstoupil Satanovo *pokoušení* (Matouš 4,1-11; Lukáš 4,1-13). Pokoušení se týkala tří oblastí: hladu, duchovní pýchy a touhy provést okázalý skutek. Úspěšně odolal, a to dokazuje jeho bezhříšný charakter.

Mimořádné zjevení Jeho slávy viděli tři učedníci na hoře *proměnění* (Matouš 17,1-8; Marek 9,2-9; Lukáš 9,28-36). Viděli Jeho slávu, která byla Boží slávou a zářila jako jasné světlo. Jeho tvář se skvěla jako slunce. Znovu bylo slyšet Otcův hlas, jak prohlašuje, že je se svým Synem velmi spokojen. Pokoušení i proměnění ukazují Ježíšovu naprostou jedinečnost.

7. JEHO ZÁZRAKY A UČENÍ. Podobně jako kdysi Mojžíš, Eliáš či Elizeus, konal i Pán Ježíš mnoho mocných činů. Měly být jedním z důvodů, proč v Něho věřit (Jan 14,11). I když lze zázraky padělat, obvykle jsou to divy mimo hranice přírodních zákonů. Nikodém uvěřil, že zázraky dokazují, že Ježíš přišel od Boha (Jan 3,2). Jeho zázraky byly různé. *Uzdravoval* velké množství nemocných a trpících (kulhavé, slepé, ochrnuté, mrzáky i malomocné). Ukázal i *moc nad přírodou* (chodil po vodě, utišil bouři). *Tvořil a proměňoval hmotu* (nasyčení pěti tisíc, proměnění vody ve víno). *Poroučel zlým duchům*, aby vyšli z těla posedlého. *Křísil mrtvé* (Lazara, syna vdovy z Naim a Jairovu dceru). Těmito zázraky dokazoval své božství a plnil starozákonní Písma. Jimi také projevoval soucit s trpícími. Nekonal je proto, aby přitahoval davy nebo zapůsobil na zvědavce. Častokrát žádal uzdraveného, aby o tom nikomu neřikal.

Jeho způsob vyučování se vyznačoval mnoha přirovnáními - podobenstvími. Jsou to stručné příběhy ze života lidí, které znázorňují určitou duchovní skutečnost. Z Jeho jedinečných kázání, kterými udivoval své posluchače (Matouš 7,28-29), je známé zvláště kázání na hoře (Matouš 5-7). Jeho rozpravy, zaznamenané zejména v Janově evangeliu, nejsou obyčejného, lidského původu, hlavně výroky obsahující "Já jsem...". Vyzýval své učedníky, aby Jeho učení věrně zachovávali a varoval je, že kvůli tomuto učení budou v domech a rodinách rozpory (Lukáš 12,51-53).

8. JEHO NEPŘÁTELÉ. V Pánu Ježíši je vyjádřeno všechno dobro a spravedlnost. Ale proti dobru stojí zlo. Bible říká, že tuto reakci vedla padlá duchovní bytost nazývaná "Satan" nebo "ďábel" (Zjevení 12,9). Satan se snažil Ježíše zabít, ještě když byl dítě, stavěl se proti Němu během Jeho veřejného působení a nakonec zosnoval léčku, jak Jej odstranit (Lukáš 22,2-4). K tomu užíval různých lidí, aby se Kristu stavěli na odpor.

9. JEHO ŠMRT, ZMRTVÝCHVSTÁNÍ, NANEBEVSTOUPENÍ. Kristovu utrpení a smrti je nejvíce prostoru věnováno v evangeliích. To je ústřední událost. Bez Kristovy smrti by nebylo možné odpuštění, spasení ani naděje na budoucí život, což je jádrem zvěsti evangelia. Jeho obětí se vyplnilo to, co prorokoval Izajáš (kapitola 53), David (Žalm 22) a jiná místa

Starého zákona. Pán Ježíš mluvil o své smrti několikrát se svými učedníky, kteří to však nechápali (Matouš 16,21; 17,9-12,22-23; 20,18-19). Jeho smělou předpověď, že vstane z mrtvých, slyšeli dokonce Jeho nepřátelé, a proto žádali římskou stráž, aby hlídala Jeho hrob (Matouš 27,63-66). Kristus později vyčítá učedníkům, že nevěřili ani Písmům ani Jeho vlastním slovům (Lukáš 24, 25-27). Poslední večer před ukřižováním, tedy těsně před svou smrtí, která má zásadní význam pro spasení, ustanovil večeři na svou památku (Matouš 26,26-28; Marek 14,22-24; Lukáš 22,19-20). Také Jidášova zrada byla proroky předpověděna a splnila se i peněžní částka, za kolik byl zrazen (Zacharjáš 11,12-13). Po zápase na modlitbě v zahradě se setkal s úklady nepřátel, učedníci od Něho utekli a po zatčení se Mu vojáci i ostatní posmívali. To bylo náplní posledních hodin Jeho života.

Římský guvernér Pilát na Něm nenašel vinu, ale pod tlakem davu Jej odsoudil, aby si vynesl kříž na kopec zvaný Golgota. Podrobnosti Jeho utrpení a "posledních sedm vět" působí velmi dojemně. Konečným zvoláním "dokonáno jest!" (Jan 19,30) dovršil své spasitelské dílo. Bůh si zvláštním způsobem použil lidskou zlobu k tomu, aby se splnil odvěký Boží záměr spasit toho, kdo věří; Kristus zemřel lidským přičiněním. A přesto mělo jeho utrpení zástupný charakter - splnila se starozákonní proctví, že je týrán Bohem (Izajáš 53,4). Umíral současně se dvěma lotry a byl pochován v hrobě bohatého člověka, což bylo také předpověděno (Izajáš 53,9).

Avšak římská stráž ani zapečetěný hrob s obrovským kamenem nezabránilo tomu, aby třetího dne vstal z mrtvých přesně tak, jak sám předpověděl (Matouš 28; Marek 16; Lukáš 24; Jan 20). Probodené ruce vysvobodily "nevěřícího Tomáše" ze všech pochybností, Kristus opravdu vstal (Jan 20,25-28). Během čtyřiceti dnů se ukázal několika stovkám učedníků a pak před jejich očima vystoupil do nebe (1.Korinským 15,6; Skutky 1,3-9).

10. JEHO DRUHÝ PŘÍCHOD A BUDOUCÍ KRÁLOVSTVÍ.
S Jeho předpovědí o zmrtvýchvstání a odchodem do nebe souvisí i slib: "A odejdu-li..., opět přijdu" (Jan 14,3). Pán Ježíš o tom často hovořil. Učedníci se ptali, jaké bude znamení jeho příchodu (Matouš 24,3). Starozákonní předpovědi Mesiášova příchodu se

dělit na dvě skupiny: (1) má trpět a být odmítnut a (2) jsou četná proroctví o Jeho kralování. Tyto dvě události často zdánlivě splývají v jednu (Izajáš 61,1-2; Lukáš 4,18-21). Proroci tomu sami nerozuměli a hodně o tom přemýšleli (1.Petrova 1,10-12). Dnes je to daleko jasnější. První příchod naplnil doslovně všechny předpovědi o trpícím Mesiáši. Při druhém příchodu se se stejnou přesností vyplní všechna proroctví o Jeho království na zemi, kdy zde bude pokoj a spravedlnost (Izajáš 11,6-9; 65,18-25). Jedná se o tyto události související s Jeho druhým příchodem:

(1) Živí i mrtví věřící budou vychváćeni do nebe a "v oblacích" se setkáme s Kristem. Tomu se říká "vychváćení církve" (1.Tesalonickým 4,16-17).

(2) Období nazývané "velké soužení", které pak začne na zemi (Zjevení 7,14).

(3) Po velkém soužení Kristus přijde s věřícími ve slávě k tomu, aby vykonal soud. To se nazývá "zjevení Páně" (Zjevení 19,11-16).

(4) Po zjevení bude následovat tisícileté Kristovo království zde na zemi (Zjevení 20,4-6).

"Království Boží" nebo "království Kristovo" (tyto pojmy znamenají totéž) jsou také častou otázkou. Toto království představuje vládu nad jeho lidem. Zahrnuje v sobě dvě hlediska: *Současné*, které vyjadřuje, že věřící jsou nyní příslušníky Jeho království (Koloským 1,13). Bylo zde v osobě Pána Ježíše Krista, když byl na zemi (Lukáš 17,20-21; 11,20; Matouš 12,28). Druhé je hledisko *budoucí*, kdy čekáme na příchod Jeho viditelného království (Skutky 1,6; Zjevení 11,15). Pak nastane nové nebe a nová země (Zjevení 21,1; Izajáš 65,17). Země bude naplněna známostí Hospodinovou, jako voda zaplňuje moře (Abakuk 2,14). Skloní se před Ním každé koleno (Filipským 2,10-11).

V současnosti je Kristus středem nebeské bohoslužby (Zjevení 5,8-14). Jednou přijde den posledního soudu. Všechno bude svěřeno do rukou Božího Syna (Jan 5,22), který bude soudit ztracené před velkým bílým trůnem (Zjevení 20,11-15). Před soudnou stolicí Kristovou bude soudit věřící podle jejich života a služby (2.Korintským 5,10; 1.Korintským 3,11-15).

Závěr

Mnozí skeptici se snaží tyto pravdy zpochybnovat. Říkají, že nelze s jistotou dokázat Kristovu historičnost. A přitom už během prvního století o Nĕm psal židovský historik Josephus Flavius a jiní římskí autoři jako Tacitus, Suetonius a Plinius: Často se také diskutuje o spolehlivosti novozákonních spisů a pravověrnosti opisů, které jsou k dispozici. Žádný starověký spis se o ničem z Nového zákona nezmiňuje. Jsou však k dispozici tisíce rukopisů nemluvě o zlomcích, některé z doby několika málo let po vzniku originálu (např. zlomek evangelia Janova uložený v Manchesteru v Anglii). Kopie většiny řeckých a římských autorů jsou z doby zhruba tisíc let po vzniku originálu. Navíc existuje jen hrstka starých kopií těchto všeobecně uznávaných historických a literárních děl a přitom nikdo o žádném z nich nepochybuje. Žádné dílo se neprověřovalo tak kriticky, tak intenzívnĕ a neúnavnĕ jako Nový zákon. Existuje navíc mnoho historických a archeologických podkladů pro řadu detailů. My mu však důvěřujeme především proto, že je to Boží slovo. *Psané slovo* je dotvrzeno mnoha splněnými proroctvími. *Živé slovo* - Pán Ježíš nás vede k důvěře v majestát Jeho osoby. Kromĕ Nĕho nemáme ke komu jít (Jan 6,67-68). On je jádrem pravé křesťanské víry.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jak vyjadřují jména a tituly Ježíše Krista v následujících verších jeho postavení, charakter a dílo?

Matouš 1,21

Lukáš 2,11

Lukáš 19,10

Jan 1,1.14

Jan 1,29

Jan 10,36

Zjevení 19,16

Zjevení 22,13

Které z těchto jmen či titulů se ti nejvíce líbí? Proč?

2. Napiš vlastními slovy verše Koloským 1,16-17.

Jak dlouho existuje Ježíš Kristus (Jan 1,3.10; Izajáš 9,6; Micheáš 5,2)? Jak bys odpověděl, kdyby ti někdo řekl, že Kristus byl prvním stvořením svého Otce?

3. Přečti si kapitolu Židům 1. Vysvětli, jak následující verše vyjadřují, že Ježíš je Bůh?

verše 2.3.10

v.6 (srovnej s Lukášem 4,8)

v.8

v. 11-12

4. Jaké božské vlastnosti má Pán Ježíš podle následujících veršů?

Matouš 28,18.20

Marek 2,5-7

Jan 1,1; 17,5

Jan 5,22.27

Jan 6,64

Židům 13,8

5. Jaké úřady (funkce) předpovídá Starý zákon o Kristu? (5.Mojžíšova 18,18-19; 1.Samuelova 2,35; 2.Samuelova 7,12-13)

6. Pán Ježíš byl zároveň dokonalý člověk; v čem se podobá tobě?

Matouš 4,2

Marek 4,38

Lukáš 2,52

Jan 4,6

7. Čím se Ježíš Kristus lišil od ostatních lidí?

Matouš 1,23

Lukáš 7,22

Jan 7,46

Jan 8,46

8. Proč přišel Kristus na zem a jak tím naplnil Písma (Marek 10,45; Izajáš 53)?

Kdy byla připravena Kristova smrt? (1.Petrova 1,19-20)?
Kdo byl nakonec odpovědný za jeho smrt (Skutky 2,23)?

9. Co by se bylo stalo, kdyby Kristus nevstal z mrtvých (1.Korintským 15,14-19)? Stručně vysvětli, jaký význam má podle tvého názoru Kristova smrt a zmrtvýchvstání pro tvé spasení?

10. Jaká naděje pro křesťana je vyjádřena v Janovi 14,3; 1.Tesalonickým 4,16-17 a Zjevení 19,6-9?

Jakou pozici bude mít Kristus vůči těm, kdo Jej odmítají (Jan 5,22-23; Zjevení 20,11-15)?

LEKCE 3

KRISTUS JAKO PÁN

Kým je pro tebe Ježíš Kristus? On sám se jedenkrát ptal: "Za koho mě považují lidé? (Matouš 16,13; 22,41-42; Marek 12,35-37). A potom se zeptal osobně: "Za koho mě máte vy?"

On je Pán. Učedníci jej tak oslovovali vždy. Nikdy jako Ježíše. To by bylo nemyslitelné. Nazývali Ho svým Mistrem a Pánem, nejen ve smyslu učitele (rabbi, didaskalos), ale také ve smyslu velitel (epistates, despotes). Trvalo jim dost dlouho, než si uvědomili Jeho božství, dokonce i když jim to otevřeně řekl (Jan 14,8-11; 8,24.58), nebo když poukazoval na taková starozákonní místa jako Žalm 110,1 (viz Matouš 22,41-45). Vedl je k tomu, aby poznali, že je Pánem, který má v moci budoucnost a věčnost každého člověka (Matouš 7,21-22). I když to učedníci nebyli schopni dobře pochopit, vyznávali, že Ježíš je Pán, a šli za ním dále, dokonce bez ohledu na to, že někteří odešli (Jan 6,66-67).

Slovo "Pán" se používá ve trojím smyslu: postavení, vlastník a vládce. Prorok viděl "Panovníka na vysokém a vznošeném trůnu" (Izajáš 6,1). Tento verš je v Novém zákoně připomenut ve vztahu ke Kristu (Jan 12,41) a vyjadřuje postavení toho, kdo sedí na trůnu. Pavel píše: "Hospodinova je země i její plnost" (1.Korintským 10,26). To hovoří o Jeho vlastnickém právu vůči celé zemi. Petr reagoval na pokyn Pána, aby vyjeli znovu na moře, slovy: "Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím síť" (Lukáš 5,5). To je Jeho vláda.

Jeho postavení

1. PROHLÁŠENÝ ZA PÁNA. "On je Pánem všech" (Skutky 10,36), prohlásil Petr římskému důstojníkovi, který chtěl poznat cestu k Bohu. Ukřižovaný Ježíš byl více než jen pomazaný Vysvoboditel. On je "Pánem i Kristem" (Skutky 2,36).

Je Stvořitelem všech věcí (Jan 1,3; Koloským 1,16). Jsou Mu podřízeni andělé a mocnosti (1.Petrova 3,22). Je nadřazen "vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána" (Efezským 1,21), je pozh-

naným "Králem králů a Pánem pánů" (Zjevení 17,14; 19,16); všechno padne před Božím trůnem, aby se Mu klanělo (Zjevení 4,10-11; 5,12-14).

2. ODMÍTNUTÝ PÁN. Je zvláštní, že všemohoucí Stvořitel vůbec dovolí nějakou vzpouru. Je to jedno z tajemství Boží rady. Vzpouora začala nejdříve v duchovním světě, kde se Satan chtěl rovnat Bohu (Izajáš 14,12-14; Ezechiel 28,13-17). Ta se pak rozšířila na další andělské bytosti (2.Petrova 2,4) a nakonec na zemi mezi lidmi (1.Mojžšova 3; Římanům 5,12). Bohu to bylo velmi líto: "Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi" (Izajáš 1,2). Nespokojenost s vůdci ustanovenými Bohem je totéž jako odmítání Boha samého (1.Samuelova 8,7). Když Bůh poslal svého Syna, také Ho odmítli (Izajáš 53,3) a Původce života zabili (Skutky 3,15).

3. UZNANÝ PÁN. Konečný cíl a sláva Boží nezávisí na tom, zda se lidé Bohu podřídí, stejně jako existence atomu nezávisí na tom, zda tomu věříme. Ti, kdo Ho odmítají, jsou jen nepatrnou součástí celého vesmíru. Na zemi Pán Ježíš prokázal, že Ho poslouchají vlny a vítr (Matouš 8,27). Jeho slovu se museli podrobit i démoni (Marek 1,27). Celé houfy andělů byly připraveny jednat podle Jeho rozkazu (Matouš 26,53). Milióny lidí se v průběhu staletí dobrovolně poddaly Jeho moci jako odpověď na Jeho oběť na kříži, kterou z lásky podstoupil. I Jeho nepřátelé se Mu budou muset klanět (Izajáš 45,23). Celé peklo, podobně jako nebeské zástupy, se jednoho dne skloní před Ježíšem Kristem a všichni Jej budou vyznávat jako Pána (Filipským 2,10-11). Ježíš řekl: "Nazýváte mě Mistrem a Pánem a máte pravdu: Skutečně jsem" (Jan 13,13).

Pán ve smyslu majitel

1. PROHLÁŠENÝ ZA MAJITELE. Všechno patří Bohu (Žalm 50,10-12), a to pro Jeho stvořitelské dílo. Pán nařikal, že dokonce vůl a osel zná svého majitele, ale Jeho lid neví, komu patří (Izajáš 1,3). Patřili Mu jako jíl v ruce hrnčáře, aby s nimi mohl dělat, co chce (Jeremjáš 18,6). My patříme Bohu také proto, že jsme koupeni drahocennou krví Kristovou (1.Petrova 1,18-19). On zemřel za hříchy celého světa (1.Janova 2,2). Vykoupil i falešné učitele, kteří Jej zapírají (2.Petrova 2,1).

2. PŘIJAT JAKO MAJITEL. Člověk se sám může rozhodnout, zda chce být Božím dítětem, a to tím, zda přijme Ježíše Krista jako Pána a Spasitele (Jan 1,12). Proto věřící nepatří sám sobě, ale je koupen za cenu (1.Korinským 6,19-20). Uznal, že není schopen být sám svým pánem, stejně jako není schopen sám sebe spasit. Vyznává Ježíše coby Pána podobně jako Tomáš (Jan 20,28). Bible nikde nenaznačuje, že by bylo možné přijmout Ježíše jako svého Spasitele a přitom ne jako Pána. Výrazy "Pán Ježíš Kristus" nebo "Ježíš Kristus náš Pán" se vyskytují v Novém zákoně daleko častěji než výraz "Ježíš - náš Spasitel". Přijmout Ježíše znamená vždy přijmout Pána. Když se člověk obrátí, není snad hned vidět všechny důsledky, co to znamená, že Ježíš je Pán. Někdo možná nedělá všechno podle Jeho vůle; jiný dokonce zakopne i padne. Ale opravdový věřící se vrátí a nepřestane Ho mít za svého Pána a Spasitele.

3. DŮKAZY. Jednou se Pán Ježíš ptal: "Proč mne oslovujete 'Pane, Pane' a nečiníte, co říkám?" (Lukáš 6,46). O samotné oslovení Mu nejde. Nepomůže ve věčnosti volat "Pane, Pane," a odvolávat se na velké skutky, jestliže někdo neplnil Boží vůli. Takovým On odpoví: "Nikdy jsem vás neznal" (Matouš 7,21-23; Lukáš 13,35-37). Jestliže někdo o sobě říká, že je věřící a odmítá poslušnost Božímu slovu, pak je to znak lháře (1.Janova 2,3-4). Boží dítě vyznává Ježíše Krista jako Pána a svým životem dokazuje, že je to pravda.

Pán jako vládce

Co je třeba udělat? Mnozí přijali Pána slovy. Jiní se dokonce považují za křesťany i bez této "formality". Jeho panování mělo vždy odpůrce (Lukáš 19,14.27). Lidská společnost vytvořila představu samostatného člověka, který o sobě rozhoduje sám a nezávisle na vnějším vedení. Mezi lidmi se propaguje: "Jsi soběstačnou bytostí a rozhodující je, co si myslíš a cítíš ty sám." Představy jako je seberealizace, sebeobjevování, sebeláska, záliba v sobě samém a obdiv vůči sobě samému se dnes podporuje nejrůznějšími formami.

Bible učí, že jsme povoláni k činění Boží vůle a ne své, tedy k tomu, abychom se podřizovali Boží vládě, abychom objevovali a milovali Boha a ne sebe; aby On byl naším středem a ne my.

Biblický model není: "Napřed já", ale "nejdříve Bůh, potom ostatní a nakonec já." Mnozí se dnes podobají starořecké mytologické postavě Narcise. Zamiloval se do svého odrazu na vodní hladině a jeho neštěstím bylo, že nemohl naplnit lásku k sobě. Morální kolaps poslední doby je charakteristický lidmi, kteří milují sami sebe (2.Timoteovi 3,2). Dnes je uctívání člověka daleko rozšířenější než uctívání Stvořitele (Římanům 1,25).

Přijetí Krista jako Pána se musí promítnout do života i praxe. Aby křesťan mohl růst, musí se vědomě vzdát představy, že patří sám sobě. Macedonští "dali sami sebe předně Pánu" (2.Korintským 8,5). Napřed je třeba považovat sebe sama za mrtvého (Římanům 6,11) a pak se máme vydat Bohu (Římanům 6,13). Vydáme svá těla Bohu jako živou oběť (Římanům 12,1-2), abychom mohli prožít proměnu života, odpovídající tomu, že náš život vede Bůh. Vědomí Jeho svrchovanosti by nás mělo přivést k duchovnímu cíli "aby On měl prvenství ve všem" (Koloským 1,18). Vyjádřeme to slovy modlitby Páně "buď vůle tvá" (Matouš 6,10).

Jeho vláda v našem životě by se měla projevat v následujících oblastech:

1. ŽEBŘÍČEK HODNOT. "Hleďte především Jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno" (Matouš 6,33). Aby se Kristus mohl skrze nás účinně projevat, nechce být v našem životě v žádné oblasti až na druhém místě.

2. TĚLO. Jsme koupeni za vysokou cenu, je tedy koupeno i tělo, ve kterém žijeme (1.Korintským 6,19-20). Je to Jeho chrám.

3. MAJETEK. Je Pánem všeho, co nám dal (1.Paralipomenon 29,14). My jsme správcové (1.Korintským 4,2). Majetek, vlohly i čas, který máme, to vše nám je pouze zapůjčeno, svěřeno.

4. VZTAHY. Přikazuje nám, abychom se milovali navzájem tak, jak on miloval nás (Jan 15,12). To je znak uřednictví Pána Ježíše (Jan 13,35). Není to láska sentimentální, ale láska, která se dovede obětovat. Máme se o druhé starat tak, jako On o nás. Byl zcela bezúhonný (Židům 7,26), morálně oddělen od hříšníků, a přece s nimi jedl (Lukáš 15,2). Naše jednání s druhými se musí vyznačovat láskou i svatostí. Písmo zakazuje "přátelství se

světem" (Jakub 4,4) a s tím, co jej reprezentuje (1.Janova 2,15-16). Také je třeba mít správný řád ve vztazích v rodině (Efezským 5,22-25; 6,1-2).

5. ŽIVOT V ZAMĚSTNÁNÍ, DOMA, VE ŠKOLE. Ať jsme zaměstnanci nebo zaměstnavatelé, jsme vybízeni k poctivému a otevřenému jednání (Efezským 6,5.9; Jakub 5,4). Všechno, co konáme, máme dělat jako pro Pána (Koloským 3,23).

6. NAŠE ŘEČ A MYŠLENÍ. On by měl být také Pánem našeho jazyka a myšlenek. Chce mluvit skrze nás, pokud Mu to dovolíme (Matouš 10,20). Máme být rychlí k naslouchání, ale pomalí k mluvení (Jakub 1,19). Pozor na to, abychom o druhých nemluvili zle (Jakub 4,11). On vidí naše myšlenky a rozpozná každou nečistotu (Matouš 15,19-20).

7. NADĚJE A CÍLE. Co ob stojí při zkoušce, zda jde o věčnou hodnotu (1.Korintským 3,11-15)? Hledejme věci, hodnoty, které jsou shora, kde Kristus sedí na Boží pravici (Koloským 3,1). Které zemské věci mají věčnou hodnotu?

Následující kontrolní otázky nám mohou pomoci se správně zaměřit na oblasti, ve kterých bychom se měli zdokonalovat:

- Začíná každý můj den novým odevzdáním svého těla Jemu?
- Jsou Jeho zájmy opravdu na prvním místě v mém životě?
- Zvažuji při každém mém rozhodování Jeho vůli?
- Může být Pán spokojen s mými vztahy vůči druhým?
- Je možné, aby se On zúčastňoval všeho, co dělám a podnikám?
- Patří každá oblast mého života pod Jeho vládu?

Závěr

Dokud křesťan neopustí sám sebe, trůn svého nitra a nesvěří jej Kristu, nemůže řádně růst. Osobní posvěcení s výhradami nebo omezené vydání se Jemu je vždy kořenem nemoci v duchovním životě mnoha věřících a mnoha sborů. Pán říká: "Můj synu, dej mi své srdce, ať si tvé oči oblíbí mé cesty" (Přísloví 23,26). Srdce je jádro, které ovládá naši bytost. V něm musí Kristus panovat. Je to klíčově důležité pro každého křesťana, bez toho nelze vést zdařilý křesťanský život.

Největší Boží nepřítel kdysi dávno nalhal člověku, že jej Bůh okrádá o pravé blaho, když Boží vůli dáme přednost před svou vlastní (1.Mojžíšova 3,5). Všechny generace platí hroznou cenu

za to, že člověk poslechl tuto pomluvu proti tomu, který nás miluje věčnou láskou. Naše budoucnost závisí na tom, zda se poddáme Boží vůli, vládě Pána Ježíše, kralování toho, který je věčný a kterému jde o naše věčné dobro.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Co vyplývá z následujících veršů o postavení Ježíše Krista: Efezským 1,20-21; Koloským 1,18; 1.Petrova 3,22; Zjevení 4,10-11; 5,12-13?

2. Vyjmenuj osoby nebo bytosti, které uznaly nebo uznají Krista jako Pána:

Matouš 8,27

Matouš 26,53

Marek 1,27

Římanům 14,9

Filipským 2,10-11

3. Jak byl Kristus přijat, když přišel na zem (Jan 1,10-12)?

Jakou největší výhradu měli lidé v Lukáši 19,14.27 a co to má společného s lidmi, kteří odmítají Krista dnes?

4. Jaký význam má Tomášovo vyznání v Janovi 20,28?

Co musí člověk vyznat, aby byl spasen (Římanům 10,9-10)?

Myslíš, že stačí přijmout Ježíše jako Spasitele, ale ne jako Pána? - Vysvětli.

5. Je možné říci, že Ježíš je Pánem a přitom nebýt spasený (Matouš 7,21-23; Lukáš 6,46; 13,35-37; 1.Janova 2,3-4)? Vysvětli.

6. Řekni vlastními slovy verše Římanům 12,1-2.

Co se zde vyžaduje jako praktický projev toho, že Ježíš je Pán?

7. Na základě levého sloupce popiš člověka, jehož Pánem je Ježíš. Podle pravého napiš charakteristiku toho, kdo jej na trůně svého života nemá.

Všeobecně:

Koloským 2,6

Efezským 2,1-2

Sexualita

1.Korintským 6,18-20

1.Korintským 6,9-10

Mluva

Koloským 4,6

Koloským 3,8-9

Zaměstnání

Koloským 3,23-24

Koloským 3,22

Vztahy v rodině

Koloským 3,18-21

Koloským 3,18-21

8. Jak bys odpověděl někomu, kdo říká, že je křesťan, ale jehož život nedokazuje, že je skutečně poddán Kristu?

9. Zjevení 3,20 hovoří o Kristu, jak klepe na "dveře" našeho srdce. Co je prvním krokem k tomu, aby se Kristus stal Pánem tvého života? Který "pokoj" svého "domu" jsi Mu v praxi ještě neotevřel? Vysvětli. Co hodláš podniknout?

10. Vysvětli svými slovy, co pro tebe znamená, že Ježíš je tvůj Pán.

LEKCE 4

POHŘBENÍ VE KŘTU

Různé křesťanské církve mají v otázce křtu různou teorii i praxi. I Boží lidé mají navzájem odlišné názory. A přece zůstává křest základním příkazem Pána Ježíše jeho následovníkům. "Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého," řekl jim (Matouš 28,19). Když člověk uvěří a obrátí se, má se tedy dát pokřtít (Marek 16,16).

V prvotní církvi se to svědomitě zachovávalo (Skutky 2,38.41; 8,12.36-39; 9,18; 10,47; 16,15.33; 18,8; 22,16). Byl to první krok poslušnosti. Noví věřící se tím často vystavovali pronásledování. Stali se křesťany a byli ochotni to veřejně vyznat. Tak reagovali na příkaz Toho, koho vyznávali za svého Pána a Spasitele.

Existuje i jiný křest?

Výše uvedené biblické citáty hovoří o křtu věřících, což je tématem této lekce. Je třeba jej odlišovat od jiných druhů křtu, jako například:

1. **OBŘADNÉ OČIŠŤOVÁNÍ ŽIDŮ** (Lukáš 11,38-39; Marek 7,4; Židům 6,2; 9,10). Ve Starém zákoně se tak očišťovali kněží. Později tímto způsobem očišťovali nádoby k pití a jídlu; před jídlem se obřadně namáčely i ruce. Proselyté (=pohané, kteří se obrátili k židovství) byli také pokřtěni za účelem očištění.

2. **JANŮV KŘEST POKÁNÍ** (Marek 1,2-4; Lukáš 3,3-4; Jan 1,31; Skutky 13,24). Šlo o celonárodní výzvu k pokání. Jan jako předchůdce Mesiáše měl "připravit cestu Páně." Jeho křest není totéž, co křesťanský křest (Skutky 19,3-5). Znamenalo to ponoření do vody na znamení prožitého pokání (Matouš 3,16; Jan 3,23). Pán Ježíš byl Janem pokřtěn, i když nemusel činit pokání, ale "aby se naplnila spravedlnost" (Matouš 3,14-15). Křest Pána Ježíše byl začátek jeho veřejné služby.

3. **KRISTŮV KŘEST UTRPENÍ** (Lukáš 12,50; Marek 10,38-39; Matouš 20,22). Na Krista byl uvalen Boží soud za naše viny (Izajáš 53,4; 1.Petrova 3,18). Když zemřel na kříži za naše hříchy, ponořil se pod vlny Božího hněvu (Žalm 42,8).

4. **KŘEST DUCHEM** (Matouš 3,11; Marek 1,8; Lukáš 3,16; Jan 1,33; Skutky 1,5; 11,16). O tomto křtu prorokoval Jan

a uskutečnil se o letnicích (Skutky 2). Jeho účelem bylo ponořit věřící do těla Kristova (1.Korintským 12,13). Lze také říci, že tento křest nás spojuje s Ním, vkládá nás "do Krista."

Kromě toho se slovo křest používá v souvislosti s *ohněm* (Matouš 3,11-12; Lukáš 3,16-17), *Mojžíšem* (1.Korintským 10,2) a *mrtvými* (1.Korintským 15,29). Těmi se však v této lekci nebudeme zabývat.

Kdo má být pokřtěn?

Z Nového zákona nevyplývá, že by někdo byl křtěn, aniž by přinejmenším vyznal, že uvěřil v Krista. V mnoha církvích se po celá staletí křtí nespasení lidé, ale v Písmu něco takového nenajdeme. Biblický vzor je: napřed víra, potom křest. Vyplývá to i z Kristova příkazu: "Získávejte mi učedníky... křtěte je" (Matouš 28,19); "Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude" (Marek 16,16 K). O letnicích řekl Petr těm, kdo hledali spasení: "Čiňte pokání a pokřtí se každý z vás do jména Ježíše Krista" (Skutky 2,38, doslovný překlad). Etiopský komorník napřed vyznal svou víru a pak jej Filip pokřtil (Skutky 8,36-38). Korintští napřed uvěřili a pak byli pokřtěni (Skutky 18,8). Spasení se získává vírou v evangelium (Efezským 1,13; 1.Korintským 15,1-4); křest není jeho součástí (1.Korintským 1,17). Napřed musí být pokání a víra v Krista (Skutky 20,21).

A co křest dětí?

Ikdyž o tom v Novém zákoně není výslovně žádná zmínka, je to praxe řady církví po celá staletí. V minulosti se děti křtily buď (1) aby se dítě zachránilo z pekla, (2) aby začal proces spasení, který měl být "zpečetěn" později "konfirmací", nebo (3) aby se rodičům, kmotrům při slavnostním křtu zdůraznila důležitost vychovat dítě pro Krista.

Představa, že nepokřtěné miminko by se dostalo do pekla vychází samozřejmě z představy o Boží krutosti: Nelze také biblicky obhájit, že křtem začíná u dítěte proces spasení nebo že tím dítě dostává milost. Úmysl křtem zdůraznit rodičům důležitost výchovy je sice hezký, ale novozákonní praxi zcela cizí. Přesto se mnozí obhájci křtu dětí odvolávají na Bibli.

1. ČASTO UVÁDĚNÉ BIBLICKÉ CITÁTY. V souvislosti se křtem nemluvat se často uvádějí místa Marek 10,13-16 a Matouš 19,13-15. Matky přinášely své děti k Ježíši a on řekl: "Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří

království nebeské." Ježíš však děti nekřtil. Požehnal jim. Kdyby byli učedníci spolu se svým Pánem křtili děti, asi sotva by se snažili je odstrčit. Někdo k tomu řekl: "Vidíme zde Ježíše, ale ne vodu." Matouš 18,2-6 je další často užívaný text. Ježíš řekl: "Jestliže se neobrátníte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského." Přitom postavil doprostřed malé dítě, ale jako příklad skromnosti a pokory, a ne křtu. Jiným textem je 1.Korintským 7,14. Děti věřících (jednoho nebo obou) rodičů jsou zde označeny jako "svaté". Toto slovo znamená "oddělený" a mluví o výsadě, kterou mají děti věřících rodičů. Tato výsada však nesouvisí se křtem a ani křest nevyžaduje. O nikom v Písmě není řečeno, že by se "narodil do církve", když se narodil křesťanským rodičům. Spasení pramení ze znovuzrození, nikoliv z přirozeného narození (Jan 1,13; 3,5-7).

2. ZDŮVODŇOVÁNÍ OBRŪZKOU. Židovští chlupci byli osmého dne po narození obřezáváni (Lukáš 1,59), a tím byli vlastně přijati do společenství izraelského národa. Proto se argumentuje, že křesťané mají také křtít své děti. K tomu se uvádí Koloským 2,11-12, což se vztahuje k obřizce Krista. Je to však řeč o jeho smrti, kterou odstranil naše hříchy. Z tohoto úseku nevyplývá, že bychom měli křtít děti.

3. ZDŮVODŇOVÁNÍ KŘTEM CELÉHO DOMU. Obrácení Lydie (Skutky 16,14-15), žalárnika ve Filipis (Skutky 16,30-33), Krispa (18,8), Štěpána (1.Korintským 1,16; 16,15) jsou příklady toho, kdy uvěřili všichni v jejich domácnosti a byli pokřtěni. Někteří tvrdí, že tam "přece musely být i malé děti" - příliš malé na to, než aby mohly samy uvěřit. Navíc musí také věřit, že byly pokřtěny, i když to nikde není řečeno. Naprosto stejně pravděpodobné však je, že tam byli jen dostatečně dospělí lidé, kteří uvěřili a byli pokřtěni (jako ve Skutcích 16,34).

Co znamená křest věřícího?

Voda se někdy spojuje s očištěním, ale člověk může být od svých hříchů očištěn jen Kristovou krví. Křest je přirovnáním ke smrti, pohřbu a vzkříšení (Římanům 6,3-5). Kristus zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Při obrácení Bůh celé spasení připíše na náš účet a postaví nás "do Krista." Zemřeli jsme s ním a spolu s ním jsme také v Božích očích duchovně vstali z mrtvých (Koloským 3,1-3; Římanům 6,6-11). Křest je tedy

vyjádřením toho, co se již s věřícím stalo. Věřící při křtu symbolicky prochází smrtí, pohřbem a vzkříšením. Tak se ztotožňuje s Kristem, jehož smrt, pohřeb a vzkříšení se na něho vztahuje. Vyznává, že je s Kristem jedno. Křest je označen jako "zalíbení se Bohu pro dobré svědomí" (1.Petrova 3,21). Věřící veřejně vyznává: "Kristus učinil vše potřebné pro mé spasení na kříži. Já jsem tomu ve svém srdci uvěřil a vyjadřuji to viditelně takovým způsobem, jak On přikázal. Ztotožňuji se s Ním." Toto ztotožnění by zároveň mělo znamenat oddanost žít a chodit s Ním - žít "životem pokřtěného člověka".

Je zbytečné diskutovat o výrocích o křtu, které v Písmu nejsou, i když je lidé často používají. Jsou to slova jako "svátost", "obřad", "pečeť milosti", "závdavek", "očisťující symbol" a další.

Lze křtem získat spasení?

Mnoho církví učí, že znovuzrození plyne ze křtu, že křest vodou dává nové narození a odpuštění hříchů. O která biblická místa se opírají?

1) JAN 3,5. Výraz narodit se z vody a z Ducha jako by naznačoval, že znovuzrození pochází ze křtu vodou. Všimni si však, že slovo "křest" se zde nevyskytuje. Voda neznámá vždy křest. U Jana 7,38-39 je voda symbolem Ducha svatého. Slučovací spojku mezi slovy voda a Duch (řecky kai) lze přeložit také jako "dokonce". To by pak znělo: "z vody, dokonce z Ducha!" Z veršů Jan 3,6.8 jasně vyplývá, že jde o zrození z Ducha.

Jiní myslí, že voda představuje Boží slovo. Jan 15,3 hovoří o očišťení Slovem. Efezským 5,27 mluví o vodě Slova a 1.Petrova 1,23 vyjadřuje, že nové narození je důsledkem Slova. Jinde Pán hovoří o vodě k věčnému životu (Jan 4,14). Další dvě přirovnání znovuzrození v Janovi 3 se zmiňují o větru a měděném hadu. Ani jedno nenaznačuje křest. Vítr je svým působením neviditelný, nepředpověditelný, nedá se chytit do rukou. Zde není řeč o křtu.

2) TITOVÍ 3,5. Tento verš hovoří o "obmytí nového narození", ale opět se zde slovo "křest" nevyskytuje. Souběžně je zde obrat "obnovení Duchem svatým". Řecké slovo pro "obmytí" zní "lou-tron" (=umývání) a nespojuje s ekvivalentem pro "křest" (= "baptismos").

3) 1.PETROVA 3,21. Obrat "křest, který nyní zachraňuje nás" jako by podporoval spasení skrze křest. Následující věta však dodává, že nás neočišťuje, ale že je odpovědí svědomí. V dané

souvislosti verše je řeč o vodě soudu za dnů Noé, kdy měla být vyhlazena celá zem a voda zvedla koráb, v němž byla záchrana (verš 20). V tomto přirovnání je Kristus záchranným korábem. Prošel vodami smrti místo nás a my procházíme tímtež obrazně projít skrze křest. On je tedy obrazem, znázorněním vysvobození ze soudu. Naším spasením je Kristus, ne křest.

4) MAREK 16,16. Výraz "kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen" jako by potvrzoval, že křest je pro spasení potřebný. Nesmíme však přehlédnout následující větu: "kdo nevěří, bude zatracen." Není zde řečeno: "...a nepokřtí se, bude zatracen."

5) SKUTKY 22,16: "Pokřtí se a obmyj své hříchy." Zdá se, jako by tu byla řeč o odpuštění hříchů křtem. Kdyby tomu tak bylo, pak není pravda, že odpuštění hříchů je jen skrze Kristovu krev (1.Janova 1,7; Židům 9,22). Tento verš je součástí Pavlova osobního svědectví o jeho obrácení. Ananiáš vyzval Pavla, aby se dal pokřtít, ale také mu řekl, aby "vzýval jméno Páně" (srovnej Římanům 10,13). Voda při křtu neumývá hříchy (Zjevení 1,5).

Bible učí, že voda (křest) není naším spasitelem, jak vyplývá z následujících příkladů: (1) Lotr na kříži byl spasen, aniž by byl pokřtěn (Lukáš 23,34). (2) Pavel nekřtil vždy ty, které přivedl ke Kristu, což by bylo neomluvitelnou chybou, kdyby byl křest ke spasení nutný (1.Korinským 1,14-17). (3) Ježíš sám nekřtil, i když byl Spasitelem (Jan 4,2). (4) Pohané přijali spasení a Ducha svatého dříve než byli pokřtěni vodou (Skutky 10,44-48).

Jak křtít?

1. ZPŮSOB. První křesťané křtili ponořením. Teprve ve druhém století se objevila praxe křtít poléváním nebo kropením a rozšířila se teprve asi ve třináctém století. Z Písma samého vyplývá, že se křtilo ponořením - Jan (Matouš 3,16; Jan 3,23); Filip (Skutky 8,38-39). Také symbolika křtu vyžaduje ponoření. Pohřbení s Kristem (Koloským 2,12; Římanům 6,4) je lépe znázorněno úplným ponořením pod hladinu vody nikoli jen pokropením několika kapkami na hlavu. Někdo řekl: "Kapka je stejně dobrá jako oceán," ale kapka může sotva představovat pohřeb. Už samotný význam slova "baptismos", které se překládá jako křest, znamená ponořit pod vodu. Kdyby Boží Duch chtěl

řící "pokropit", použil by jiného slova (rhantizo). Praxe, symbolika i význam hovoří jednoznačně pro křest ponořením.

2. **CO PŘI KŘTU ŘÍKAT.** Při křtu se říkají slova (formule): "ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého" (Matouš 28.19). Na některých místech (Skutky 2,38; 8,16; 10,48) bylo řečeno: "ve jméno Ježíše" nebo "ve jméno Páně" (a podobně), což jsou zkrácené formy. Šlo především o odlišení od křtu Janova (Skutky 19,3-5).

3. **KŘTITEL.** Křtitel by měl být z řad věřících, kteří představují církev. Nejsou uvedeny žádné bližší požadavky. Ordinaci kněží jako skupiny lidí, která se liší od "laiků" Nový zákon nezná.

Proč je křest tak důležitý?

Nyní by mohla zaznít otázka: "Proč je křest tak důležitý, když neumývá naše hříchy, ani nás nezačleňuje do církve, ani není zárukou spasení?" Lze uvést tyto tři důvody:

1. **KŘEST JE NEODDĚLITELNOU SOUČÁSTÍ VELKÉHO POSLÁNÍ.** Osobní poslušnost vůči Pánu vyžaduje, abychom Jej poslouchali ve věci křtu, a také abychom o křtu učili a uskutečňovali jej mezi učedníky Pána Ježíše. To je plnění "všech věcí, které jsem vám [já Kristus] přikázal" (Matouš 28,19-20).

2. **KŘEST JE SVĚDECTVÍ PŘED SVĚTEM.** Je to jedno z nejučinnějších svědectví o naší víře pro vlastní rodinu a přátele.

3. **KŘEST JE SVĚDECTVÍ OSTATNÍM VĚŘÍCÍM.** Je vnějším veřejným projevem ztotožnění se s Kristem a zároveň také ztotožnění se s ostatními věřícími. V některých zemích, kde jsou křesťané pronásledováni, si věřící dávají pozor na ty, kdo nejsou ochotni se nechat veřejně pokřtít.

Závěr

Kristus nám zanechal příkaz, abychom se dali pokřtít. Křesťané od prvních dnů byli tomuto příkazu poslušni. Stejně jako máme vést morální život plný dobrých skutků, připomínat si Jej lámáním chleba, svědčit o Kristu druhým a scházet se s ostatními věřícími, tak se máme také dát pokřtít. Není to nutné pro naše spasení, ale je to důležitý projev poslušnosti. A dále bychom měli skutečnost svého vyznání víry dokazovat životem.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Jakou hodnotu přisuzoval Kristus křtu (Matouš 28,19-20)?

Jak se k tomuto verši váže verš Jan 14,21?

(K otázkám 2. až 4. si přečti Skutky 2,41; 8,12.36-39; 10,47-48; 16,14-15.30-33; 18,8)

2. Co bylo v novozákonní době běžnou reakcí křesťana při obrácení?

3. K čemu je třeba se před křtem rozhodnout?

4. Za jakou dobu po obrácení se věřící křtili v novozákonní době?

Z jakých důvodů asi dnes někteří křesťané se svým křtem čekají?

5. O formě křtu se vedly nesčetné spory (ponoření, pokropení, polévání). Jaký způsob byl běžný v novozákonní době podle Skutků 8,36-39?

6. Co je základem zvěsti evangelia podle 1.Korinským 15,3-4?

Jak vyjadřuje křest základní zvěst evangelia při srovnání s Římanům 6,3-6 a Koloským 2,12?

7. Reprodukuj vlastními slovy Galatským 2,20; co říká tento verš o novém životě pokřtěného člověka?

8. Podívej se znovu na otázky 3 až 6. Má podle nich křest dětí nějakou hodnotu? Proč? Proč ne?

Vyhledej si slovo "křest" (v různých tvarech jako křtít, pokřtít...) v konkordanci. Je někde použito ve vztahu k dětem?

Pokud byl někdo pokřtěn jako miminko nebo prostě předtím, než přijal Krista, má se nechat pokřtít znovu jako znovuzrozený křesťan? Vysvětli.

9. Některé skupiny věřících učí, že křest je nutný ke spasení a citují Marka 16,16. Jak bys zareagoval na toto učení. Můžeš k tomu použít Skutky 10,44.47-48 (srovnej Římanům 8,9).

10. Se kterým z následujících vyjádření se můžeš ztotožnit?

- Byl jsem pokřtěn, protože jsem přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele.
- Stal jsem se křesťanem, ale pokřtěn jsem zatím nebyl; rád bych si o tom pohovořil s někým z vedení sboru.
- Mám ještě určité nejasnosti, pokud jde o křest věřících a uvítal bych o tom více informací.
- Něco jiného: ...

VĚČNÉ SPASENÍ

"Ale spása má tu bude věčně, má spravedlnost neztroskotá" (Izajáš 51,6b). Náš velký Bůh a Spasitel začal ve svých lidech dílo a "dovede je až do dne Ježíše Krista" (Filipským 1,6). Pán Ježíš nám získal věčné vykoupění (Židům 9,12). Život, který je v Bohu, je věčný (Jan 1,4; 5,26; 1.Janova 1,2). To je ten život, který Bůh dává člověku při spasení (1.Janova 5,11-12). Věčný život dostává zdarma ten, kdo slyší Jeho slovo (Jan 5,24), věří v Syna (Jan 3,14-16) a "jí Jeho tělo a pije Jeho krev" (což znamená, že si přivlastňuje zásluhy Jeho díla na kříži - Jan 6,56). Věčný život je Boží *dar* (Římanům 6,23; Jan 17,2). Tento dar má pro Boha velkou cenu, vyžadoval utrpení a smrt Jeho Syna. Nelze si jej zasloužit oddaností nebo učednickým životem, protože pak by to nebyl dar, ale Boží odměna za naše zásluhy (Římanům 4,4). Nic v těchto slovech Písma nenaznačuje, že věčný život je život, který má člověk dočasně - podle svého chování. Věčný život nemá nic společného s dočasností - to by byl logický rozpor.

Je dojemné, když si všimneme veršů, které hovoří o spasení věřícího jako o spolehlivé, trvalé jistotě. Narodili jsme se znovu, abychom získali "dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí, připravené pro nás v nebesích a Boží moc nás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase" (1.Petrova 1,4-5). Všimni si souvislého řetězu: "které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy" (Římanům 8,39). Věci současné ani budoucí nás nemohou oddělit od Boží lásky (Římanům 8,30). Když nám Pán Ježíš dá věčný život, nikdo a nic nás nemůže vytrhnout z Boží ruky (Jan 10,28-29). Není tam nějaká vsuvka jako "jestliže ovce jde za ním" nebo "jestliže se oni sami nevytrhnou z Jeho ruky". A nikdo nemá právo k Božím prohlášením přidávat takové podmínky. Moc zachovat nás má Bůh a ne člověk. On má moc nás uchránit před pádem (Juda 24). Je naší oporou až dokonce (1.Korintským 1,8). Má moc chránit (2.Timo-teovi 1,12). Přináší dokonalé spasení (Židům 7,25) a toto spasení

trvá navěky, protože jeho původcem a "dokonavatelem" je náš všemocný Bůh.

Dokonalost věčného spasení

Zamysleme se nad záchranným činem toho, který je "vůdcem a dokonavatelem naší víry" (Židům 12,2 K).

1. DOKONALÉ NAROZENÍ. Jestliže jsme se narodili do Boží rodiny, pak spasení musí platit navždy. Pán Ježíš řekl Nikodémovi, že člověk se "musí narodit znovu", aby mohl vejít do Božího království (Jan 3,3-7). Člověk se narodí znovu, když opravdově uvěří ve jméno Božího Syna (Jan 1,12-13). Bible nás nikde nevede k tomu, že bychom se měli rodit stále znovu, abychom mohli být členy Boží rodiny. Jako se fyzicky člověk rodí jen jednou, stejně tak je tomu i při duchovním narození.

2. DOKONALÁ OBĚŤ. Epištola Židům dává jasně najevo, že naproti mnoha obětem ve Starém zákoně řeší dílo Pána Ježíše na kříži otázku hříchů věřícího člověka jednou provždy. Toto dílo je dokonalé a platí navždy a nikdo k tomu nemá co přidávat. "Jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo" (Židům 10,10). "Kristus však přinesl jedinou oběť za hříchy, navěky usedl po pravici Boží" (Židům 10,12). "Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje" (Židům 10,14). Tyto verše neobsahují nic, co by naznačovalo, že toto dokonalé dílo pro nás je podmíněno tím, zda se budeme dobře chovat. Věřící je závislý na dokonalém Kristově díle - a na ničem dalším.

3. DOKONALÁ JEDNOTA. Spasením se nestáváme členy místního sboru - církve. Jsme začleněni duchovně do těla Kristova, do jednoty s Božím Synem. Duch svatý nás křtí (noří) do Kristova těla (1.Korintským 12,13) a činí nás tak jeho účastníky (1.Korintským 12,27; Efezským 5,30). Spojení s Ním je tak blízké, že pronásledovat věřící je totéž jako pronásledovat Krista (Skutky 9,4-5). Před Bohem jsme s Ním tak ztotožnění, že Bůh nás obživil s ním, vzkřísil a posadil nás s ním nyní v nebi (Efezským 2,4-6). Naše spojení s Kristem je duchovní vzor pro manželský svazek (Římanům 7,4; Efezským 5,31-32). Nic nás nemůže oddělit od Jeho lásky a péče (Římanům 8,35-39). On říká: "Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu" (Židům 13,5).

4. DOKONALÉ DÍLO DUCHA SVATÉHO. Duch svatý působil v době Starého zákona i evangelií jinak než jak působí dnes v těle Kristově. Tehdy Duch na lidi přicházel a zase odcházel (1.Samuelova 16,14). David se obával, aby od něho Boží Duch neodešel (Žalm 51,11). I Pán Ježíš vedl k modlitbě za Ducha svatého (Lukáš 11,13). Ale Pán dal také jasně najevo, že po Jeho odchodu začne nové a jiné působení Ducha. Duch nebyl seslán, dokud On nebyl oslaven (Jan 7,39). Potom poslal Pán Ježíš Ducha svatého, aby ve znovuzrozených věřících zůstal navěky (Jan 14,16-17). To se stalo o letnicích, na začátku nové doby (Skutky 1,4-5; 2,1-18.33). Každé Boží dítě v dnešní době má Ducha Kristova (Římanům 8,9b). Jestliže opravdově uvěříme zvěsti evangelia, jsme zapečetěni Duchem svatým, který je zálohou nebo zárukou našeho vykoupění (Efezským 1,13-14; 4,30; 2.Korintským 1,22). Toto pomazání Duchem *zůstává* ve všech opravdově věřících (1. Janova 2,27). Každý znovuzrozený je zapečetěn Bohem a má zaručeno věčné vykoupění i dědictví.

5. DOKONALÝ PŘÍMLUVCE. Kromě Pána Ježíše se Bible nezmiňuje o nikom, kdo nikdy nezhřešil nebo se nedopustil něčeho zlého. Co se stane, když věřící zhřeší? Je třeba, aby svůj hřích vyznal a opustil (Příslaví 28,13; 1.Janova 1,9). Potřebuje také zástupce před svatým Bohem. Pán Ježíš jako veliký nejvyšší kněz má před Otcem roli Přímluvce (doslovně: "někdo, kdo stojí ku pomoci"). V této roli nás před Otcem obhajuje (1.Janova 2,1). Je stále po Boží pravici a přimlouvá se za nás (Římanům 8,34; Židům 9,24). Má moc navždy (nebo dokonale) spasit ty, za které se přimlouvá (Židům 7,25-28). Nikde není zmínka o tom, že Jeho přímluvy jsou podmíněny naším dobrým chováním. Jak bychom mohli být v nebeském nádvoří zatraceni, když máme takového Přímluvce.

6. DOKONALÁ OCHRANA. Spasení, které by záviselo na spolehlivosti člověka, by od samého začátku mělo na sobě předznamenání záhuby. Dobře známe slabost našeho těla (Římanům 6,19). Kdo začal žít z Božího Ducha, se nestane dokonalým, bude-li se o to snažit tělesně (Galatským 3,3). Znovu nás tedy ujišťují slova našeho Spasitele: "Jeho (mého Otce) vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný, a já jej vzkřísím v poslední

den (Jan 6,39-40). Pán nese naše duše. Toto Nový zákon zdůrazňuje stále (Jan 10,27-30; 1.Korintským 1,8; Filipským 1,6; Juda 24-25; 1.Petrova 1,5). Žádný z těchto veršů nenaznačuje jakoukoli závislost spasení na lidské věrnosti či spolehlivosti.

Problematické otázky související s věčným spasením

Je pochopitelné, že mnozí upřímně věřící dovedou těžko přijmout učení o věčném spasení. Jejich námítky lze rozdělit do tří hlavních skupin.

1. SELHÁNÍ "VĚŘÍCÍHO." Někteří lidé mají zato, že spasení musí být podmíněné, protože někteří jednotlivci, kteří kdysi vyznávali, že jsou křesťany (včetně kazatelů), padli v morální oblasti, odvrátili se od Boha nebo nakonec výslovně odmítli Pána. Jestliže se lidé vracejí ke starému životu nebo jestliže se vzepřou, jakou mohou mít naději na spasení?

Chceme-li zodpovědět tuto otázku, musíme se **napřed** zeptat, zda každý, kdo vyznává, že je křesťan, je skutečně spasený. Už z Nového zákona je zřejmá možnost vyznávat Krista beze změny v životě. Ježíš vyprávěl podobenství o pšenici a koukolu, jak rostou spolu (Matouš 13,24-30.36-42). Koukol představuje ty, kdo nikdy nebyli Božími dětmi. Vrátit se k hříšnému životu po poznání "cesty spravedlnosti" je přirovnáno k tomu, jak se pes vrací ke svému vývratku a umytá svině se zase válí v bahništi (2.Petrova 2,20-22). Pes i vepř se vrátil k přirozeným zvykům, protože se z nich nikdy prostřednictvím Ducha svatého nestaly ovce Kristovy. Jednoho dne odmítne Pán Ježíš ty, kdo k Němu přijdou a budou se pro své skutky dovolávat toho, že k Němu patří. Pán jim řekne: "Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne" (Matouš 7,23). Je důležité, že jim neřekne: "Kdysi jsem vás znal, ale odešli jste ode mne."

Víra, která vede ke spasení, je jiná než falešná víra. Dětská modlitba, zvednutá ruka, vystoupení dopředu při evangelizačním shromáždění, křest ani aktivní působení v církvi nikomu nezaručuje spasení. *Opravdové spasení nelze získat pouhým vyznáním, prohlášením.* Hříchy jako je nemorálnost, hádky, nenávisť, opilost a lakomství jsou varovnými znaky. "Ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím" (Galatským

5,19-21). Opravdovou víru, která vede ke spasení, lze rozpoznat, viz například 1.Janova 2,3-6.15; 3,6-10.14; 5,2-4. Pokud nejsme poddáni Pánu Ježíši a Jeho slovu, jestliže zůstáváme ve hříchu, jestliže milujeme svět a nemilujeme Boží lid, pak zbytečně prohlašujeme, že ho známe. Bůh říká, že jsme lháři (1.Janova 1,6; 2,4). Ke znovuzrození vůbec nedošlo.

2. "SVOBODA HŘEŠIT." Někteří namítají, že kdyby si lidé mohli být jisti věčným spasením, pak by se stali příliš sebejistými. "Mohli by pak hřešit, jak chtějí." To je vážné nepochopení a chybné vysvětlování tohoto učení. Opravdová Kristova ovečka chce jít za svým Pánem a ne zneužívat Jeho lásku a milost. Písmo učí, že Bůh má dost prostředků, jak jednat se svými dětmi, které odcházejí na scesti. Jedním z nich je kázeň nebo "trestání" Páně (Židům 12,5-11). Náprava je něco jiného než vyloučení z Boží rodiny. S Božími dětmi, které zabloudily, Bůh jedná také tak, že ony ztratí radost, pokoj, nesvědčí, nemají sílu v modlitbě, jejich život nenese ovoce a v budoucnosti se připraví o odměny při soudné stoličce Kristově. Žádná ovečka, která patří Pánu Ježíši, by neměla podlehnout pocitům sebeuspokojení.

3. BIBLICKÁ MÍSTA, KTERÁ "JSOU V ROZPORU" S VĚČNÝM SPASENÍM. Někteří se snaží vyvrátit učení o věčném spasení citováním biblických míst, která jako by odporovala tomuto učení. To je však založeno na Písmu jako celku a ne jeho části. Boží slovo si neprotiřečí, pokud vidíme všechny verše ve správné rovnováze. Je třeba se zabývat mnoha verši, které jako by učily, že ti, kdo se jednou považovali za křesťany a později odpadli, ztratili spasení. Podíváme se na nejzávažnější úseky, které jako by odporovaly učení o věčném spasení.

a) "ODPADNUTÍ." Verše, které hovoří o tom, že někdo odpadl, se někdy vykládají, jako by znamenaly, že opravdový věřící může ztratit spasení. "Odpadnutí" (*apostasia*) však znamená především odpadnutí od víry u těch, kteří se kdysi prohlašovali za křesťany. Zahrnuje to v sobě také popírání Kristova božství a jeho vykoupení, které máme jediné díky Jeho prolité krvi na kříži. Takový člověk ještě nemusí odejít ze sboru. Mnozí zůstávají a stávají se zde i učiteli. Jiní odejdou. "Vyšli z nás, ale nebyli z nás" (1.Janova 2,19). Judova epištola se někdy nazývá

"skutky odpadlých," protože je popisuje tak důkladně. Takoví lidé vnikají nepozorovaně. Jsou "bezbožní" (v. 4), mraky bez deště (v.12) a nemají Ducha Božího (v. 19). Prostě nejsou opravdoví věřící, i když se tak možná tváří (2.Timoteovi 3,5). Další popis takových lidí najdeme v 1.Timoteovi 4,1-3; 2.Petrově 2,1.15-22; 1.Janově 2,18-22 a 2.Janově 7-9. Když se hovoří o vypadnutí z milosti (Galatským 5,4 K), o ztrátě první lásky vůči Kristu (Zjevení 2,4-5) nebo odpadnutí od své pevnosti (2.Petrova 3,17 K), jsou použita jiná slova než *apostasias* a představují nějaký nedostatek na straně věřícího, ale ne "ztrátu spasení".

b) **PODMÍNĚNÉ VÝROKY.** Několik biblických veršů, které hovoří o spasení, obsahuje také spojku *jestliže*. Někteří tomu rozumějí tak, že spasení nám zůstává, jen *jestliže* budeme žít určitým způsobem. Důkladnější studium ukáže, že tyto verše spíše znamenají, že spasení není opravdové, když to vyvrací život v rozporu s biblickými normami.

Epištola Židům obsahuje řadu takových veršů, které prověřují, zda spasení je opravdové. Je adresována skupině Židů, ke které patřili znovuzrození věřící i neznovuzrození, kolísaví následovníci. Ti, kteří se jen přidali, byli v nebezpečí, že se vrátí zpět ke chrámovým obětem, místo aby spoléhali jen na krev Pána Ježíše. Všechna tato různá varování jsou adresována těm, kdo váhali a chtěli opustit "nejasnou naději v Ježíši"; tato naděje nedospěla ke znovuzrození (2,1-3; 3,6.12.14; 4,1; 12,25). Dalšími místy, která takto hovoří o podmíněnosti spasení, jsou ještě 1.Korintským 15,1-2 a Koloským 1,22-23.

Mnohé znepokojuje úsek Židům 6,4-6. Mohlo by se zdát, že jde o popis věřícího člověka - kdyby nebylo dvou věcí: Není zde zmínka o zapečetění Duchem svatým nebo o tom, že by Duch přebýval ve věřícím, ale o účasti při jeho službě, což může platit i o tom, kdo spasení neprožil. Navíc ve verši 9 (Kral.) pisatel říká, že je přesvědčen o lepších věcech, "náležitých ke spasení," z čehož vyplývá, že předcházející popis neplatí o znovuzrozených věřících. Kdyby tento úsek dokazoval, že je možné, aby se ovce ztratila, potom dokazuje příliš mnoho. Protože pak by vůbec nebylo možné, aby se lidé obnovili k pokání, pokud padli. Zde je řeč o odpadnutí od závislosti na krvi Pána Ježíše jako jediném prostředku, jak získat spasení - ne o běžných chybách člověka.

Jiným vážným varováním je úsek Židům 10,26-39, který se zabývá těmi, kdo "hřeší dobrovolně." Srovnáním veršů 26 a 39 vidíme, že ono "my" není vždy stejné. Svévolný hříšník ve v. 26 se odvrátil od jediné Bohu příjemné oběti a "pošlapal Božho Syna" (v. 29). Opačná skupina je podána ve verši 39: "Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života." Opravdově věřící neodpadají od kříže Kristova coby své jediné naděje. Víra, která přivede člověka ke spasení, je trvalá.

c) RŮZNÁ. PODOBENSTVÍ. Některé podrobnosti určitých podobenství se někdy používají na podporu učení, že spasení je podmíněné. Správný biblický výklad však vyžaduje, aby se podrobnosti podobenství vykládaly ve světle celkového učení, které nese dané podobenství. Nejčastěji se to týká těchto čtyř podobenství:

(1) ROZSÉVAČ (Lukáš 8,4-15). *Problém:* Jsou zde ti, "kdo věří jen nějaký čas." *Vysvětlení:* Je také řečeno, že nemají kořene. Čemu věří? I démoni věří a nejsou spaseni (Jakub 2,19). Podobenství řeší stav srdce těch, kdo slyší Boží slovo. Ti, kdo věří upřímným a dobrým srdcem, a věří, jsou spaseni a podle toho přinášejí i ovoce.

(2) SPRÁVCE (Lukáš 12,41-48). *Problém:* Nespolehlivý správce nečekal na příchod Pána, a ten mu vykázal úděl mezi nevěrnými. *Vysvětlení:* Každý člověk je Božím správcem ve všech věcech, které má. Není důvod si myslet, že nevěrný správce byl věřícím člověkem, který ztratil spasení.

(3) ZÁKON O ODPUŠTĚNÍ (Matouš 18,23-35). *Problém:* Je zde řečeno, že pokud my neodpustíme druhým, ani Bůh neodpustí nám. Bezbožný služebník byl dán do vězení, "vydán katům" (Kral.). *Vysvětlení:* Nic nenaznačuje, že služebník, který nedovedl odpustit, byl spasený. Hlavní myšlenkou je zde upřímnost vůči druhým lidem ve světle Boží milosti.

(4) PRAVÝ VINNÝ KMEN (Jan 15,1-7). *Problém:* "Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí." *Vysvětlení:* Předmětem tohoto úseku je nesení ovoce, k čemuž je nutné trvalé obecenství s Kristem. Pálení neplodných větví, jak se to často

na polích, v sadech a na vinicích dělá, neznamená oheň věčného soudu pro ztracené.

d) JINÁ MÍSTA. K vyvrácení učení o věčném spasení se často používají úseky, které hovoří o ztroskotané víře (1.Timoteovi 1,19), o zablouďení z cesty víry (1.Timoteovi 6,10.21) a podvrácené víře (2.Timoteovi 2,18). Tyto verše však lze chápat tak, že hovoří o blouďících věřících *nebo* falešných vyznavačích. "Pán zná ty, kdo jsou jeho" (2.Timoteovi 2,19). My si častokrát nemůžeme být jisti, zda někdo jiný je spasený, když vidíme jeho život. Ze zprávy podané v 1.Mojžíšově 19 bychom nevěděli, že Lot byl spaseným člověkem, ale říká nám to 2.Petrova 2,7-9.

Věřící mohou přijít o odměnu u soudné stolice Kristovy a budou spaseni, i když jejich životní dílo "shoří" (1.Korintským 3,15). Toto měl apoštol na mysli, když mluvil o nebezpečí, aby snad neselhal (1.Korintským 9,27). To neznamená, že se Pavel bál o své spasení. Tím si byl jist (2.Timoteovi 1,12; 4,7-8).

Závěr

Písmo je jednoznačné v tom, že víra, kterou člověk přijímá spasení, trvá až do konce života a není jen věcí okamžiku. Víra ke spasení se liší od "obyčejné" víry, rozumového souhlasu s nějakým učením. Je to něco jiného než jakékoli obřady a způsoby, kdy se zdá, jakoby se spasení získalo vyslovením nějaké formule. Opravdová víra se nikdy Krista nezřekne a nepřestane považovat Jeho dílo záchrany za jedinou naději člověka. To má za následek dobrý život a ne hříšný. Takový člověk nejen *říká*, že věří, že má věčný život, ale jeho život dosvědčuje realitu víry v životě (Jakub 2,14-24). Kdo vyznává, že věří a není vidět projevy jeho víry, nemůže spoléhat, že by měl nějakou "vstupenku do nebe." Možná se naopak jednoho dne setká s Pánem a uslyší hrozná slova: "Odejděte ode mne, nikdy jsem vás neznal!" Opravdová Kristova ovečka může říci: "Pán mě vysvobodí ze všeho zlého a zachová pro své nebeské království" (2.Timoteovi 4,18a).

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Uveď několik věcí, od kterých znovuzrozené věřící Kristus zachránil (Matouš 1,21; Římanům 5,9; 6,14.17-18; Galatským 3,13; Efezským 2,1-6).

2. Co udělal Bůh s našimi hříchy? (Izajáš 1,18; Žalm 103,12)?

Na čem je založeno odpuštění hříchů (Efezským 1,7)?

3. Kdy a kde byly naše hříchy odstraněny (1.Petrova 2,24)?

Platilo to pro všechny naše hříchy nebo jen pro hříchy, kterých jsme se dopustili, než jsme byli spaseni (Židům 9,24-28; 10,10-14)?

4. Co získáváme, když věříme v Syna (Jan 5,24)? Je to něco, co získáváme okamžitě, nebo teprve až zemřeme? Vysvětli.

Definuj, co znamená slovo "věčný" a jaké má hranice.

5. Jak jsme chráněni, jakmile získáme spasení (Jan 6,39-40; 1.Petrova 1,4-5; Juda 24)?

Jak ukazuje G.Cutting z Písma, že naše jistota spočívá na Bohu a ne na nás? (viz Dodatek A)

6. Jaký vztah máme jako křesťané vůči Bohu (1.Janova 3,1-2)?

Jak vznikl tento vztah (Jan 1,12-13)?

Lze tento vztah zrušit (Jan 10,28-29; Římanům 8,35-39)?

7. Jak osvědčuje Duch svatý v životě věřícího, že jeho spasení je věčné (Jan 14,16-17; Římanům 8,9b; Efezským 1,13-14; 4,30)?

8. Napiš vlastními slovy verš 2.Timoteovi 1,12b.

Co vyplývá z veršů 2.Timoteovi 4,7-8.18 o jistotě apoštola Pavla o jeho spasení?

9. Co říká 1.Janova 5,11-13 o možnosti a schopnosti vědět, zda máme věčné spasení?

10. Jak bys odpověděl na následující výroky a která biblická místa bys k tomu použil?

"Dokud člověk nezemře, nemůže vědět, zda je spasen."

"Vím, že můj život to nedokazuje, ale vím, že jsem spasený, protože, když mi bylo osm let, prosil jsem Krista, aby vešel do mého života."

"Takové učení o věčném spasení nemůže být pravdivé, protože znám kazatele, který svedl svou varhanici."

LEKCE 6

ŽIVOT V CÍRKVI

Je hluboce dojemné, když si v Bibli čteme, že všemohoucí Bůh miluje a stará se o každého ve svém obrovském stvoření. Žalmista vyjádřil svou radost z toho, že ho Bůh zná důvěrně a osobně už před jeho narozením (Žalm 139,13-17). Tato Jeho láska a péče vedla Boha k tomu, aby dal svého jediného Syna, aby každý mohl být zachráněn od zahynutí (Jan 3,16). Jako jednotlivci musíme přijmout Pána Ježíše (Jan 1,12). Znovuzrození je událost, která se podobně jako fyzické narození týká každého jednotlivce zvlášť. Dokonce i růst a rozvoj závisí na osobním vztahu k Bohu. Tyto úvahy mohou vést k pokušení, abychom si mysleli, že jsme v Božích očích jednotliví věřící, kteří vedou každý svůj život sám pro sebe. Biblický vzor je však úplně jiný.

Být Božím dítětem znamená být členem Jeho rodiny (1.Janova 3,1; Efezským 3,15). Tvoříme dohromady "Boží lid" (1.Petrova 2,9-10; Zjevení 21,3). Bůh se na nás dívá jako na kousek nebe na zemi, jako na občany jiného království (Filipským 3,20). Biblické zmínky o následovnících Pána Ježíše jsou v naprosté většině v množném čísle. Jsou označováni jako "věřící" (Skutky 5,14), "učedníci" (Skutky 9,1), "svatí" (Efezským 1,1), "bratři" (Jakub 2,1), méně často "křesťané" (Skutky 11,26). [Je třeba poznamenat, že nikde v Bibli nejsou nazýváni jako laici, což by znamenalo "obyčejný lid" nebo nějaké odlišení od skupiny "kněží"]. Většina novozákonních dopisů je adresována skupinám věřících. Žijeme všichni spolu ve vzájemné jednotě spolu s Kristem (Efezským 2,5-6.21-22). Máme žít spolu, ne jako oddělené údy těla (1.Korintským 12,12-27). V apoštolských dobách přidával Pán denně k věřícím ty, kteří byli spaseni. (Skutky 2,47). Toto společenství se nazývá *ekklesia*, což česky znamená "církev". Byla to praktická, místně fungující skupina věřících. Božím plánem a cílem pro každého věřícího jednotlivce je, aby patřil k takovému společenství.

Definice církve

Slovo "církev" vyvolává dnes mnoho představ, které jsou velmi vzdálené skutečnému významu slova *ekklesia*. Někteří si vybaví

budovu kostela. Jiní ji chápou jako bohoslužby nebo souhrn různých *shromáždění*. Často se o církvi mluví jako o instituci nebo *organizaci*. "Já jsem v římsko-katolické církvi." Všechny tyto představy kolem pojmu církev vznikly, aniž by měly nějaký vztah k biblickému pojetí.

První část slova (předpona) *ekklēsia* znamená "ven z" a druhá (kořen) je odvozena od slova "volat". Doslovně tedy *církev* znamená *vyvolaná skupina* nebo *shromáždění*. Totéž slovo je použito ve Skutcích 19,32.39.40 pro dav svolaný proti učedníkům, kteří kázali Boží slovo. Bylo to běžné slovo, které označovalo shromáždění lidí. Použil je Pán Ježíš o Božím volání lidí k sobě. On *nás povolal ze tmy* do svého podivuhodného světla (1. Petrova 2,9). Jsme povolání *do království Jeho milovaného Syna* (Koloským 1,13). Slovo *ekklēsia*, jak je v Bibli použito o věřících v Krista, se vztahuje na lidi - ne na budovy, služby, funkce nebo organizace.

Dva aspekty církve

V Bibli jsou naznačena dvě hlediska *ekklēsie* - církve, všeobecná a místní. Všeobecná církev zahrnuje všechny, kdo přišli ke Kristu ode dne letnic, patří tam živí i ti, kdo již zemřeli, ať jsou z kteréhokoli pokolení nebo národa. Když Bible říká: "Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval" (Efezským 5,25-26), mluví o církvi jako celku. Totéž platí o církvi jako Jeho těle (Efezským 1,22-23; 4,4), kde On je hlavou (Efezským 5,23; Koloským 1,18). Je tedy jasné, že taková církev nikdy nebyla shromážděna na jednom místě ani netvořila část nějaké zemské organizace. Jako Boží jednota existuje v současné době v Boží mysli, a proto je někdy také nazývána "mystická". To je jediná pravá církev založená na novozákonním základě apoštolů a proroků, kde Ježíš Kristus je úhelným kamenem (Efezským 2,20). Do této jednoty s Kristem nás začleňuje Duch svatý (1. Korintským 6,17; Efezským 5,30). Takové pojetí bylo v době Starého zákona i evangelií tajemstvím (Efezským 3,4-5). Židé a pohané se tehdy nestýkali jako sobě rovní (Efezským 2,11-16; 3,6). Kristova církev měla být teprve vybudována (Matouš 16,18). Byla vytvořena křtem v Duchu, když se věřící spojili s Kristem (1. Korintským 12,13), to začalo o letnicích (Skutky 1,5; 2,4; 5,11). Církev Kristova se liší od Izraele jako shromáždění na poušti (Skutky 7,38). Židé, pohané

a církev Boží tvoří dnes tři navzájem odlišné skupiny (1.Korintským 10,32). Izraelský národ je v současné době označen jako "ne můj lid" (Římanům 9,25; Ozeáš 2,23). Božím lidem jsou dnes všichni věřící v Krista v biblickém smyslu a nikdo jiný.

Je-li tedy každý věřící součástí všeobecné (univerzální) církve, neznamená to, že nemusí nic dělat v místní církvi neboli sboru. Ti, kdo uvěřili v Krista, byli pokřtěni a připojili se k místnímu společenství v Jeruzalémě (Skutky 2,41). Byli spolu s ostatními věřícími a účastnili se jejich běžného života (Skutky 2,42-44). Také v sousedních oblastech se rychle zakládaly sbory (Skutky 9,31; 15,41; 16,5). Šířily se do dalších částí tehdejšího světa jako Asie (1.Korintským 16,19), Macedonie (2.Korintským 8,1) a Galacie (Galatským 1,2). Nazývaly se "církve Kristovy" (Římanům 16,16), "církve Boží" (1.Korintským 11,16) a "církve svatých" (1.Korintským 14,33). Někdy se označovaly podle města, kde se věřící scházeli, například v Korintě (1.Korintským 1,2) nebo "tesalonická církev" (1.Tesalonickým 1,1). Zhruba dvě století neměli věřící žádné veřejné budovy, kde by měli svá shromáždění a scházeli se doma (Římanům 16,5; Koloským 4,15). Byla mezi nimi jednoduchá struktura vůdců a nazývali je "dohlížitelé" a "diakoni" (=služebníci) (Filipským 1,1; 1.Timoteovi 3; Titovi 1), vždy v množném čísle. V těchto prvních církvích nedocházelo k tomu, že by v čele stál jeden člověk a měl trvalé vedení. Ostatní měli své vůdce respektovat a poslouchat (Židům 13,17; 1.Tesalonickým 5,12). Máme být poddáni nejen Kristu, ale také se podřizovat starším sboru.

Všichni účastníci všeobecné (univerzální) církve jsou opravdově věřící lidé a totéž by mělo platit o místní církvi. V tom je však potíž, protože vyznání víry v Krista neznamená vždy skutečné obrácení. Pán Ježíš učil, že pšenice i koukol mají růst spolu v oblasti vyznání (Matouš 13,24-30.30-43). Jednoho dne Pán odhalí a odmítne vyznání člověka, u něhož za slovy nestála skutečnost, ať patřil k místnímu sboru nebo ne.

Znaky církve

Lidé si církev často představují jako posluchače s řečníkem nebo jako organizaci s ústředím a hierarchií úředníků. Biblické učení nám podává zcela jiné pojetí.

1. JEDNOTA (Efezským 4,3-6). Církev je jedna a ani v místním sboru (církvi) by neměly být žádné skupiny nebo strany. K zachování této jednoty by se mělo vynaložit potřebné úsilí (Efezským 4,3). Je třeba se vyhýbat všemu, co věřící v obecnosti rozděluje (1.Korintským 1,10; 11,18; 12,25; 2.Korintským 12,20). To platí zejména o zdravém nebo falešném učení (2.Petrova 2,1). Ty, kdo působí sváry, je třeba varovat a pak je postavit stranou (Titus 3,10).

2. ROZMANITOST (Efezským 4,7; 1.Korintským 12,11). Všichni by se měli ve sboru nějak zapojit, i když každý jinak. Činnost různých údů je znázorněna obrazem církve jako lidského těla (1.Korintským 12,12-27; Římanům 12,4-5). Každý věřící je v církvi jako nějaký úd, Kristus je hlavou. On udílí duchovní dary, jak chce (1.Korintským 12,13). Když Písmo hovoří o tom, abychom žádali určité dary, platí to pro místní církev jako celek, přičemž se na některé dary v jejím středu klade zvláštní důraz (1.Korintským 12,31; 14,1), tedy ne na ctižádost jednotlivce. Je důležité, že každý úd má dar, určitou funkci v těle. (1.Korintským 12,27). Každá část těla je důležitá, každý si zaslouží úctu. Ne všichni ale mají tentýž dar.

3. VZÁJEMNÁ ZÁVISLOST (Efezským 4,11-12; 1.Korintským 12,21-24). Potřebujeme jeden druhého, nemůžeme fungovat každý sám. Smyslem většiny darů církve je budovat ostatní věřící, aby se mohli zapojit do služby. Nemají zůstat diváky, osamělými jednotlivci jako ochromené údy. Všichni věřící jsou povoláni, aby pracovali v místním sboru podle svých darů.

4. CHVÁLENÍ (1.Petrova 2,4-5). Máme výsadní vysoké povolání, abychom chválili a uctívali svého úžasného Boha (Jan 4,23). Tuto úlohu církve ukazuje obraz chrámu nebo Božského domu (1.Korintským 3,9.16-17; 1.Timoteovi 3,15; Efezským 2,22). Boží lid ve Starém zákoně přinášel oběti ve zvláštním stanu, nazývaném stánek setkávání na poušti a později v jeruzalémském chrámě. Ještě později přestal Bůh bydlet v chrámech, které lidé postavili rukama (Skutky 7,48), což je důležitý rozdíl mezi národem izraelským a Kristovou církví. Boží dům je nyní duchovní, postavený ze živých kamenů, což jsou věřící, ve kterých bydlí Duch svatý. Jako oběti už nepřinášíme zvířata, ale oddáváme mu svá těla, hmotné dary a osobní chválu. Všichni

věřící v Krista jsou kněžími (1.Petrova 2,5.9). Výsadním posláním Boží církve je velebení, což znamená vylévat své chyby Bohu a ne jen poslouchat kázání nebo opakovat zpívaná slova, která čteme z nějaké knihy.

5. LÁSKYPLNÝ VZTAH (Efezským 5,23-27; 2.Korintským 11,2). To vyjadřuje novozákonní obraz církve jako nevěsty. Od okamžiku letnic je Boží lid jako celek přirovnán krásné ženě zasnoubené velikému Ženichovi, Pánu Ježíši Kristu. On svou nevěstu miluje a chce, aby mu byla představena v naprosté čistotě. Izraelský národ je naopak přirovnán k rozvedené ženě (Izajáš 50,1). Církev si má být vědoma, že má krásný a úzký vztah k Pánu Ježíši a že má hlavní roli v Jeho současném i budoucím působení. Ženich pro svou nevěstu usiluje jen o to nejlepšší. A církev má mít zrak stále upřený na svého Ženicha.

6. DALŠÍ ZNAKY. Dále lze uvést jako znak církve její růst a ne ochrnutí nebo úpadek (Skutky 6,1.7; 12,24; 19,20). Je živá a ne mrtvá, svatá a ne nečistá (1.Korintským 3,17; 1.Petrova 1,15-16), má čisté učení a ne odchylné nauky (1.Timoteovi 1,3.10; Titovi 1,9-10; 2.Petrova 2,1-3; Zjevení 2,13-14.20). Z opravdové biblické místní církve musí vyzářovat učení o lásce, životě a světle, čímž představuje Krista.

Úloha církve

Jaké je poslání místní církve? Především má konat to, k čemu ji poslal Pán Ježíš (Matouš 28,19-20). Znamená to hlásat všude evangelium (evangelizovat) a činit učedníky. Tento vzor vidíme ve Skutcích 2,40-42. Lidé slyšeli zvěstované slovo, uvěřili, byli pokřtěni a aktivně se zapojili do života církve. Její život a činnost zahrnuje čtyři body: učení apoštolů, obecnství, lámání chleba a modlitby. To znamená: jasné biblické učení, scházení se s ostatními věřícími při shromážděních církve, připomínání si Pána Ježíše při lámání chleba a společné modlitby s jinými věřícími. Proč je v tomto seznamu uvedeno lámání chleba? Zřejmě bylo ústředním bodem tehdejších schůzek církve (Skutky 20,7; 1.Korintským 11,23-33). To neznamená, že Bůh vyžaduje formu bez duchovního života. Bůh odsoudil dodržování náboženských pravidel u Židů právě proto, že opravový život a smysl se vytratil.

Prvotní církev získávala lidi láskou a činem a vysvobozovala je tím z tehdejšího mrtvého náboženství (Skutky 2,45). Činila tak smělým zvěstováním Božího slova (Skutky 4,13.29.31). Když byli věřící rozeznáni v důsledku krutého pronásledování, šířila se jejich víra silou jejich života a svědectví. To neznamená, že by byli zcela bez chyb. Někdy je bylo třeba kárat, že jsou tělesní, že podléhají lidským vášním (1.Korintským 3,1-4). Někdy se měli podívat na svůj život, zda jsou opravdu křesťany (2.Korintským 13,5). Některým bylo nutné vytknout nesprávné učení (Galatským 1,6-9; 3,1-3). Když se na církve díval sám Kristus, také je musel napomínat a nařizovat (Zjevení 2-3). Přesto se však církve rozšířily po celém civilizovaném světě a křesťanská víra se rozmohla. I když na nich bylo mnoho nedostatků a chyb, byl v nich život. A Bůh konal dílo podle svého plánu.

Budoucnost církve

Kristova církev má slavnou budoucnost, při Jeho příchodu bude vtržena do povětří a tam se s ním setká (1.Tesalonickým 4,16-17). Přitom budou naše těla proměněna (1.Korintským 15,51-54). Budeme s ním a budeme mu podobni (1.Janova 3,2-3). Nebude na nás žádná skvrna ani vráska ani nic takového (Efezským 5,27). Církev bude v nebi na věky příkladem Boží milosti vůči ubohému stvoření, které vyzvedl do závratných výšin slávy (Efezským 2,7).

OTÁZKY A ÚKOLY

1. V Novém zákoně znamená "církev" jednak univerzální, všeobecnou církev, kam patří věřící všech věků, dob a národů a jednak skupinu křesťanů v určitém místě. Které z následujících veršů se vztahují k všeobecné a které k místní církvi?

1.Korintským 10,32

Galatským 1,1-2

Koloským 1.18

Efezským 5,25

1.Tesalonickým 1,1

2. Popiš všeobecnou církev a její údy (Efezským 1,22-23; 4,15-16).

3. Napiš vlastními slovy verš Skutky 2,42.

Jaké jsou hlavní úkoly církve podle tohoto verše a podle verše Matouš 28,19-20?

4. Jaký je smysl křesťanského obecnství (Přísluví 27,17; Kazatel 4,9-10; Židům 10,24-25)?

5. Jak bys odpověděl někomu, kdo říká: "Já nemusím chodit do společenství věřících; mohu stejně tak Boha chválit doma v obývacím pokoji nebo v horách na chatě"?

6. Jaké duchovní vůdce dal Bůh místní církvi (Filipským 1,1) a jaké vlastnosti musí mít (1.Timoteovi 3,1-13)?

Jaká je odpovědnost duchovních vůdců v místní církvi?
(Židům 13,17; 1.Petrova 5,1-5)?

7. Jaký vztah má mít věřící jednatel k duchovním vůdcům ve své místní církvi (Židům 13,7.17; 1.Petrova 5,5)?

Jak plníš tyto pokyny Písma ty?

8. Jakou zvláštní funkci má každý jednotlivý věřící ve sboru (1.Korintským 12,12-17)?

Proč dal Bůh každému věřícímu duchovní dary (Efezským 4,11-16)?

Jaké postoje máš projevovat ve svém místním sboru (Efezským 4,2.3; Jan 13,34-35)?

9. Z jakého důvodu přestává být člověk na základě svého přesvědčení pouhým hostem či posluchačem a stává se fungujícím orgánem sboru? Do jaké skupiny patříš ty? Vysvětli proč?

10. Podle kterých kritérií bys vyhledal místní sbor, kdyby ses měl stěhovat do jiného města? Která místa z Písma by sis k takovému rozhodnutí vzal na pomoc?

LEKCE 7

JAK PŘEKONÁVAT POKUŠENÍ

Každý člověk pociťuje jakési silné tlhnutí k věcem, o kterých ví, že nejsou správné. Někdy úspěšně odoláme, jindy podlehneme. Tento tlak, který nás nutká dělat zlé, nazýváme "pokušení". Naše schopnost odhalit je a s Boží pomocí jim úspěšně odolat má rozhodující vliv na pokrok v životě víry. Na této schopnosti záleží, zda náš život bude vítězstvím nebo porážkou.

Význam pokušení

V Bibli má slovo "pokušení" několik významů.

1. POKUŠENÍ představuje zkoušku nebo prověrku člověka v oblasti víry (1.Mojžíšova 22,1; 2.Mojžíšova 15,25; 16,4). Jejím původcem je Bůh. Zkouška víry může být často velmi přímá, jako například Boží rozkaz Abrahamovi, aby obětoval Izáka. Může být také nepřímá, například těžkosti a pronásledování v životě (Jakub 1,2,3; 1.Petrova 1,6; 4,12). Cílem těchto zkoušek není, aby Bůh něco zjistil, ale spíše se má prověřit a dokázat realita naší víry.

2. Pokušení může mít i negativní význam, kdy označuje VYZÝ-
VAVOST nebo provokování Boha ze strany člověka (2.Mojžíšova 17,7; Skutky 15,10; 1.Korintským 10,9; Židům 3,8). Boha lze pokoušet vyjadřováním pochybností o Jeho lásce nebo moci, nebiblickým jednáním s cílem k něčemu Jej donutit nebo znevažováním Jeho milosti, když setrváváme v hříchu. Takové chování může vyvolat Boží hněv (Žalm 106,29; Izajáš 5,25).

3. Nejčastěji se pod pojmem "pokušení" rozumí SVOD nebo lákání k něčemu, co je z Božího hlediska nesprávné (Jakub 1,14; Galatským 6,1; 1.Timoteovi 6,9; 1.Tesalonickým 3,5). To je tématem této lekce. Bůh nikdy přímo nepokouší člověka tímto způsobem, i když dovoluje Satanovi, aby to dělal on. Někdy také dopouští, aby ďábel zkoušel a znepokojoval věřící (Job 1,12; 2,3-6).

Když žalmista prosil Boha, aby ho zkusil a zjistil, zda je na něm něco neuspokojivého, zdá se, že má na mysli první zde uvedený význam (Žalm 139,23). Když ďábel vyzval Pána Ježíše, aby skočil z vrcholu chrámu s tím, že ho andělé vysvobodí, Pán odmítá pokoušet Boha. To je druhý význam. Tak zvaná "modlitba

Páně" obsahuje větu: "Nevydej nás do pokušení" (Matouš 6,13) a za ní následuje prosba "ale vysvoboď nás od zlého." To je příklad třetího uvedeného významu. Jednotlivé významy je nutno pečlivě rozlišovat. Je povzbudivé, když čteme v Božím slově: "Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát" (1.Korintským 10,13). Bůh používá pokušení ke svým záměrům a pro dobro člověka. Tím prověřuje naši víru a důslednost a rozvíjí charakterové rysy - jako například trpělivost - a často zavírá ústa Božích nepřátel.

Tři zdroje svodů

Na člověka přicházejí útoky ze tří stran. Je užitečné je rozlišovat a nezanedbávat oblasti, kde býváme zranitelní.

1. **ĎÁBEL** je osoba, aktivní nositel zla, který svádí člověka z cesty, která vede k Bohu. Je nazýván Pokušitel (Matouš 4,3; 1.Tesalonickým 3,5). Slovo "ďábel" znamená "pomlouváč" nebo "žalobník". Člověku pomlouvá Boha (1.Mojžíšova 3,5) a před Bohem pomlouvá člověka (Zjevení 12,9). Slovo "Satan" znamená "nepřítel" nebo "protivník", protože je nepřítelem Bohu i člověku (1.Petrova 5,8). Jeho původ naznačuje Ezechiel 28,12-19 a Izajáš 14,12-14. Ďáblou taktikou je zpochybňování Božího slova (1.Mojžíšova 3,1), utlačování lidí fyzicky, duševně i duchovně (Skutky 10,38) a vede na cestu do záhuby, která si zaslouží označení *Apollyon* nebo *Abaddon*, což znamená "ničení" (Zjevení 9,11). Tato smrtící činnost může ovlivnit člověka takovým způsobem, že může ztratit duši. Ďábel je vrah duší (Jan 8,44).

2. **SVĚT** láká lidi svými hodnotami, volnou morálkou a bezbožnými vlivy, vede neopatrné lidi pryč od Boha na svou cestu. Toto použití slova svět se nesmí zaměňovat s týmž slovem, které označuje planetu Zemi nebo její obyvatele. Zlý světský systém má v čele Satana jako knížete (Jan 12,31; Efezským 2,2). On drží tento svět jako matka své dítě (1.Janova 5,19). Mít jeho přízeň znamená být nepřítelem Božím (Jakub 4,4). Věřící jsou na světě, protože zde žijí (Jan 13,1), ale nejsou ze světa, protože do něho svou přirozeností nepatří a nepřizpůsobují se mu (Jan 15,19). O znovuzrozených je řečeno, že přemohli svět (1.Janova 5,4).

3. TĚLO je výraz, který má v Bibli několikový význam. Znamená lidstvo obecně (Skutky 2,17 K), lidské tělo (Jan 1,14; 3,6; 6,51) a sobecké touhy nebo choutky překračující meze, které stanovil Bůh (Galatským 5,16.24 K; Jakub 1,14; Efezským 2,3). Zde máme na mysli tento třetí význam. Když vládu převezme tělo, pak přirozené touhy přesahují zdravé hranice. Například uspokojování pohlavní touhy, které patří do manželství, se stává smilstvem mimo manželství. Jíst k uspokojení tělesných potřeb se může stát přejídáním jestliže žijeme proto, abychom jedli, a také když máme zbytečná kila navíc. Skutky těla jsou popsány jako "necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství a nestřídmost (Galatským 5,19-20). Setrvávání v těchto věcech je znakem těch, kdo na Božím království podíl mít nebudou.

Dvě přirozenosti - tělo proti Duchu

Věřící v Krista si je plně vědom osobního zápasu, často velmi intenzivního, který se odehrává mezi touhou konat dobré a pokušením konat zlé. Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete (Galatským 5,17).

Věřící člověk je zachráněný, ale jeho přirozenost ne. Ta se znovuzrozením nezměnila. "Přirozenost" je náklonnost, dispozice, předpoklady, schopnost něco konat. Starou přirozenost, která směřuje k hříchu tak samozřejmě jako pes ke štěkání, má člověk od narození. Zdědil ji od Adama (Římanům 5,12). Táhne od přirozenosti k chtivosti, hoví si v uspokojování přání těla a mysli (Efezským 2,3). Někdy se tato přirozenost nazývá "starý člověk" (Efezským 4,22; Koloským 3,9) nebo "soustředění na sebe" (Římanům 8,7). Taťo přirozenost je zdrojem zla (Marek 7,21-23). Člověk se rodí v nepravosti (Žalm 51,7). Je v nepřátelském vztahu k Bohu a nemůže se mu líbit (Římanům 8,7-8). Nic dobrého z této přirozenosti nevzejde (Římanům 7,18).

Když se narodí člověk znovu, dostává novou přirozenost, není to rehabilitace staré (2.Petrova 1,4). Stali jsme se novým stvořením (2.Korintským 5,17) a novým člověkem (Efezským 4,24). Je v nás zaseto Boží símě, které nemůže hřešit, protože pochází od Boha (1.Janova 3,9). Stará přirozenost však není ani

odstraněna, ani se nepolepšila, vyplývá z toho pochopitelně souboj mezi těmito dvěma přirozenostmi, jak naznačuje Římanům 7,15-23. Je důležité, aby nová přirozenost získala převahu nad starou. K tomu je třeba čerpat sílu od Boha, žít novou přirozenost všemi možnými způsoby a staré nedopřávat, co by chtěla. Apoštol Pavel hovoří o tom, že nutí své tělo ranami ke kázní (1.Korinským 9,27). Tak se projevuje sebekázeň.

Dvě ilustrace svodu

Pokoušení prvních lidí ukazuje, že člověk bývá napadán ze tří směrů (viz 1.Janova 2,16). Když Eva viděla, jak se ovoce houpe na stromě, zdálo se jí, že je "dobré k jídlu" (žádost těla), "příjemné očím" (žádost očí neboli světa), a slibuje vševědoucnost (pýcha života nebo hřích od ďábla - 1.Mojžíšova 3,6): Pokoušení Pána Ježíše sledují podobný vzor. Napřed byl pokoušen, když byl hladový, aby učinil chléb z kamení, což bylo lákavé pro tělo (Matouš 4,3). Dále jej ďábel pozval, aby se vrhl z vrcholku chrámu s tím, že jej andělé zachrání - to je pýcha života (Matouš 4,5-6). Nakonec mu byl nabídnut svět ve vší jeho slávě jako odměna za poklonu ďáblu - to je přitažlivost světa (Matouš 4,8).

Vítězství nad svodem - co pro to udělal Bůh

Nad každým pokoušením, které na člověka přichází, Pán Ježíš již zvítězil, a tak učinil předpoklad i pro naše vítězství.

1. PÁN JEŽÍŠ PORAZIL ĎÁBLA na kříži (Jan 12,31; 16,11). Satanova moc nad věřícími je zlomena (Koloským 2,15; Židům 2,14). Nikde nám není řečeno, abychom se ďábla báli. Máme se mu vzepřít, a tehdy od nás uteče (Jakub 4,7). Jistě by neutíkal, kdyby měl stále nad věřícím moc. Jsme však varováni, abychom mu nedávali příležitost, protože on ji dovede krutě využít (Efezským 4,27). Může sice věřící pokoušet, svádět a útočit na ně, ale lze mu Boží mocí skrze krev Pána Ježíše odolat (Zjevení 12,10-11).

2. PÁN JEŽÍŠ PORAZIL I SVĚT. Řekl: "Buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět" (Jan 16,33). On svět odsoudil (Jan 12,31; 1.Korinským 11,32). Z tohoto důvodu se od něho musíme morálně oddělovat (2.Korinským 6,14-17). To neznamená se před nevěřícími izolovat (Matouš 11,19), ale spíše se neposkrvňovat, vyhýbat se kompromisům a nerovným vztahům. Nemáme svět milovat (1.Janova 2,15). Máme jej přemáhat vírou (1.Janova 5,4).

3. **TAKÉ MOC TĚLA BYLA PORAŽENA**, když Pán Ježíš zvítězil na kříži (Římanům 6,6). Tam odsoudil hřích na těle (Římanům 8,3). Kdysi jsme byli otroci hříchu, ale nyní jsme svobodní (Římanům 6,20-22). Kristus má na hřích v životě věčícího "dvojitý lék". Vysvobozuje nás z jeho moci - i důsledků. Nejsme bezmocnými obětmi neodolatelných vášní. Bůh nám umožnil, abychom překonávali tělesné žádosti, které vedou ke hříchu.

Vítězství nad svody - naše role

To, co nám dobyl Pán Ježíš, je stále třeba si osobně přivlastňovat. Proto nepřítel stále znovu útočí. Z každého pokušení existuje východisko (1.Korintským 10,13). Je dobré se vždy ve chvílích pokušení modlit, uvědomovat si slabost těla (Matouš 26,41). Je třeba čerpat z moci Ducha, abychom mohli vítězit. Moudré počínání nám pomůže vyhnout se některým pokušením (1.Korintským 7,5). Přílišné spoléhání na vlastní tělo je nebezpečný postoj a je třeba se před ním varovat (Filipským 3,3). Písmo nám předkládá cestu vítězství:

1. **POVAŽUJ SE** za mrtvého vůči hříchu a za živého vůči Bohu v Kristu Ježíši (Římanům 6,11). Je třeba zaměřit svou mysl na to, že jsme zemřeli na kříži s Kristem, naším velkým Zástupcem, a že vše, co souviselo se starým životem, tam zemřelo s Ním (Koloským 3,3). Mrtvého člověka hřích už neláká.

2. **VYDÁVEJTE SE** Bohu jako ti, kdo se obrátili od smrti k životu; vydávejte své údy za nástroje spravedlnosti (Římanům 6,13). Je nám řečeno, abychom vydávali svá těla jako živou oběť Bohu (Římanům 12,1): Pramen Ducha svatého pak může proudit skrze život, který On ovládá (Jan 7,38-39). "Žijte Duchem a žádosti těla nevykonáte" (Galatským 5,16).

3. **ODPÍREJTE** ďáblu, napomíná nás Jakub (Jakub 4,7). K tomu je třeba modliteb a Božího slova (Matouš 4,1-11). Aktivní duchovní připravenost k boji počítá s naší účastí a je součástí vítězného života. Smíme odpočívat v Kristově vítězství nad našimi nepřáteli a přivlastňovat si Jeho moc. Je třeba nechat se chránit a současně se vlastní obrany účastnit.

A co v případě selhání?

1. **UVĚDOM SI, ŽE MÁŠ PŘÍMLUVCE** - Krista. Křesťan, i když hřeší méně, není bez hříchu. Proto Bible říká: "Avšak zhřeší-li kdo,

máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého" (1.Janova 2,1). Následující věta pak říká, že Ježíš vyřešil otázku hříchu, když zemřel na kříži za *všechny naše hříchy* - minulé, přítomné i budoucí. Ježíš je nyní naším advokátem, právním zástupcem, rádcem, aby u Otce za nás prosil, když zhřešíme.

2. VYZNÁNÍ. Naše obecnství s Bohem se napraví, když vyznáme svůj hřích (1.Janova 1,9). Slovo "vyznat" znamená "říci tutéž věc" nebo "souhlasit". Když vyznávám své hříchy, souhlasím s Bohem, že to, co jsem udělal, je zlé. Nestačí jen všeobecně připustit, že jsem zhřešil, ale je třeba konkrétně říci, co zlého jsem udělal.

3. Nárok na Boží ODPUŠTĚNÍ. Přijmi Jeho dokonalé odpuštění a očištění. Jakmile jsme hřích vyznali a opustili, pak si smíme být jisti Jeho odpuštěním, jinak by Bůh byl lhář; ale On za takových podmínek slíbil odpuštění. Trvalé zůstávání v nějakém starém hříchu může mít za následek vážnější pád v budoucnosti.

Závěr

Pokušení je skutečností v životě každého křesťana. Stojí proti nám trojice ďábel, světský systém a tělo, která usiluje o naši zkázu. Přesto nás Pán Ježíš povolal ze tmy, abychom chodili ve světle; v trvalém vítězství, nesli hojné ovoce a žili proměněným životem. Kristus nám to umožnil, když na kříži porazil naše nepřátele a stal se původcem našeho spasení (Židům 2,10). Jako takový nás chce triumfálně vést a skrze nás všude šířit vůni svého poznání (2.Korintským 2,14). Navíc nám Kristus dal k dispozici čtyři nedocenitelné pomocníky, abychom mohli v tomto duchovním boji obstát: Ducha svatého, který žije v nás (Římanům 8,9.11), sebe samého, když se za nás v nebi přímlová (Židům 7,25), Boží slovo, které nás sytí a jímž můžeme bojovat (Efezským 6,17) a konečně modlitbu - trvalé spojení s Bohem (Židům 4,16).

Přestože máme takového vůdce a takové zbraně, k duchovnímu vítězství je i nadále třeba Jej následovat a poslouchat. To nezávisí jen na rozumovém pochopení biblických informací. Nemůže zakořenit v subjektivních duchovních zkušenostech bez vedení Božím slovem. Nazývat Ježíše Pánem a necítit žádnou odpovědnost činit to, co On říká, je falešným vyznáním a pokrytectvím (Lukáš 6,46). Poslušnost je prověrkou duchovní skutečnosti (1.Janova 2,3-4), prověrkou naší lásky vůči Němu (Jan 14,15-21) a způsobem, jak lze duchovně růst.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Srovnej původ, povahu a smysl zkoušek a pokušení (Jakub 1,2-12 a Jakub 1,13-15).

2. Urči zdroj a znaky pokušení zmíněné v následujících verších:

Efezským 6,11-12; 1.Petrova 5,8

Římanům 12,2; 2.Timoteovi 4,10; 1.Janova 2,15-16

Marek 7,21-23

3. Jaké je základní východisko pro naše vítězství nad pokušeními (Jan 12,31-33; Římanům 6,6)?

4. Dva velmi známé případy pokušení jsou v 1.Mojžíšově 3,1-6 a Jozue 7,20-21. Kde podle tebe v těchto příbězích končí pokušení a začíná hřích? Jaký postup v nich vidíš?

5. Srovnej 1.Mojžíšovu 3,1-6 a Matouše 4,1-11. Jaké zde vidíš podobnosti a jaké rozdíly v pokušení i odolání proti němu?

6. Napiš vlastními slovy verš 1.Korintským 10,13.

Jaká omezení a ujištění vyplývají z tohoto verše? Jak se díváš na pokušení, o kterých sis myslel, že je nejsi schopen překonat?

7. Přečti si Římanům 6. Musí křesťan hřešit? Jaká je v tom tvoje odpovědnost?

8. Jak se lze připravovat na úspěšné překonávání pokušení?

Žalm 119,9-11

Matouš 26,41

2.Timoteovi 2,22

Jakub 4,7

9. Uveď nějaký příklad, jak lze předcházet tomu, abys nemusel "vyhovět svým sklonoům" (Římanům 13,13-14).

Jakou zásadu vidíš ve Skutcích 19,19? Jak jsi tuto zásadu uplatnil ve svém životě? Jaký byl výsledek toho, co věřící udělali (Skutky 19,20)?

10. Co by měl věřící člověk dělat, když zklame (1.Janova 1,9)?
Co to zahrnuje (Žalm 32,1-5)?

Vyplývá z toho svoboda hřešit (Římanům 6,1-2)?

LEKCE 8

SETKÁNÍ S BOHEM

"Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří" (Žalm 42,2-3). "Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízni (Žalm 63,2). Žízeň po Bohu a prahnutí po jeho blízkosti bylo předmětem volání žalmisty, který toužil žít cele pro Boha. Dovedeme si představit cennější obecenství než s Pánem života a slávy? Jaké setkání může být větší než smět trávit čas s Bohem? Pokud máme někoho rádi, snažíme se s ním trávit všechny volný čas. My, kteří milujeme Pána, se sotva obejdeme bez chvil, které trávíme o samotě s Ním. Shon všedního dne neodbytně stravuje náš život, když na nás klade různé zneklidňující požadavky. Jsme stále příliš zaneprázdnění a nemáme klid a čas na to, abychom si přivlastnili bohatství, které Kristus pro nás má. Náš všední den vyžaduje, abychom si vyhradili chvíli pro Boha, o kterou se nedáme ničím připravit. On na nás čeká.

Kdy a kde?

1. KDY SE S NÍM MÁME SETKÁVÁT? On je nám blízko vždy, když jsme v úzkých (Žalm 20,2; 46,2). Ke svému Otci můžeme přicházet kdykoliv. A přece si mnozí zbožní lidé k tomu určili přesný čas. Může to být ráno, v poledne i večer (Žalm 55,18; Daniel 6,10). Může to být o půlnoci (Žalm 119,62). Máme však sklon podlehnout dennímu chvatu a večer býváme unavení. Nejlepší přípravou na každý den je hledat Boží obličej dříve než se setkáme s kýmkoliv z lidí. Často jej lidé hledali brzy ráno. "Hospodine, Ty můj hlas uslyšíš zrána, ráno ti připravím oběť a budu čekat" (Žalm 5,4; Kral: "...v jitře ti předložím žádost..."). "On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci" (Izajáš 50,4b). "Dřív než začne svítat, na pomoc tě volám, čekám na tvé slovo" (Žalm 119,147). Ráno měl na poušti izraelský národ sbírat mannu, nebeský chléb, který jim dával sílu pro celý den (2.Mojžíšova 16,21). Vždy platí, že nejlépe je začít den s Bohem.

2. KDE SE S NÍM SETKÁVAT? S Bohem lze hovořit všude. Naším úkolem je najít si místo, kde s Ním můžeme být nerušeně. Když byl Pán Ježíš na zemi, vyhledával taková místa. "Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil" (Marek 1,35). Často se modlil sám na horách (Matouš 14,23). V našem případě může stačit pokoj nebo kout v kuchyni. Je důležité, abychom s Ním mohli být o samotě a v klidu.

Účel ztišení

Oč nám má jít? Především o to, abychom byli s Ním. Obecenství s Bohem je hlavním cílem, je důležitější, abychom v Ném byli zakořeněni, než abychom splnili své studijní, pracovní nebo jiné cíle. Nejlépe by bylo, aby to byl krásný čas vzájemného obecenství, pookřání našeho srdce, kdy nám také Pán může říci, co potřebujeme slyšet. Může nás posilovat tím, že nám toho o sobě více odhalí. Je dobré s ním zůstat i déle a neodcházet, dokud skutečně neprožijeme Jeho požehnání (1.Mojžíšova 32,26). Pro Boha, pro nás samotné ani pro druhé není nic důležitějšího než toto požehnání. Proto bychom chvíle s Ním neměli nijak uspěchat. Nepřítel našich duší vynaloží velké úsilí, aby nám toto obecenství s Bohem narušil a odvedl nás od toho, abychom se s Ním pravidelně setkávali. Ví, že je to pro náš život velmi prospěšné a zanedbání takových chvil znamená ztrátu duchovní mízy.

Obecenství s Bohem je jako silnice s obousměrným provozem. Když přemýšlíme nad Božím slovem, může k nám hovořit Bůh. Když pozvedneme své ruce v modlitbě, mluvíme my s Ním. Obojí patří k těmto chvílím ztišení s Bohem. I tiché očekávání na Jeho slovo může pomoci k tomu, abychom slyšeli jeho hlas.

1. POSLOUCHEJ BOHA. Pán Ježíš řekl, že člověk bude žít každým slovem, které vychází z Božích úst (Matouš 4,4). Je-li tomu tak, pak musíme dát Bohu příležitost, aby mohl mluvit k naší duši, aby celá naše osobnost byla uchváćena Jím, Jeho vůlí, Jeho chováním. Je třeba číst Bibli postupně po knihách a kapitolách a ne přeskakovat libovolně z místa na místo bez jakékoli pravidelnosti či řádu. Je třeba číst pomalu, promýšlet podrobnosti i celou souvislost textu. Je také užitečné uvažovat o verši nebo myšlence, která nás zvlášť zaujala, skrze kterou nám

Bůh chce něco říci (Žalm 119,15.23.48.78. 97). Jestliže si určitý úsek zvolna i dvakrát přečteme, utkví nám lépe v paměti a pak si můžeme klást různé otázky, které se vztahují k danému textu: Co chtějí tyto verše říci? Co tento úsek znamená? Zjisti si, co znamenají neznámá nebo obtížná slova. Jak se to týká mne (aplikace)? Měj na paměti, že Božím cílem je, aby se náš život podobal Kristu (Římanům 8,29).

Stephan Olford jmenuje čtyři cíle našeho každodenního ztišení: duchovní zdraví (1.Petrova 2,2), duchovní očistění od špinavého světa (Žalm 119,9; Jan 15,3; 17,17), duchovní rady (2.Timoteovi 3,16; Žalm 73,25) a duchovní boj (Efezským 6,17). Pomocí pro ztišení, při přijímání Božího Slova a jeho aplikaci do osobního života může být deník, do kterého si zaznamenáváme datum, text a hlavní verš, kterým k nám Bůh promluvil a také aplikaci do našeho života nebo novou duchovní skutečnost. Je lépe, aby aplikace byla konkrétní než příliš obecná. Bůh otvírá oči těm, kdo jsou ochotni Jej poslechnout (Žalm 119,18).

2. HOVOŘ S BOHEM. Modlitba znamená blížit se s vírou k Bohu, a to jednoduše a zcela upřímně. Nemělo by to být formální opakování nějakých vět (Matouš 6,7). Modlitba vlastními slovy je před Bohem živější, upřímnější. Dobrým začátkem jsou slova vděčnosti a chvála Božích vlastností. To by nás mělo vést k touze více poznávat, jaký On je. Můžeme vyjádřit poděkování za Jeho požehnání - duchovní i hmotné. Lze Mu přinést potřeby druhých (přímlyvy). K tomu je dobré si vést jednoduchý seznam a vždy si jej aktualizovat; zároveň se doporučuje rozdělit jej tak, aby postupně vyšel čas na všechny lidi jednou za týden. Jednou z možností je například toto rozdělení:

Pondělí	- misionáři
Úterý	- díky, např. za vyslyšené modlitby
Středa	- práce v místním sboru
Čtvrtek	- zaměstnání
Pátek	- vlastní rodina
Sobota	- věřící, kteří něco potřebují
Neděle	- evangelizační práce

Často je třeba vyznávat své hříchy. A nakonec nezapomínej Bohu připomínat i své osobní záležitosti, i když to jsou možná maličkosti (Filipským 4,6-7).

Zapamatuj si:

1. Najdi si pravidelnou dobu a klidné místo. Rozvrhni si čas. Zařiď si takové prostředí, aby ses mohl modlit nahlas a nemusel nikoho rušit. Stačí, když začneš s dvaceti minutami denně, a postupně budeš přidávat.

2. Vezmi si s sebou všechny potřebné věci (Bibli, deník, tužku). Dobrá křesťanská literatura může být užitečná, ale neměla by ti nahradit čtení Písma. Vytvoř nebo opiš si plán, jak postupně přečíst celou Bibli. Nesnaž se přečíst najednou více, než dovedeš strávit. Často stačí deset veršů, někdy kapitola.

3. Choď spát včas, abys byl ráno svěží. Ráno vstaň hned a neříkej si: "Ještě tři minuty...!" Vstaň a umyj se, abys byl čerstvý.

4. Pros Boha, aby k tobě hovořil a ukázal ti svou přítomnost.

5. S důvěrou očekávej a poslouvej, co ti Bůh řekne. Ukázní své myšlenky, aby se netoulaly. Zabývej se Pánem a ne sebou nebo tím, co máš dnes před sebou.

6. Nespěchej. Promýšlej, co čteš. I v modlitbách se občas zastav a poslouvej Boha.

7. Poznamenej si své myšlenky do deníku. Zapiš si body pro zvláštní studium a pro modlitební seznam. Vyber něco, co řekneš svému příteli nebo někomu, s kým se společně modlíš.

Říká se, že ranní ztišení s Bohem je životně důležité pro duchovní život, lásku a působení na svět. Je barometrem života věřícího člověka.

Mohu se tě zeptat: "Setkáváš se s Bohem každý den? Dovedeš vést vítězný duchovní život **bez** chviliek strávených o samotě s Bohem?"

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Co důležitého vyjadřuje Žalm 42,2-3? Proč je to nutné pro upevnění našeho vztahu s Bohem?

2. Proč je třeba se pravidelně setkávat s Bohem?

Jan 15,3

1.Petrova 2,2

1.Samuelova 1,19a

Římanům 12,2

Žalm 143,8

3. Popiš činnost Marie v Lukáši 10,38-42. Jak ji Ježíš ocenil?

Jak bys charakterizoval postoj a činnost Marty jako hostitelky Pána Ježíše?

Martina služba ztratila na ceně kvůli duchovní nevnímavosti. Jak? Co je důležitější než služba (Lukáš 5,15-16)?

4. Uveď několik způsobů, jak rozpoznat, že v dané době klademe větší důraz na službu, než na obecnství s Pánem. Co dělat, když cítíš, že se to děje ve tvém případě?

5. Kdy je vhodná doba "sedět u Ježíšových nohou" (Daniel 6,10; Žalm 119,147-148)? Jaké výhody mají různé části dne (srovnej Žalm 1,2)?

6. Když Izraelci putovali pouští, Bůh jim dal k jídlu mannu, "chléb z nebe." Jak často ji měli sbírat? Co se stalo, když čekali do pozdějších hodin dne (2.Mojžíšova 16,21)? Jak to lze aplikovat na pravidelné ztišení s Bohem?

Kam chodil Pán Ježíš trávit čas se svým Otcem (Marek 1,33-35)? Proč myslíš, že chodil brzy ráno?

7. Co dělat při ztišení o samotě s Bohem?

Žalm 5,4

Izajáš 50,4b

8. Uveď některé překážky při ztišení o samotě s Bohem.

Příslaví 6,9

Žalm 66,18

Lukáš 10,41

Jak by ses s nimi vyrovnal při svých ztišeních?

9. Napiš vlastními slovy Žalm 63,2. Nakolik to vyjadřuje tvou osobní touhu poznávat Ježíše?

10. Máš pravidelně chvílky ztišení o samotě s Bohem?

Kolik času mu přibližně věnuješ a) denně, b) týdně?

Kdy je nejvhodnější doba ke ztišení?

"S Boží pomocí chci denně strávit aspoň minut denně sám s Bohem, a sice od do (uveď hodinu)

(podpis:)

LEKCE 9

ŽIVIT SE BOŽÍM SLOVEM

"Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst" (Matouš 4,4). To je zvláštní vyjádření Pána Ježíše citované z 5.Mojžíšovy 8,3. Předmětem je Boží zajištění potravy jeho lidem. Bůh dává více než jen zemský chleba. Dal nám Písmo. Starý zákon, ze kterého Ježíš tak často citoval, spolu s Novým zákonem, který je naplněním mnohého z toho, o čem píše Starý zákon, společně tvoří Bibli, úplné Boží slovo (2.Timoteova 3,16; 2.Petrova 1,19-21). Je to kniha, ve které se často opakují slova: "Tak praví Hospodin" a podobně. Bůh hovoří v první osobě, nebo prostřednictvím svých poslů. Boží slovo je živé a mocné (Židům 4,12). Žije a zůstává na věky (1.Petrova 1,23). Jeho slávu opěvuje Žalm 119. Bible je prostředek, kterým Bůh mluví k člověku, je to příručka a návod Toho, kdo člověka stvořil, a proto bychom v ní měli každý den svého života na zemi číst. Tuto stálou pozornost a poslušnost přikazuje Bůh v 5.Mojžíšově 6,6-9.

Co lze z Bible získat

Proměňující moc Božího slova se projevuje na nesčetných životních příkladech těch, kdo ji čtou a s úctou žijí podle ní. Zamysli se nad způsoby, jak se tato kniha projevuje v životě těch, kdo z ní čerpají:

1. SPASENÍ. Znovuzrození má svůj počátek v Božím slově (1.Petrova 1,23). Když Slovo se zaseje, vede nás ke spasení, které přichází "skrze víru, která je v Kristu Ježíši" (2.Timoteova 3,15K). Jde o to, abychom tomu uvěřili a šířili to dále.

2. DUCHOVNÍ POTRAVA. Prorok mluvil o jedení Slova, o jeho přijímání do své duše (Jeremjáš 15,16). Je přirovnáváno mléku (1.Petrova 2,2), medu (Žalm 19,11; 119,103) a vydatné stravě nebo masu (Židům 5,12-14). Duchovní život se udržuje právě tím, když se živíme Slovem.

3. RŮST. Slovo slouží naší duši a stejně tak se jím buduje i naše nejsvětější víra (Skutky 20,32). Duchovní růst vyžaduje stravu Slova (1.Petrova 2,2).

4. MOUDROST. Na všech stranách se hovoří o hodnotě vzdělání a lidé si myslí, že jím získají moudrost. Ale Písmo nás

může učinit moudřejšími než jsou naši nepřátelé a dát nám ještě více rozumnosti než světští učitelé (Žalm 119,99-100).

5. OČIŠTĚNÍ. Svět je plný morální špíny. Slovo pročišťuje naši mysl i srdce (Žalm 119,9; Jan 15,3). Chrání nás před hříchem (Žalm 119,11).

6. VEDENÍ. Dnes je stálým problémem vědět, co dělat a kam se obrátit. Slovo je světlem naší cesty (Žalm 119,105).

7. ÚTĚCHA nebo povzbuzení v našich těžkostech a bolestech vychází z nevyčerpatelného zdroje (Žalm 119,28.50.76; Římanům 15,4).

8. RADOST. Ve světě plném utrpení a smutku můžeme získat radost právě v Božím slově (Jan 15,11).

9. POŽEHNÁNÍ. V Písmu je až dramatické, jak Boží požehnání přichází na ty, kdo poslouchají Boží slovo a věnují mu pozornost (5.Mojžíšova 28,1-8). Podle Božího slova bude úspěch údělem těch, kdo setrvávají ve Slově a zachovávají jeho pokyny (Jozue 1,8).

Způsoby, jak Bibli přijímat

Stravu z Božího slova lze přijímat několika způsoby. Když se modlíme, aby nám Bůh otevřel oči (Žalm 119,18) a Duch svatý je naším učitelem (Jan 14,26), můžeme přijímat Boží chléb až do samého nitra naší bytosti. Věřící člověk, který roste, čerpá Boží slovo těmito způsoby:

1. POSLOUCHÁNÍM SLOVA (Příslaví 28,9; Lukáš 19,48). Než byl objeven knihtisk a jiné jednoduché způsoby šíření textu, byla pro většinu lidí Bible dostupná jen posloucháním čteného Slova v kostelích. Je třeba rozvíjet schopnost pozorně poslouchat, když se čte Boží slovo. Je třeba dávat pozor na to, co říká. K tomu, abychom si mohli lépe zapamatovat to, co slyšíme, lze přispět poznámkami, srovnáváním nebo rozhovory o tom, co bylo řečeno.

2. ČTENÍM SLOVA (5.Mojžíšova 17,19; Zjevení 1,3). Vytvoř si nějaký rozvrh pro pravidelné čtení. Je to lepší než náhodné vybírání textu. Zvol si určité tempo a denně přečti daný úsek; tak projdi celou Bibli. Je v ní požehnání a poznáš celý obsah Bible. Je třeba se dobře seznámit se Starým i Novým zákonem.

3. **STUDIEM SLOVA** (Skutky 17,11; Přísloví 2,1-5). Studium je více než jen pročíst daný úsek. Znamená to jít do hloubky. Napiš si hlavní myšlenky. Polož si několik otázek a hledej na ně odpovědi spolu s druhými. Vyhledej si pojmy a věci, které neznáš. Zejména se snaž vše osobně aplikovat. Účinné čtení Bible jde ruku v ruce s uplatňováním v osobním životě.

4. **UČ SE JE ZPAMĚTI** (5.Mojžíšova 6,6-7; Žalm 37,31; Přísloví 7,1-3). Nejspolehlivější způsob, jak si udržet Boží slovo v srdci, je naučit se je zpaměti. Z toho, co slyšíme, zapomeneme takřka všechno, ani ze čteného si mnoho nezapamatujeme, ale lze si uchovat sto procent toho, co se naučíme zpaměti, pokud si to ovšem pravidelně opakujeme. Má to nesmírnou cenu, když si potřebujeme vzpomenout na nějaký verš potřebný pro naši duši nebo při rozhovoru s druhými. Pán Ježíš se při pokušení bránil právě Božím slovem, které znal zpaměti (Matouš 4,1-11). Velmi dobrou službu mohou dělat kartičky s verši, které se chceme naučit.

5. **PŘEMÝŠLENÍM** (neboli meditací) nad Slovem (Žalm 119,15.23. 48.78.148; Filipským 4,8). Znamená to zamýšlet se, hovořit sám se sebou, potichu nebo nahlas. Je to chvíle, kdy se zabýváme nějakou pravdou nebo některou stránkou Boží osoby. Někdo meditaci přirovnal tomu, když kráva přežvykuje to, čeho se napásla. Může následovat hned po ranním ztišení, kdy jsme cítili, že k nám určitý verš promluvil. Myšlenky si zapiš. Pohovoř si o nich s někým.

Náš postoj a přístup k Božímu slovu závisí do značné míry na tom, zda z něho dostatečně čerpáme. Opravdový student Božích slova je cele oddaný Pánu Ježíši Kristu, pravidelně Slovo studuje a uplatňuje je ve svém všedním životě. Ví, že zdravý růst spočívá spíše ve vytrvalém učení a sycení se než v magických účincích křečovitého hledání v Písmu, když je zle. Rozumí, že přijímání Božích slova je duchovní obecenství s Bohem a ne mechanické cvičení ani akademické pitvání s kritickým posuzováním Božích slova.

Metody studia Bible

Bible sama neuvádí žádnou zvláštní metodu, jak Boží slovo studovat. Věřící, kterému jde o živý vztah k Bibli, však obvykle má:

ČAS	- denně vyhrazený ke studiu
MÍSTO	- kde studuje, aniž by byl rušen
PLÁN	- důsledného studia Písma
CÍL	- být osobně podobný Kristu.

Poddanost Kristu, opravdový zájem se učit a pravidelné studium Bible přinesou výsledek většinou bez zvláštního vedení. Je užitečné si při čtení Bible klást následující tři otázky. Při čtení biblického textu se snaž na ně najít odpověď.

1. CO TENTO TEXT ŘÍKÁ? Sleduj pozorně skutečnosti uvedené v textu. Všiměj si postav, jejich jednání, podrobností, i toho, jaký důraz je kladen na učení. Podtrhni si v textu důležitá slova a dělej si poznámky do samostatného sešitu. Vyhrad si k tomu dostatek času a soustřeď se.

2. CO TEXT ZNAMENÁ? Chceš-li text správně vyložit, je třeba mu rozumět. Zkontroluj si, zda správně rozumíš jednotlivým pojmům. Zamysli se, proč asi je daný úsek v Bibli zaznamenán. Jaký účinek mělo dané jednání a slova. Jaký postoj k tomu zaujímá Bůh? Jaké učení je zde vyjádřeno? Jaký význam má toto učení pro život věřícího? Co předcházelo a co následovalo - nezapomeň na souvislost. Je důležité nevkládat do textu vlastní myšlenky, které tam nejsou. Snaž se neztrácet mnoho času nad tím, čemu nerozumíš. Poznamenej si to jako téma pro pozdější studium. Pak se soustřeď na to, čemu rozumíš.

3. JAK TO UPLATNIT ve vlastním životě? To souvisí s tvým praktickým životem a osobním poznáváním Boha. Praktická aplikace je ovocem tvého studia. Jde o to, abys uskutečňoval, co čteš. Biblické studium nás má změnit, vést k tomu, abychom byli podobní Kristu a dovedli si plně vážít Boha. Jestliže se studium stane získáváním informací bez aplikace v osobním životě, je zcela zbytečné. Hledej zaslíbení, varování, nařízení, příklady, jak rozpoznat hříchy, co je to povzbuzení a jiné pravdy, které hovoří o Boží podstatě. Pros Boha, aby k tobě během osobního studia hovořil skrze své slovo. Čekej na Boha, je-li třeba a neutíkej rychle z jeho přítomnosti. Zaznamenávej si denně, co ses naučil, nejlépe do sešitu, později se ti to bude hodit. Při osobní aplikaci piš v první osobě ("já"). Piš přímo, co hodláš dále na základě přečteného dělat. Při studiu Bible se vyhýbej nic

neřikajícím neosobním úvahám o Písmu. Bůh je ochoten ti být Učitelem, pokud se budeš opravdově usilovat u Jeho nohou učit.

Pomůcky při studiu Bible

Dnes existuje více pomůcek k biblickému studiu než kdykoli dříve. Bible sama stačí, je-li Duch naším průvodcem, ale lze mít užitek i z jiných příruček. Zde je jejich stručný výčet:

1. **Základní překlady.** Pilně se snaž zjistit, co Bible skutečně říká. V češtině není tolik překladů jako v jiných jazycích (angličtině, němčině). K biblickému studiu lze doporučit Kralickou Bibli, která však používá velmi zastaralého jazyka (gramatiku i slovník). V poslední době se objevily některé knihy revidovaného kralického překladu Bible. Nový ekumenický překlad je moderní, čtivý, ale pokud jde o přesnost, je třeba si všimnout poznámek pod čarou a doporučuje se srovnávat s kralickým překladem. Velmi dobré jsou Bible, které obsahují křížové odkazy na paralelní místa, případně konkordance a mapy. Napřed je však nutno začít se základním textem.

2. **PARAFRÁZOVANÉ BIBLE.** Nejde o přesné překlady, ale vyprávění vlastními slovy. V češtině je v současné době k dispozici parafrázovaný Nový zákon "Slovo na cestu." Pro studium si vyber některý základní překlad a srovnávej jej s ostatními.

3. **KONKORDANCE.** Konkordance je abecední seznam hesel, která se vyskytují v Bibli, s odkazy, kde lze dané slovo najít. Je to výborná pomůcka, jak najít řadu veršů, které obsahují studované heslo. Z některých konkordancí lze vyčíst, jaké slovo je v daném verši použito v řeckém nebo hebrejském originále.

4. **SLOVNÍKY.** Běžný slovník ti pomůže, když neznáš význam některého méně známého slova. Biblické slovníky jsou užitečné k tomu, aby ses v nich dověděl něco o dobovém pozadí. Obsahují také stručná vysvětlení některých biblických pojmů, jmen nebo celých témat.

5. **JINÉ POMŮCKY.** Velmi dobré jsou mapy, zeměpisné poznámky nebo biblický atlas.

Pro začátek ti stačí základní překlad Bible a konkordance. Když kupuješ nějaké další pomůcky, je třeba dát pozor, aby to nebyl materiál nějaké sekty nebo kniha napsaná autorem s liberálním kritickým postojem k Bibli.

Závěr

Jak daleko chceš se svým biblickým poznáním dospět za pět, deset, patnáct let? Budeš dítětem, mládencem nebo dospělým? Budeš moci jíst "hutný pokrm" Slova, nebo budeš stále potřebovat jen mléko (1.Korintským 3,1-3)? "Za takovou dobu už byste měli být sami učiteli, a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil abecedě Boží řeči; potřebujete mléko, ne hutný pokrm. Každý, kdo potřebuje mléko, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je jako nemluvně. Hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kdo mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného" (Židům 5,12-14).

Můžeme se rozhodnout. Pokud jsme nedlouho věřící nebo děti, zaměříme svou touhu na nefalšované duchovní mléko, abychom jím rostli v Pánu (1.Petrova 2,2). Jsme-li ve Slově zralejší, pojďme dále k hutnější stravě, cvičme si své duchovní smysly a schopnost rozeznávat dobré od zlého.

OTÁZKY A ÚKOLY

Tento týden se budeme každé ráno věnovat duchovnímu cvičení s použitím biblických úseků hovořících o různých aspektech Božího slova. To bude dobrou přípravou k diskusi na téma "Žít se Božím slovem" a zopakováním minulé lekce "Setkání s Bohem". Následující rozpis je dobrou pomůckou:

1. Modli se za osvětlení Duchem svatým
2. Přečti si několikrát daný úsek
3. Každému odstavci dej stručný nadpis. Stručně vyjádři hlavní myšlenku. Aplikuj ji na sebe.
4. Na závěr ranního studia zodpověz níže uvedené otázky, které se vztahují k danému úseku.

Denní rozpis:

1. den: Žalm 19,7-11
2. den: 5.Mojžíšova 11,18-21
3. den: 2.Timoteovi 2,14-19
4. den: Žalm 119,9-16
5. den: Žalm 1
6. den: Jakub 1,22-25
7. den: OPAKOVÁNÍ

Vzorové vypracování:

ODDÍL: Galatským 1,11-17 DATUM: 10.června 1993

NADPIS: Ne podle člověka (verš 11)

HLAVNÍ MYŠLENKA: Pavel vypravuje, jak přijal evangelium přímo od Boha a ne "z těla a krve".

APLIKACE: Pane, pomoz mi číst Tvé slovo, aby ke mně nově promlouvalo. Poznámky druhých budu používat teprve po studiu Bible samotné.

1. den: Žalm 19,7-11. Proč myslíš, že Boží slovo má několik různých označení? Které vlastnosti Slova jsou zde uvedeny? Jaký účinek může mít Boží slovo na tvůj život?
2. den: 5.Mojžíšova 11,18-21. Které různé oblasti života naznačují slova "srdce", "ruka", "čelo", "veřeje", "brány"? Jak se podle tohoto úseku nejlépe učí Božímu slovu?

3. den: 2.Timoteovi 2,14-19. Na jaký problém narážejí verše 14.16.17.18 ? Jaké řešení navrhuje verš 15? Uveď čtyři důvody, proč je dobré studovat Božího slova?
4. den: Žalm 119,9-16. Jaké postoje zaujímá žalmista a co dělá? Co to je "uchovávat" řeč v srdci?
5. den: Žalm 1. Popiš podle tohoto žalmu šťastného člověka. Proč je úspěšný? Čemu se musí vyhýbat?
6. den: Jakub 1,22-25. Proč je Slovo jako zrcadlo? Co je k tomu třeba? Jaký je vzájemný vztah mezi poslušností a duchovním sebeklamem?
7. den: Jak je Boží slovo důležité ve tvém životě? Které své postoje změníš, co budeš dělat na základě této lekce jinak?

1. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

2. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

3. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

4. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

5. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

6. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

7. Oddíl:

Datum:

Nadpis:

Hlavní myšlenka:

Aplikace:

LEKCE 10

PANE, NAUČ NÁS MODLIT SE

Těm, kteří se topí, umírají nebo jsou v jiném bezprostředním ohrožení, není zatěžko volat k Bohu. Připadá jim to přirozenější než dýchání. Nepovažují to za mechanické odříkávání naučených modliteb. Za těchto okolností není modlitba nudnou povinností se snahou co nejrychleji uklidnit svědomí. Je to prostě zoufalý výkřik k Bohu vyplývající z vnitřní potřeby, ve které může pomoci jen On. Nevymlouvají se, že nemají čas, že se nemají za co modlit, že to stejně nemá cenu, prostě volají: "Bože, prosím tě, pomoz mi!" Nepotřebují, aby je někdo učil modlit se. Prostě se modlí svými slovy.

Křesťané často přiznávají, že modlitba je nejslabším článkem jejich pravidelného duchovního života. Připouštějí, že zdar v duchovní práci závisí na modlitbě a že neúspěch souvisí s jejím nedostatkem. I když se téměř všichni lidé modlí, opravdových mužů modlitby není mnoho.

Jak Pán učí modlitbě

Apoštolé sami pociťovali tento nedostatek. "Pane, nauč nás modlit se," prosili, "jako tomu učil své učedníky i Jan" (Lukáš 11,1). Tato prosba zazněla, když pozorovali Pána Ježíše, jak se modlí - On, muž modlitby. Vycítili Jeho stálou závislost na modlitbě. Vstával ráno před svítáním, aby hledal tvář svého Otce (Mk 1,35). Někdy se modlil celou noc (Lukáš 6,12). Modlil se za jejich dobro i dobro jiných (Jan 17).

Modlitba nebyla pro Pána Ježíše Krista nouzovým řešením, když se objevil problém, ale životní styl. Chtěl, aby se jeho učedníci modlili neúnavně a nevzdávali se (Lukáš 18,1). Jeho škola modlitby spočívala v příkladu i slovech každý den. Řekl: "Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno" (Matouš 7,7). Naléhavost této výzvy je vyjádřena neúnavnou vytrvalostí s rostoucí intenzitou. Proste stále, hledejte vytrvale, nenechejte se odradit a klepejte!

Toto učení ilustroval Pán příběhem člověka, který o půlnoci klepe na svého přítele tak dlouho, dokud neotevře a nevyhoví jeho prosbě (Lukáš 11,5-9).

Bůh vždy vybízel věřící lidi, aby k němu volali bez omezení (Jeremjáš 33,3). Pán Ježíš Kristus rozšiřuje a zesiluje tuto výzvu tím, že ji vztahuje sám na sebe: "Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám" (Jan 15,7). "Budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám... Prostě a dostanete, aby vaše radost byla plná" (Jan 16,23.24). Tato nabídka zní skoro neuvěřitelně, ale Bůh nelže (Titovi 1,2). Nevěřit tomu, co říká, znamená dělat z něho lháře (1.Janova 5,10). Bůh je pravdomluvný, i když každý smrtelný člověk je lhář (Římanům 3,4). R.A.Torrey napsal: "Modlitba je jako když jdeš do banky... kde je největší kapitál ve vesmíru - do nebeské banky."

Rozhovor s Bohem

Co je to modlitba? Uvedu několik známých, ale nesprávných názorů.

Někteří považují modlitbu jen za jakousi psychologickou činnost. Některá zdravotnická centra sledovala pozitivní vliv modlitby na citovou vyrovnanost smrtelně nemocných pacientů nebo na zrychlení léčby některých nemocí. Vysvětlují to jako psychosomatické působení na tělo.

Jiní vidí modlitbu jako citovou berličku. Říkají: "Když si myslíš, že ti to pomáhá, tak se modli." Někteří mají modlitbu za pověru. Takoví lidé neznají Boha Bible. Modlitbu považují za magickou praxi - jako by působila stejně, ať se modlí kouzelník, kněz nebo náboženský podvodník. Jiní zase mluví o *Bohu* místo s *Bohem*. Svě modlitby jen stereotypně odříkávají.

Žádné z těchto pojetí nechápe modlitbu jako inteligentní rozhovor s opravdovým Bohem, kdy člověk může čerpat z Jeho moci. Neuznávají Boha jako někoho, kdo slyší, odpovídá na naše modlitby a jedná.

Modlitba je přímý rozhovor s Bohem vycházející z toho, jak se nám sám zjevuje v Písmu a přistupujeme k Němu podle duchovních zásad a zákonů. Je to pozvedání duše k Bohu (Žalm 25;1), volání v hlubokém smutku (2.Mojžíšova 2,23; Žalm 5,2; 18,7). Cameron Thompson napsal: "Modlitba ve jménu Pána Ježíše znamená rozprostřít bezmocnost naši i jiných před láskyplným Otcem, který nás zná, rozumí nám, stará se o nás a odpovídá nám. Modlitba je dýchání Božího ducha. Modlitbou se chápeme Boží dobrotou; nemusíme přemáhat jeho neochotu."

Je to klíč, kterým otvíráme Boží pokladnu. Nejde o to, abychom ho seznámili s našimi potřebami, protože On je zná dříve, než o nich začneme mluvit (Matouš 6,8; Lukáš 12,30). Cílem modlitby není změnit Jeho věčné záměry, ale modlit se v souladu s nimi. On chce působit skrze naše modlitby, stejně jako chce působit skrze naši víru. Modlitba je ve skutečnosti čin vyplývající z ryzí víry. Je to prostředek, kterým se smíme uchopit Boha (Izajáš 64,6). Někdy jsme náchylní si myslet, že modlitba je jen prosba. Je to daleko víc. Jestliže hovoříme s přítelem, také ho jen neprosíme.

Modlitba má několik různých stránek:

1. CHVÁLENÍ. "Vstupte do jeho bran s díkyvzdáním," říká Žalm 100,4. Existuje krásnější způsob, jak přicházet do Boží přítomnosti? V žalmech se velmi často vyskytuje hebrejské zvolání "*Halelujah*", což znamená "Chvalte Boha!" Ježíš řekl samařské ženě, že Bůh hledá lidi, kteří jej opravdově ctí (Jan 4,23). Skutečné uctívání Boha se zabývá tím, kým On je a ne tím, co pro nás *dělá*. Tento rozdíl ztratili ze zřetele i mnozí věřící. Znamená to Bohu dávat a ne od něho brát (Žalm 96,8). Marie řekla: "Duše má velebí Pána" (Lukáš 1,46 K). Velebením vyvyšujeme, hovoříme o někom hrdě (Žalm 34,3). Zabývej se Jeho vlastnostmi a najdeš důvody, proč Jej chválit.

2. DĚKOVÁNÍ. Ruku v ruce s chvalami jde děkování (Žalm 100,4; 95,2). Bůh zahrnuje svět tolika dobrými dary, ale nevěřící svět žije ve velké nevděčnosti (Římanům 1,21). Jedenkrát uzdravil Ježíš deset malomocných, ale jen jeden přišel poděkovat. Pán se zeptal: "Nebylo jich očištěno deset?" Když přicházíme k Pánu, měli bychom si povzpomínat na všechna požehnání a za všechna mu jednotlivě poděkovat. Máme fyzická požehnání ve formě tělesného zdraví a dostatku denních potřeb a dále duchovní požehnání z Něho a ve společenství s věřícími lidmi. I když se objeví těžkosti, Bůh je používá k našemu dobru (Římanům 8,28). Jsme vybízeni, abychom za všechno vzdávali díky (1.Tesalonickým 5,18; Efezským 5,20). Vděčnost otvírá cestu k dalším požehnáním.

3. VYZNÁVÁNÍ. Náš Bůh je svatý a vše, co poskvrňuje naše myšlení nebo činy, je překážkou ve vztahu s ním i v našich modlitbách (Žalm 68,18). Tyto hříchy je třeba vyznat a opustit (Příslovní 28,13). Před Bohem musíme být upřímní, pokud jde

o to, co jsme měli udělat, ale také při vyznávání svých myšlenek nebo činů. Žalmista volal: "Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé" (Žalm 139,23·K). Potřebujeme mít čisté srdce, abychom mohli chodit se svatým Bohem. V Boží blízkosti si více uvědomujeme svůj hřích (Izajáš 6,5). Jestliže jsi poctivě vyznal své hříchy a chyby, pak *přijmi Jeho odpuštění* (1.Janova 1,9).

4. **PŘÍMLUVA.** K modlitbě nás vede zájem o druhé a přesvědčení, že modlitba mění stav věcí. Přímluvy nazval někdo jako "modlitbu se seznamem jmen". Jedním z velkých přímluvců byl Mojžíš. Jednoznačně cítíme, že jeho modlitby uchránily jeho sestru Miriam i celý národ před Božím soudem (4.Mojžíšova 12,11-13; 2.Mojžíšova 32,7-14). Náš Pán se za nás stále přimlouvá na Otcově pravici (Židům 7,25). Nový zákon je plný přímluv za církve i za jednotlivce. Někteří opravdoví modlitebníci mají modlitební seznam, podle kterého se systematicky modlí za druhé. Davy neobrácených lidí kolem nás, nemocní a trpící, ti všichni potřebují naše modlitby. Další velkou skupinou lidí, kteří by také měli zaujímat naši pozornost jsou misionáři a všichni, kdo pracují na Božím díle při šíření evangelia (Matouš 9,37-38).

5. **PROSBA.** Své všední potřeby máme přinášet k Pánu (Matouš 6,11), ale neměli bychom se jimi příliš trápit (Matouš 6,25-34). Také jsou důležité prosby za náš duchovní život, tedy abychom rozuměli Jeho slovu (Žalm 119,34), prosby za vysvobození z hříchu nebo lidských křivd (Žalm 119, 133-134). Potřebujeme vedení na cestě denních povinností a v důležitých rozhodnutích. Ten, který ví o každém vrabečku, když spadne a který má spočítané naše vlasy na hlavě, nepovažuje žádnou věc za příliš malou.

Jak se modlit?

Při modlitbě je třeba si uvědomit určitá pravidla a zákonitosti, jako je například pravdivost; hovoří o tom Písmo a může se to lišit od našich představ, pocitů nebo od toho, co jsme se v dětství naučili. Jestliže se pravdivě modlíme k Bohu, můžeme s důvěrou očekávat, že nám odpoví. Je dobré mít na paměti, že modlitba je výsada, kterou nám dal Bůh. Bůh přijímá pokorné a zkroušené na duchu, ne ty, kdo přicházejí sebevědomě a jen si stěžují (Izajáš 66,2; Žalm 51,19).

Pýcha a nadutost v jakékoli podobě jej velmi urážejí (1.Samuelova 2,3; 15,23). Zamysli se nad těmito pohledy, proč je modlitba naší výsadou:

1. **VÝSADA BOŽÍHO DÍTĚTE.** Věřící jsou Boží děti skrze víru v Ježíše Krista a ne skrze něco jiného (Galatským 3,26). Ve všech Božích dětech přebývá Duch svatý. Všichni nespasení lidé jsou děti neposlušnosti a hněvu (Efezským 2,1-3). Do Boží přítomnosti můžeme přicházet směle, ale jen skrze krev Pána Ježíše (Židům 10,19). Toto právo nemá každý člověk. Ježíš řekl, že se nesluší, aby se chléb, který patří dětem, dával cizím (Matouš 15,26; Marek 7,27). Modlitba má být *ve jménu Ježíše* (Jan 14,13-14; 15,16; 16,23-26). K Bohu nelze přijít jinak než skrze Něho (Jan 14,6). Bůh je oslaven ve svém Synu. To nijak nenarušuje právo Otce odpovědět komukoli z lidí, pokud chce, ale toto právo patří Bohu a ne člověku. *Ve jménu Ježíše* není kouzelnou formulkou, kterou přidáváme na závěr modlitby. Vyjadřuje, na jakém základě přicházíme, že přinášíme to, co je v souladu s Jeho charakterem a touhami, nakolik to dovedeme posoudit. V ideálním případě je modlitba *ve jménu Ježíše* pozváním Ducha Kristova, aby vedl, jak se máme modlit k Bohu. Přicházejme směle a s důvěrou (Efezským 3,12).

2. **VÝSADA VĚŘÍCÍHO.** Člověk má jen malou víru v Boha, když k němu poprvé po dlouhé době přichází v modlitbě, a před tím zkoušel všechno možné a všechno selhalo. Kdo se modlí s pochybnostmi o pravdivosti Božích zaslíbení ohledně modlitby, ten Boha znevažuje. Jakub o něm mluví jako o rozpolceném muži. "Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane" (Jakub 1,7).

Pán napomíná učedníky, že jim chybí víra a nedovedou využít jeho moci (Matouš 17,17; Lukáš 9,41). Pochybnost znemožňuje mocné Boží skutky (Matouš 13,58). Víra velká jen jako hořčičné semeno, pokud má správný předmět (Boha a Jeho slovo), dokáže pohybovat horami (Matouš 17,20). Pán se někdy ptal lidí, zda věří, že má moc učinit to, oč jej prosí. Pokud jejich odpověď zněla "ano," odpověděl jim: "Staň se vám podle vaší víry" a věřící člověk viděl výsledek (Matouš 9,28-30). "Všechno je možné tomu, kdo věří," řekl Pán otci, který ho prosil za uzdravení svého chlapce. Otec odpověděl: "Věřím, pomoz mé nedověře"

(Marek 9,23-24). Pán Ježíš zachránil chlapce a současně tak vyslyšel jeho prosbu.

Setník toho o modlitbě věděl málo, ale věřil v Toho, kdo měl moc (Lukáš 7,2-10). Líbit se Bohu bez víry není těžké - je to nemožné (Židům 11,6). *Očekáváš* od Něho odpověď? Pokud ne, pak se ani nesnaž o něco prosit. Přistupujme k modlitbě vždy s vírou (Jakub 5,15).

3. VÝSADA MODLITBY PODLE BOŽÍ VŮLE. Boží dobrá a dokonalá vůle žehná těm, kdo sami sebe svěří Jemu (Římanům 12,1-2). Když již předem tuto vůli přijmeme, pak se můžeme podle ní modlit (1.Janova 5,14-15). Jak poznat Jeho vůli ve věcech, o kterých Písmo výslovně nehovoří? Boží vůle je zjevena v *jasných zaslíbeních* Písma, kterých se můžeme chopit, v *zásadách*, které můžeme uplatňovat, v *nařízeních*, které můžeme poslouchat a v *upozorněních*, na která můžeme dbát. Jestliže prosíme podle Boží vůle, nebudeme sobečtí a nebudeme prosit zbytečně (Jakub 4,3).

Lze se modlit za ty, kteří Pána neznají. Můžeme prosit za získání ztracených pro Krista, protože On chce, aby byli spaseni (2.Petrova 3,9; 1.Timoteovi 2,4). Je úzká souvislost mezi modlitbami věřících a spasením ztracených. Modli se za ně.

A co prosby za nemocné? Dokážeme věřit, že Bůh je uzdraví, když se za ně budeme modlit? Některé z Božích dětí jsou o tom přesvědčeny. Je však třeba vzít v úvahu, co píše Pavel (2.Korintským 12,8-9), jaké měl zkušenosti s Trofimem (2.Timoteovi 4,20), Epafroditem (Filipským 2,25-30), Timoteem (1.Timoteovi 5,23) a jinými, kteří byli nemocní, i když chodili s Bohem. Kdyby na uzdravení mělo nárok každé z Božích dětí, nikdo by nikdy na žádnou nemoc nezemřel. Kristus uzdravil mnohé, podobně i apoštolé. Mnozí byli od té doby uzdraveni v Jeho jménu. Modlitba víry může dodnes pomoci nemocnému (Jakub 5,15). Jestliže jsme si před Pánem jisti, že uzdravení je podle Jeho vůle, lze se za ně modlit.

A dále je na místě se modlit za moudrost k častým rozhodováním, pokud jde například o to, kde bydlet, cestovat a pracovat pro Pána (Jakub 4,13-15). Jsme ochotni konat Jeho vůli (Lukáš 22,42)? Přijmeme pro sebe Boží radu (Příslaví 11,14)? Jsme připraveni čekat, dokud v dané věci nemáme vnitřní pokoj?

Dovedeme se rozhodovat podle Jeho rady (Matouš 6,33)? Pak nás pověde (Příslloví 3,5-6). *Budme tedy ochotni konat jeho vůli* (Jan 7,17).

4. **VÝSADA POSLUŠNOSTI.** Již jsme se zmínili, že je potřebné, ba nutné být v Božích očích neposkvrněný. Hřích způsobuje, že nebe je měděné (5.Mojžíšova 28,23). Opravdová poslušnost ve všech oblastech přináší však s sebou Boží požehnání (Izajáš 1,19; Jeremjáš 7,23). Pán Ježíš byl poslušný ve všem. "Stále dělám, co se líbí jemu" (Jan 8,29). Je pozoruhodné, že byl vyslyšen vždy, když se modlil. *Zůstávejme v NĚm*, abychom mohli dostat, začkoli bychom prosili (Jan 15,7).

Boží odpovědi na naši modlitbu

Odpoví Bůh na naši modlitbu vždy, když splňujeme tyto podmínky? Ano. Je třeba si uvědomit, že Bůh odpovídá různými způsoby. Lehman Strauss uvádí čtyři: Bůh odpovídá *okamžitě*, *"počkej"*, *jinak* nebo *odmítavě*. Lze sem přiřadit i modlitby, které jsou nám ke škodě, kdy by bylo lépe, aby je Bůh raději vůbec nevyslyšel.

1. **OKAMŽITÁ ODPOVĚĎ.** Příkladem okamžité odpovědi je vysvobození Petra z vězení, když se za něho církev modlila (Skutky 12,5-11) nebo Eliášova modlitba, když se nebesa zavřela a později zase otevřela (Jakub 5,17-18). Žalmista se radoval, že Bůh odpověděl na jeho prosby (Žalm 116,1-2).

2. **"POČKEJ".** Tímto způsobem odpovídá Pán Ježíš miliónům věřících, kteří čekají jeho návrat (Zjevení 22,20). Čas dosud neuzrál. Marie a Marta poslaly za Pánem Ježíšem, aby hned přišel a uzdravil jejich bratra, ale On se záměrně zdržel a přišel až Lazar zemřel (Jan 11,3-6.14-15). Nakonec mohl vykonat větší zázrak, když jej vzkřísil z mrtvých. Očekávání na Pána není vždy jednoduché, ale vyplatí se (Žalm 69,4; 37,7.9.34).

3. **JINÁ ODPOVĚĎ.** Někdy Bůh odpovídá jinak, než si představujeme, ale je to pro nás lepší. Pán měl pro Pavla něco lepšího než jej zbavit trnu v těle - byla to Jeho milost (2.Korintským 12,7-9). Pán Ježíš se v Getsemane modlil: "Je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš." Bůh odpověděl tak, aby výsledkem prolité krve Jeho Syna bylo spasení miliónů ztracených mužů a žen.

4. **ODMÍTAVÁ ODPOVĚĎ.** Takto Bůh odpověděl na Eliášovu prosbu, aby zemřel (1.Královská 19,4-5). Eliáš se tak modlil, když byl slabý a v zoufalství. Místo toho se mu dostalo posílnění a povzbuzení. Učedníci navrhovali, aby na jedno samařské městečko přišel oheň z nebe a spálil je (Lukáš 9,54), ale Pán je přišel zachránit, ne zničit.

5. **ODPOVĚDI KE ŠKODĚ.** Když si izraelský národ stěžoval a vyžadoval krále (1.Samuelova 8,5-18), bylo to vlastně odmítnutí Boha. Chízikijášova prosba za prodloužení života (2.Královská 20,1-6) však znamenala příchod tragédie (2.Královská 20, 12-20). Bůh má moc vyslyšet naši modlitbu, ale přidá "hubenost duše", a proto bychom měli vždy více při modlitbě usilovat o poznání Jeho vůle. (Žalm 106,15).

Modlitba je užitečná i jinak:

1. Modlitbou čerpáme **DUCHOVNÍ SÍLU** ze zdroje, který působí obcerstvení naší duše (Izajáš 40,31).

2. Výsledkem toho, když věřící dbají na výzvu Pána Ježíše: "Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení" (Matouš 26,41; 6,13) je **DUCHOVNÍ SVATOST**.

3. Jestliže se modlíme za odvahu (Skutky 4,29-31) a hledáme moudrost shůry proti našim odpůrcům, získává naše služba **DUCHOVNÍ PŮSOBIVOU MOC**.

4. Díky **DUCHOVNÍMU SPOJENÍ** s Bohem na modlitbě můžeme vidět věci tak, jak je vidí On, a tak roste naše poznání Boha a Jeho cest (Skutky 10,9-35).

5. Když Jej prosíme, aby nám otevřel oči, abychom rozuměli Jeho slovu, dává nám **DUCHOVNÍ OSVÍCENÍ** (Žalm 119,18) a ukazuje nám cestu, kudy jít (Žalm 119,105).

Zapamatujme si, že ten, ke komu přicházíme, má neomezenou moc a nevyčerpatelné zdroje. Má moc naplnit každou naši potřebu "podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši" (Filipským 4,19). "Nemožné u lidí je u Boha možné" (Lukáš 18,27). Klade nám otázku, která tolikrát trápí naše srdce: "Je pro mne něco nemožného?" (Jeremjáš 32,27; 1.Mojžíšova 18,14). Jestliže věříme bez pochybností, dočkáme se vyslyšení.

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Které dva aspekty modlitby jsou uvedeny v Žalmu 100,4? Jak bys vyjádřil rozdíl mezi nimi? Co je pro tebe těžší? Proč?

2. Za která dobrodíní děkuje Hospodinu žalmista v Žalmu 103?

Jak jej chválí za jeho vlastnosti a charakter?

3. Připrav si seznam věcí, které Bůh udělal pro tebe a *poděkuj* mu za to. Pak si připrav seznam Božích vlastností a *chval* jej za to, *jaký je*.

Důvody k děkování

Důvody ke chválení

4. Za co se modlí David v Žalmu 32,1-5?

Co říká David o stavu člověka před a po vyznání hříchů Bohu?

5. Jaký důraz kladl Samuel na modlitbu za druhé (1.Samuelova 12,23)? Za koho bychom se měli modlit?

Efezským 6,18-20

Lukáš 6,28

1.Timoteovi 2,1-4

Jakub 5,16

Co můžeš prakticky udělat pro to, aby ses pravidelně a účinně modlil za druhé? Vytvoř si nějaký vlastní, například týdenní modlitební seznam. Časem si jej můžeš upravit.

6. Za které osobní potřeby bychom se měli modlit?

Žalm 37,5

Jakub 1,5

Matouš 26,41

1.Petrova 5,7

Židům 4,16

Jak ti může pohled na vlastní potřeby pomoci modlit se za druhé?

7. Najdi, jaké jsou *podmínky* pro úspěšnou modlitbu.

Jan 15,7

Jan 14,13

1.Janova 5,14-15

Matouš 21,22

Co to podle tvého názoru znamená "modlit se ve jménu Pána Ježíše?"

8. Co je *překážkou* účinné modlitbě?

Příslaví 21,13;

Příslaví 28,9;

Ezechiel 14,3

Malachiáš 1,8-9;

Matouš 6,14-15;

Jakub 1,6-7

Jakub 4,2-3;

1.Petrova 3,7

9. Přiřaď jednotlivé druhy Boží odpovědi na modlitby příslušným místům z Bible:

___ Okamžitá	a) Jan 11,3-6.14-15
___ "Počkej"	b) Skutky 12,5-11
___ Ke škodě	c) 4.Mojžíšova 11,18-20; Žalm 106,15
___ Odmítavá	d) 1.Královská 19,4-5

10. Napiš vlastními slovy verš Filipským 4,6-7.

Jak vypadá tvůj modlitební život ve srovnání s tímto úsekem? Co na svých modlitbách změníš?

JSME JEHO SVĚDKY

Obyčejný člověk je v nebezpečí, že svou duši na věky ztratí. Pán Ježíš řekl: "Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá" (Matouš 7,14). V jaké situaci je přítel nebo soused, který nejeví známky toho, že by znal Krista? "Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozenného Syna Božího" (Jan 3,18). To jsou hrozná slova, která by nás neměla nechat v nečinnosti. Navíc se odhaduje, že asi pětadevadesát procent všech křesťanů nepovažuje šíření evangelia mezi druhými za podstatnou součást svého životního povolání. Pán Ježíš řekl již před dvěma tisíci lety: "Žeň je velká, dělníků málo" (Matouš 9,37). Ne že by nebylo třeba pracovat nebo že by chyběla příležitost! *Dělníků* je málo.

Pánu Ježíši na záchraně duší lidí záleželo tolik, že plakal nad městy, která jej odmítla (Lukáš 19,41-42). "Nepřeje si, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání" (2.Petrova 3,9). Záleželo mu na tom, "aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu" (1.Timoteovi 2,4). Ježíš věnoval celý svůj život tomu, aby chodil z vesnice do vesnice a zvěstoval Boží království. Pracoval neúnavně, nejvíce lidí získal osobně, jak se dovídáme z evangelíí. Ukazoval svým posluchačům, jak hrozné je dostat se do věčnosti bez Krista a upozorňoval je, aby se báli Boha, který má moc odsoudit jejich duši do pekla (Matouš 10,28).

Volání ke svědectví

Pán volal své následovníky slovy: "Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí" (Matouš 4,19). Vyzýval je, aby roztáhli své sítě. Šlo mu více o živé lidi než o ryby (Lukáš 5,4.10). Povolal je, aby vyšli jako hospodáři na duchovní pole. "Pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu" (Jan 4,35-36). Měli rozsévat Boží slovo do srdcí lidí (Marek 4,14). Měli je zalévat svými modlitbami a sklízet duše pro Boží království. Byli svědky na nádvoří často nepřátelského světa (Skutky 1,8). Dostali Božího Ducha, aby dovedli vypravovat Boží zvěst hynoucím. Tak chodili první křesťané všude a hlásali Slovo (Skutky 8,4).

Je úžasné, že Bůh svěřil tak důležitou úlohu slabým lidem. Leroy Eims píše: "Bůh mohl nechat napsat každý den na oblohu verš Jan 3,16. Nebo mohl seskupit hvězdy tak, aby tvořily tento verš. Ale on svěřil toto veliké poslání šíření evangelia nám lidem." Evangelium je cenný poklad (1.Tesalonickým 2,4). Měl by to být náš životní zájem (Římanům 9,3). "Ať řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni" (Žalm 107,2) - ať mluví a nemlčí. Na člověku nazývaném Legie bylo vidět, že je démonem posedlý. Když jej Pán Ježíš vysvobodil, ihned jej poslal jako svědka (Marek 5,19). Morálně zkažená a v Písmu nevzdělaná žena byla také zachráněna a stala se hlavním svědkem na cizím území (Jan 4,28-29.39). Slepý, kterého Pán uzdravil, také toho mnoho nevěděl, ale dovedl říci: "Jedno však vím, že jsem byl slepý a nyní vidím" (Jan 9,25). Žádný verš v Písmu nenaznačuje, že vyznání Krista je duchovní dar svěřený několika vyvoleným nebo zvláště vychovaným věřícím. Pokud neumíme hovořit jako Petr, pak jsme schopni přivádět k Ježíši druhé lidi jako Ondřej (Jan 1,40-42). Každý z nás žije v určitém okruhu lidí, k němuž se s evangeliem může dostat vhodným způsobem jen on a nikdo jiný. Je naší odpovědností, abychom tyto lidi varovali před hříchem a ukázali cestu spasení.

Co nám brání ve svědectví

Je zřejmě mnoho překážek, které brání věřícím v plnění svěřeného úkolu.

1. STRACH. Bojíme se druhé urazit, příliš jim odporovat nebo se také nechat označit za fanatiky. Někdy máme prostě obavu, abychom neudělali něco nesprávně. Písmo však říká: "Kdo se třese před lidmi, klade sobě léčku" (Příslloví 29,25). Strach brání Božímu požehnání a stojí v rozporu s Jeho častou výzvou: "Neboj se!" Co dělat? Prosit o odvahu! (Skutky 4,29). Dokonce i takový člověk jako Pavel znal strach v této oblasti a Bůh poželhal jeho rozhodnosti svědčit o Pánu Ježíši (1.Korintským 2,3). Naše odvaha povzbudí i druhé věřící (Filipským 1,14). Odvážný jedná, i když má obavy.

2. NEDOSTATEK MOCI. Jestliže evangelium Pána Ježíše není na našem životě vidět, nelze počítat s úspěchem (Filipským 1,27). Pán nechce, aby se jeho následovníci pokoušeli vydávat

svědectví bez moci Ducha svatého (Lukáš 24,49). Svědectví bohabojného věřícího spočívá v prokázání se "Duchem a mocí" (1.Korintským 2,4).

3. NEDOSTATEK VÝCHOVY. Pán věnoval mnoho času tomu, že své učedníky vyučoval. Jestliže nevíme, co a jak a ani neznáme žádný vhodný verš, nejraději bychom vše vzdali. Proto je dobré mít svědectví připravené. Také bychom se měli naučit z paměti verše, které cestu spasení jasně vysvětlují.

Zde je několik veršů, které se často používají.

- a) Bůh nabízí věčný život (Jan 5,24).
- b) Všichni jsou hříšníci (Římanům 3,23).
- c) Odplatou za hřích je smrt (Římanům 6,23).
- d) Výzva odvrácení se od hříchu a k pokání platí všem lidem (Skutky 3,19).
- e) Kristus vzal naše hříchy na kříž (1.Petrova 2,24).
- f) Kristus je Bůh zjevený v těle (Jan 1,1.14).
- g) Spasení je z milosti, ne zásluha za skutky (Efezským 2,8-9).
- h) Přijmout Krista znamená mít věčný život (1.Janova 5,11-12).
- i) Máme pozvání, abychom jej přijali (Jan 1,12).
- j) Máme vyznat Ježíše jako Pána (Římanům 10,9-10).
- k) Můžeme vědět, že máme věčný život (1.Janova 5,13).

4. NEČINNOST. Kromě výše uvedených nedostatků jsme my lidé náchylní i k nečinnosti. Nově obrácení vydávají svědectví v prvních chvílích často nadšeněji než později, když toho vědí více. Bezdůvodná nečinnost je v Kazateli (11,4) podána takto: "Kdo dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet."

Svědectví slovy

Vydávat svědectví také znamená druhým o Kristu vyprávět. Začít lze například takto:

1. BUĎ SPRÁVNĚ NADŠENÝM PRO KRISTA! Vypravuj o něm druhým s velkou radostí! I když je to snad nejspornější postava v dějinách, přesto je nejužasnější! Jde především o Něho a ne o církve nebo o křesťany, kteří zklamali.

2. CHOP SE INICIATIVY! Pán Ježíš hledal. Nečekal, až k němu lidé přijdou (Lukáš 19,10). Obcházel mnohé domy a vesnice, aby našel ztracené duše. Pokus se vybudovat si mosty

důvěry k druhým lidem, otevřít se a svobodně si s nimi povídat. Zajímej se o druhé.

3. NAJDI SPOLEČNÉ ZÁJMY! Musíme se naučit být dobrými posluchači. Snaž se najít společná témata rozhovoru a zájmů, která nás nezavedou do světa a jeho zla. Vstup do duchovního rozhovoru mohou umožnit aktuální události. Také cíle, ambice nebo potřeby lidí jsou k tomu příležitostí.

4. MODLI SE, ABY BŮH PŘIPRAVIL SETKÁNÍ! Bůh nás chce vést k hledajícím srdcím (Skutky 8,26-39). Každý jednotlivec je pro něho důležitý a často nás vede dlouhou cestu, abychom pak hovořili s jediným člověkem (Jan 4,3-7). Modli se, abys mohl pro Krista získat aspoň jednu duši!

5. POUŽÍVEJ BOŽÍ SLOVO! Slovo je semeno. Je prostředkem, skrze nějž se člověk může znovuzrodit. (1.Petrova 1,23). Naším úkolem je slovo nést dále (Filipským 2,16). Bůh se postará, aby splnilo Jeho záměr (Izajáš 55,10.11).

6. VYPRÁVĚJ DRUHÝM, jak ses stal křesťanem! Je třeba si ujasnit vlastní cestu spasení a umět ji ukázat druhým. Napiš své svědectví, nauč se je používat. Příští lekce ti v tom pomůže.

7. POKLÁDEJ VHODNÉ OTÁZKY! To byl způsob Pána Ježíše. Ptejte se například: "Zajímají vás věci o Bohu?" Křesťané, kteří se pokoušejí navázat kontakt dotazníkem, se často ptají: "Chodíme a hovoříme s lidmi, co má Ježíš společného s dnešní dobou. Máte několik minut čas?" - Zkuste zjistit vztah lidí k dnešnímu a budoucímu dění ve světě.

Svědectví životem

Naše svědectví není omezeno jen na slova, ale svědčíme i tím, jak žijeme. "Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích" (Matouš 5,16). Mezi nejčastější výhrady proti křesťanům patří námitka, že v církvích jsou sami pokrytci. I když je to často jen výmluva a ne skutečný důvod, proč se lidé nerozhodnou pro Krista, lze souhlasit, že i kdyby byl v církvi jen jeden pokrytec, už to je mnoho. I náš Pán zehral na náboženské pokrytce (Matouš 23,13-29). Máme vést tak dobrý život, aby se všichni ostatní styděli říci o nás něco zlého (Titovi 2,8; 1.Petrova 3,16).

Všichni věřící jsou sice vyzýváni ke svědectví, ale ne všichni se vydají Bohu k dispozici, jak by On chtěl. Náš život by se však měl svědectvím vyznačovat!

1. ŽIVOT, KTERÝ ČERPÁ Z BOHA. Chceme-li být užiteční, je třeba zůstat v Kristu, pravém vinném kmeni a denně z Něho čerpat. "Beze mne nemůžete učinit nic" (Jan 15,5). Základem čerpání takové výživy je denní ztišení. Boží slovo v nás musí přebývat v celém svém bohatství (Koloským 3,16).

2. ŽIVOT, KTERÝ OVLÁDÁ BŮH. Poddajnost je nejlepší vlastností, kterou může mít hlína v rukou hrnčíře (Jeremjáš 18,6). Bude-li nás ovládat Duch Kristův, pak nás Bůh vždy přivede tam, kde můžeme hovořit o svém Pánu.

3. ŽIVOT, KTERÝ ZASAHUJE DRUHÉ. Ostatních se dotkne, uvidí-li, že z našeho života proudí Duch jako řeka (Jan 7,38). Jestliže v našem životě překypuje Kristus, pak už to samo je účinné svědectví. Všední projevy laskavosti oslovují lidi více než citování veršů, nebo když jim vypravujeme, co děláme. Je třeba jim být nablízku, ne se od nich izolovat (Lukáš 15,1-2). Pán Ježíš poznával jejich problémy, nemoci a starosti. Staral se o jídlo, zdraví a útěchu a přitom rozséval semeno Božího slova (Matouš 13,37).

Lidé toho o Kristu mnoho vědí, ale to ještě není spasení. Věřit v Krista vyžaduje odevzdání se, které má za následek živý vztah se skutečnou osobou. Nespasení lidé si to neuvědomují. A o tom chceme mluvit. Chceme jim podávat Krista jako životní styl. Nejsnadnější je to tehdy, je-li On nejdůležitější součástí našeho života. A skutečně: Kristus je náš život (Koloským 3,4).

Závěr

Hlavním důvodem k šíření naší víry by měla být Kristova láska (2.Korintským 5,14). Zemřel za nás a dal nám přikázání, které by nás mělo vést ke svědectví.

Dalším naším motivem by měl být zájem a láska k lidem. Obojí je společně vyjádřeno v Matouši 22,37-39. Pokud nám stále ještě chybí motivace, zamysleme se nad následující výzvou jednoho nevěřícího člověka: "Milióny lidí říkají, že věří, že náboženská teorie a praxe tohoto života rozhoduje o budoucím životě. Kdybych opravdově, pevně a cele věřil, jak oni říkají, že věří,

pak by náboženství bylo pro mne *vším*. Odhodil bych zemskou zábavu jako smetí, zemské starosti jako zbytečnost a všechny zemské myšlenky a pocity jako marnost. Náboženství by pro mne bylo prvním po probuzení a poslední myšlenkou než večer usnu. Žil bych jenom pro ně. Nepracoval bych na živobytí, abych se najedl, ani pro zemské poklady, ale jen pro korunu slávy v nebi, kde poklady a štěstí jsou nadčasové a nezničitelné. *Za získání jediné duše pro nebe bych byl ochoten celý život snášet utrpení...* Hleděl bych jen na věci věčné a na nesmrtelné duše kolem sebe, které za chvíli budou věčně šťastné nebo věčně nešťastné. Všechny, kdo se zabývají zemskými věcmi, bych považoval jen za lidi, kterým jde o trochu zábavy a o získání trochy zemských statků - všechny bych je považoval za pošetilce. Šel bych do světa kázat za všech okolností: "Co z toho člověk má, kdyby získal i celý svět a ztratil svou vlastní duši?"

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Přečti si verše Marek 5,2-20. Co řekl Ježíš člověku, kterého uzdravil (v. 19)?

Jaký smysl měl Ježíšův požadavek?

Jak muž reagoval na tento požadavek a jaký byl výsledek (v. 20)?

Jaká osobní aplikace z toho vyplývá pro tebe?

2. Napiš vlastními slovy verš 2.Korintským 5,18.20a

Jaký je tvůj úkol a jak jej hodláš plnit?

3. Jak bys reagoval na výrok: "Svědectví mají vydávat evangelisté"?

4. Co říkají následující verše o věčném údělu nevěřících (Matouš 7,13; 13,41-42)?

Jak bys aplikoval verš Ezechiel 33,1-9 na svou odpovědnost za vydávání svědectví zahynulým?

5. Někdy přátelům nesvědčíme z obavy, abychom je neztratili. Jsme nějak zodpovědní za svědectví svým přátelům (Ezechiel 33,1-9)?

6. Velmi důležitým aspektem evangelizace je každodenní svědectví osobním životem. Co lze říci o Tesalonických a jejich svědectví životem (1.Tesalonickým 1,5-9)?

Uveď některé konkrétní věci, kterými můžeš ve svém sousedství, ve škole nebo na pracovišti aplikovat verš Matouš 5,16.

7. Někteří věřící zastávají názor, že není třeba o evangeliu mluvit, protože svědectvím je náš život. Jak bys na to odpověděl (Římanům 10,14-17)?

8. Můžeme účinně spojit svědectví životem a svědectví slovy tím, že budeme lidem vyprávět, jak Kristus změnil náš život. Co řekl slepý z evangelia Jana 9,25, když se ho vyptávali na Ježíše?

Jak šířila své svědectví žena, která se setkala s Pánem u studny (Jan 4,28-29)? Jaký byl výsledek? (v. 39)

9. Osobní svědectví není vynikajícím prostředkem jen pro nově obrácené, ale svědčí tak i zkušení věřící. Přečti si Skutky 26,1-29 a všimni si, jak Pavel využil osobního svědectví.

Jak začal Pavel mluvit, aby upoutal pozornost na evangelium (v. 2-3)?

Proč při vyprávění o svém životě, než poznal Krista (verše 4,5,9-11), hovoří o svých dobrých i špatných stránkách?

Jak používá Pavel *detailu* k tomu, aby působivě popsal, jak se stal křesťanem (verše 12-15), a jak vypadal jeho život *potom*, co se setkal s Kristem (verš 19-22)?

Jakým způsobem začlenil Pavel do svého svědectví evangelium (verš 23)? Proč je to důležité?

10. Uveď jednoho člověka, za kterého se budeš modlit a během následujícího týdne mu vydávat svědectví:

Udělej pro něho něco dobrého (přívětivé slovo, pomoc, kdyby něco potřeboval, pozvi jej domů na kávu...).
Poznamenej si, co jsi skutečně udělal a jak ten člověk reagoval.

Co dobrého jsem pro něho za uplynulý týden udělal:

Odezva:

LEKCE 12

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ

Pojmy jako "svědek", "svědčit" nebo "svědectví" se obvykle používají v soudních síních. Lidé, kteří věří v Krista, svědčí nebo vydávají svědectví na soudním nádvoří tohoto světa, vyznávají svou víru v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Pavel vyzývá svého mladého učedníka Timotea: "Dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky. Prikazuji tobě před Bohem, který všechno obživuje, a před Kristem Ježíšem, který osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání" (1.Timoteovi 6,12-13 K). Vyznat Krista před druhými je velkou výsadou, kterou může Bůh využít k tomu, aby k sobě lidi přivedl. Může to také znamenat pronásledování nebo dokonce smrt. Slova "svědek" a "svědčit" jsou v řečtině příbuzná se slovem "*martyrium*", mučednictví. V tomto smyslu je použito i ve Zjevení 2,13, kde věřící dosvědčovali svou víru i smrtí.

Pán jasně vyzýval své učedníky, aby přímo hovořili o svém vztahu k Němu. "Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i Syn člověka přizná před Božími anděly" (Matouš 10,32; Lukáš 12,8). To, zda otevřeme svá ústa před druhými, souvisí přímo se spasením. "Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen" (Římanům 10,9). Naše věrnost vůči Pánu Ježíši by neměla být žádným tajemstvím.

Obsah

Dobré svědectví v sobě zahrnuje dva činitele. Především je nutné, aby svědek něco viděl na vlastní oči a prožil "na vlastní kůži." Ananiáš řekl Saulovi při jeho obrácení: "Budeš jeho svědkem před všemi lidmi a budeš mluvit o tom, *co jsi viděl a slyšel*" (Skutky 22,15). Dobrý svědek hovoří o tom, co viděl, co ví; ne o tom, co se mu zdá, co cítí. Dobrý svědek Pána Ježíše Krista vypravuje, jak se setkal s Kristem, jak se změnil jeho život a na jakém základě ví, že je Božím dítětem.

Za druhé, svědek slavnostně pod přísahou prohlašuje, že na otázky bude odpovídat pravdivě. Věřícím je řečeno: "Buďte vždy

připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte" (1.Petrova 3,15). Jan vydal ve svém evangeliu svědectví o věcech, o kterých věděl, že jsou pravda (Jan 21,24). Pavel psal těm, kdo pochybovali, že pravdivě svědčí, že Kristus vstal z mrtvých. Kdyby tomu tak nebylo, byl by v Božích očích křivým svědkem (1.Korintským 15,15).

Svědectví Božího dítěte často začíná v souvislosti s jeho potřebami, které jej přivedly ke Kristu, zejména s problémem hříchu. "Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávající se a zjevující skutky své" (Skutky 19,18 K). Tyto skutky byly v Božích očích zlé. Pán Ježíš přinesl řešení miliónům lidí, kteří byli zachvázeni pocitem viny a prázdnoty, nesmyslností života, nepokojem, strachem ze smrti nebo osamělostí. Místo toho přišla radost a smysluplnost. A přece přišel Ježíš především pro hříšníky (1.Timoteovi 1,15), aby je tak vysvobodil od budoucího hněvu (1.Tesalonickým 1,10). Věřící tedy svědčí o tom, co prožívali v době, kdy slyšeli evangelium o spasení a uvěřili mu (Efezským 1,13). Přijali "vykoupení skrze krev jeho, odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho" (Efezským 1,7 K).

Dobré svědectví je vždy zaměřeno na Krista (Skutky 5,31-32). Správně se mu říká "svědectví Ježíše Krista" (Zjevení 1,2.9). V prvním století kladli věřící zvláštní důraz na to, že Kristus vstal z mrtvých (Skutky 2,32; 4,33; 13,30.31). Hovoří o tom vyplněná proroctví i svědectví očitých svědků. Je také důležité říkat, jak Kristus změnil náš život (1.Tesalonickým 1,9; 1.Korintským 6,9-11). Sám Pavel byl kdysi rouhač a pronásledoval křesťany (1.Timoteovi 1,13). A nyní se stal jedním z nich. Dobré svědectví vytváří často příležitost k přesvědčivé výzvě posluchačům, aby pochopili potřebu činit pokání a uvěřit v Pána Ježíše Krista (Skutky 20,21). Uvědom si, že duchovní odpor druhých vůči evangeliu mohou věřící překonat skrze krev Beránkovu a skrze slovo svého svědectví (Zjevení 12,11).

Celkový náčrt

1. JAK TO JE VIDĚT V PÍSMU. Pavlovo svědectví ve Skutcích 26,1-29 je biblickým příkladem svědectví, které hovoří o životě před obrácením, o tom, jak došlo k obrácení, a co

následovalo po přijetí Krista. Všimni si tohoto sledu v jeho proslovu ke králi Agrippovi:

- a) *Než přijal Krista* (Sk 26,4-11). Pavel hovoří o svém náboženském původu a svém odporu vůči Kristu.
- b) *Jak přijal Krista* (Sk 26,12-18). Vypravuje o setkání s Ním na cestě do Damašku, jak mu Spasitel vytkl jeho hříchy a povolal jej do své služby, přestože ho Pavel dosud pronásledoval.
- c) *Co následovalo po přijetí Krista* (Sk 26,19-23). Mluví o změnách ve svém životě a o tom, jak se stal kazatelem dokonce mezi krajany, kteří jej chtěli zabít.

2. JAK MŮŽEME SVĚDČIT MY. Když vydáváš osobní svědectví, měj na paměti tyto body:

- a) *Než jsi přijal Krista*. Co tě ve starém životě přimělo, abys viděl a cítil potřebu změny? Které z těchto potřeb má i ten, s kým mluvíš?
- b) *Jak jsi přijal Krista*. Buď konkrétní, aby to druzí nechápali jen jako neurčitou duchovní změnu, ale jako setkání s živým Bohem. Jak, kdy a kde se to stalo?
- c) *Co následovalo po přijetí Krista*. Jaké jsou zřetelné důkazy změněného života? Co jsi získal tím, že jsi přijal Pána Ježíše Krista? Co z toho se týká i těch, s nimiž mluvíš?

Návod na přípravu konkrétního obsahu

Až si budeš připravovat svědectví, lze použít následujících bodů:

1. Hlavním předmětem ať je Pán Ježíš, vypravuj, co On udělal.
2. Používej Boží slovo (Židům 4,12; Efezským 6,17). Uváděj verše, které oslovily tvoje svědomí. To dává autoritu a přesvědčuje (Marek 1,22).
3. Buď osobní (používej slov "já", "můj" ...), veď přirozený rozhovor a dej pozor na kazatelský tón.
4. Buď opatrný při používání náboženských pojmů a speciálních křesťanských pojmů, které posluchač nezná, například: znovuzrození, pokání, spasení. Pokud je používáš, je nutné je hned vysvětlit.
5. Při vyprávění o svém obrácení najdi body, ve kterých lidé mohou poznat sami sebe. Často je zaujme některý konkrétní detail.

6. Popisuj skutečnost a ne své pocity. Na tom spočívá dobré svědectví.
7. Ve svém projevu buď přívětivý (Lukáš 4,22), ne zahořklý nebo přezíravý. Nekritizuj jiné. Hovoř skromně, ne nafoukaně.

Jak se připravovat?

1. Modli se za moudrost a vedení, abys dovedl jasně vysvětlit, jak jsi našel v Kristu nový život.
2. Připrav si stručné poznámky na tři kartičky. Nadepiš si je: (1) Před - (2) Jak - (3) Potom
3. Napiš si podrobně své svědectví s použitím těchto tří kartiček. Svědectví by mělo být zhruba na deset minut.
4. Zkontroluj si své napsané svědectví podle bodů "Celkový náčrt" a "Návod na přípravu konkrétního obsahu" v této lekci. Svědectví dej potom přečíst někomu z věřících přátel.
5. Zkrať své svědectví asi na čtyři minuty.
6. Z takto zkráceného svědectví si udělej poznámky na jednu kartičku o rozměrech asi 3 krát 5 cm. Nauč se vypravovat své svědectví jen za pomoci těchto poznámek.
7. Nauč se vypravovat své svědectví zhruba během tří minut bez jakýchkoli psaných pomůcek.

Cvičení ve třídě

Jednu lekci věnujte vzájemnému vyprávění takto připravených svědectví. Rozdělte se do skupinek zhruba po šesti lidech. Podle potřeby si vzájemně můžete říci, jak jednotlivá svědectví zlepšit, zkrátit, co zdůraznit nebo co říci jasněji.

OTÁZKY A ÚKOLY

Příprav si svědectví podle bodů "Celkový náčrt" a "Návod na přípravu konkrétního obsahu" v lekci 12.

1. Popiš, jaký byl tvůj život, než jsi přijal Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele.

2. Jak a kdy jsi přijal Krista za svého Pána a Spasitele? Za jakých okolností to bylo? Které verše Písma tě k tomu přivedly? Stručně ale srozumitelně vysvětli druhým cestu k Bohu. Dbej, aby ústředním bodem nebyli lidé nebo církve, ale Kristus!

3. Jak se konkrétně, prakticky změnil tvůj život po přijetí Krista za tvého Pána a Spasitele? Účinné je pouze odevzdání se, které mělo za následek proměněný život. Nemá smysl hovořit o "rozhodnutí" nebo modlitbě, které nic nezměnily.

VEČEŘE PÁNĚ

Stalo se to večer před tím, než byl zrazen, v předvečer jeho smrti. Byla to dojemná událost, kdy Pán Ježíš Kristus svolal své učedníky k tomu, co je dnes známé jako poslední večeře. Milióny věřících ze všech částí světa tuto scénu ihned poznají, jakmile ji někde uvidí znázorněnou křesťanským uměním. První věřící ji malovali na stěny římských katakomb tak, jak se jim vtiskla do paměti. Na židovské velikonoční svátky Pán Ježíš ustanovil něco naprosto nového. Vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával učedníkům se slovy: "'Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.' Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: 'Pijte z něho všichni. Neboť to jest má krev, která zpečetuje novou smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů'" (Matouš 26,26-28). Další dva evangelisté podávají tutéž zprávu (Marek 14,22-25; Lukáš 22,14-20).

Názvy večeře

Je nazývána večeře Páně (1.Korintským 11,20), protože ji svolal Pán a byl na ní nejváženější osobou. "Stůl Páně" (1.Korintským 10,21) má širší význam a zahrnuje v sobě všechno, co Pán pro svůj lid učinil, nejen večeři. Nazývá se také "účast na těle a krvi Kristově" (1.Korintským 10,16), protože vyjadřuje sdílení s Kristem i mezi věřícími navzájem. Na několika místech je označena jako lámání chleba (Skutky 2,42; 20,7; 1.Korintským 10,16), protože vyjadřuje jednoduchý způsob běžného stolování. Mnozí hovoří o památce Páně, protože tak vyjádřil Pán své přání. Někteří používají označení "eucharistie", což znamená díkůvzdání - protože Pán vzdával díky za chléb a víno (Matouš 26,26), ale v Bibli není večeře takto označena.

Některé církve hovoří o večeři jako o svátosti. To pochází z přísahy římských vojáků, když přísahali věrnost armádě (sacramentum). Později se význam tohoto slova daleko posunul. Existují církve, které svátost považují za obřad, kdy Bůh udílí svou milost ("prostředky milosti") a věří, že má nadpřirozenou schopnost něco zvláštního udělat pro toho, kdo svátost přijímá. Někteří dokonce věří, že souvisí s odpuštěním hříchů. Bible však

nic takového neučí. Ti, kdo zdůrazňují myšlenku svátosti stojí v rozporu s těmi, kdo ji vidí jako památku, jejíž symboly odrážejí (nikoliv přinášejí) duchovní skutečnosti. Je dobré připomenout, že starozákonní židovské oběti zvířat nikdy neodstraňovaly hřích, ale byly předzvěstí, ukazovaly na krev Pána Ježíše prolitou na kříži. Hřích dokáže odstranit pouze Jeho krev (Židům 9,12-14).

Historické pozadí večeře

Večeře Páně byla ustanovena o židovských velikonočních. Patnáct set let předtím vysvobodil Bůh Izraele z egyptského otroctví. Na Boží příkaz zabili beránka bez vady a jeho krví potřeli zárubně svých dveří jako ochranu před soudem, který měl přijít na celou zemi (2.Mojžíšova 12). Každá součást slavnosti, která se měla na věky dodržovat, měla hluboký význam. Ukazovala na velkou oběť, která měla jednou skutečně chránit před Božím soudem tím, že sejmie hřích světa. Bůh připravoval svého Beránka už dlouho dopředu (1.Mojžíšova 22,8; Izajáš 53,7). Jan Křtitel přivítal Pána Ježíše jako "Beránka Božího, který snímá hřích světa" (Jan 1,29). Jedním z Jeho slavných titulů je Beránek (Zjevení 5,6.12). On byl naplněním dřívějších velikonočních slavností. "Byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus" (1.Korintským 5,7). Starozákonní slavnost byla pouze stínem daleko většího naplnění, které mělo jednou přijít (Koloským 2,17; Židům 10,1).

Každý zbožný Žid velikonoční svátky důsledně dodržoval (Matouš 26,17). Byla to památka na vykoupení. V noci, kdy všichni slavili předepsanou slavnost, ustanovil Ježíš památku s chlebem a vínem. To mělo všem pozdějším věřícím připomínat Jeho vydané tělo a krev prolitou pro naše spasení. Znamená pro křesťany totéž, co velikonoce pro Židy. Památka nahradila v Božích očích židovské velikonoce. Izrael měl mnoho obřadů, ale křesťanská církev má dodržovat jen tuto památku.

Pán Ježíš sdělil Pavlovi, jak je důležité zachovávat to, co svěřil věřícím. Ježíš řekl: "To čiňte na mou památku" (1.Korintským 11,23-25). Večeře Páně se stala pravidelnou součástí jejich bohoslužeb (Skutky 2,42-46). Prvotní církev zachovávala lámání chleba jednou týdně jako ústřední bod svých schůzek (Skutky 20,7). Slavili je v den, kdy byl Pán vzkříšen. Takzvaní církevní

"otcové" pšíí, že se slavila v den Páně tedy v neděli (Justin Martyr a Didaché neboli Učení dvanácti).

Slavení večeře

1. KDO SE JÍ SMÍ ÚČASTNIT? Stejně jako velikonoce byly pouze pro Židy, tak večeře Páně je pouze pro křesťany. Pán Ježíš ustanovil slavení památky "svým vlastním". Když vstal z mrtvých, začali na Jeho památku lámat chléb Jeho učedníci. Navíc je večeře *připravena* pro křesťany. Někteří věřící nedbali na svůj duchovní stav, když se účastnili večeře, a Pavel je varuje před Božím soudem (1.Korintským 11,18-31). Měli vyloučit ty, kdo zůstávali v nevyřešeném hříchu (1.Korintským 5,12-13), ty, kdo zastávali učení, které podryvalo samotné evangelium nebo osobu Pána Ježíše (2.Janova 9-10; Galatským 5,12-13). Vyjádřeno pozitivně - každý, kdo vyznává Krista jako Pána a Spasitele a kdo žije podle toho; jak by měl věřící člověk žít, je u lámání chleba vítán.

2. PRŮBĚH VEČEŘE. Jako hlavní vodítka máme příklad Pána Ježíše, když ustanovil tuto památku. Večeře se vyznačovala jednoduchostí a ne vyumělkovanou obřadností. Pán neuvedl žádná pevná pravidla nebo postup. Místnost nebyla ve zvláštním vyzdobeném domě s pozlaceným bohoslužebným stolem. V čele byl sám Pán. Na stole byl zcela běžný chléb a kalich s vínem. Není třeba připravovat žádný zvláštní chléb, i když je pravděpodobné, že v té době používali chléb nekvašený. Je kladen důraz spíše na osobní čistotu (bez kvasu) než na druh chleba (1.Korintským 5,6-8). Kalich obsahoval "plod vinné révy" (Marek 14,25; Matouš 26,29). Také se donekonečna diskutuje, nakolik byl obsah kvašený nebo smíchaný s vodou. Písmo nic konkrétního neuvádí. Rozhodující je, abychom viděli, že chléb a kalich představují tělo a krev Pána Ježíše. Máme se zabývat Jím, ne hmotnými symboly. Každý z učedníků si vzal kousek chleba a pil z kalicha. Zdá se, že úsek 1.Korintským 14,26-34 je pokračováním rozpravy z 1.Korintským 11, pokud jde o shromáždění věřících k lámání chleba. Vyplývá z toho, že se ho účastní vždy několik bratří. Je třeba, aby v něm vládl pořádek a ne zmatek. Plnění příkazu lámání chleba často souviselo s běžným společným jídlem.

3. JAK ROZPOZNAVAT TĚLO PÁNĚ (1. Korintským 11,29). Měli bychom znát význam chleba a vína, které svědčí o díle Pána Ježíše na kříži, když svou obětí smyl naše hříchy (Židům 9,26). Měli bychom zkoumat svůj život (1. Korintským 11,28-32). Někteří mylně vztahují k večeři Páně slova, která mluvil Pán Ježíš o jedení jeho těla a pití jeho krve (Jan 6,53). Není to řeč o večeři a lámání chleba, ale o duchovním přijetí Krista vírou, jehož dílo spasení pro nás je dokonalé. Jeho slova "to je mé tělo" jsou podobná jako "Já jsem dveře". V obou případech jde o obrazný jazyk, kterého Pán užíval velmi často. Dále vysvětlujeme nesprávná náboženská pojetí, že chléb a víno se zázračně během večeře proměňuje.

a) Transsubstanciace (přepodstatňování). Tento názor tvrdí, že chleba a víno se proměňují v samotné "tělo, duši a božství Kristovo". Tato "skutečná přítomnost Kristova" znamená, že ti, kdo mají účast na večeři Páně, jedí doslovně Jeho tělo. Z toho tedy vyplývá, že Kristova oběť na Golgathě se při každé večeři opakuje a jeho tělo se obětuje za živé i mrtvé. To však odporuje epištole Židům 10,10-18, kde je zdůrazněno, že byla přinesena jediná oběť za hříchy, která se nikdy nebude opakovat. Přinesená oběť je jednou provždy dokonaná a dokonalá.

b) Konsubstanciace. To znamená, že chléb i víno se nemění, ale hmotná podstata Kristova těla je nějak, což nelze plně vysvětlit, přítomna a podává se těm, kdo se účastní večeře. Nikde v Písmu toto učení nenecháváme.

c) Impanace. Tento pohled učí, že ti, kdo se účastní večeře, přitom přijímají Krista, protože "Kristus vniká do našeho života jako kdyby pronikal naše kosti a morek", když bereme chleba a víno (Kalvín). Ani toto učení nemá v Bibli žádné opodstatnění.

4. CO DĚLÁME PŘI LÁMÁNÍ CHLEBA? Kdybychom nedělali nic jiného, je to plnění Kristova posledního přání před smrtí, a tak mu prokazujeme svou lásku. Zdaleka není pravda, že je to zákonické. Také se chceme přizpůsobit apoštolské praxi. Společně na Něj jako věřící vzpomínáme způsobem, jakým chtěl On, a ne my. Radujeme se, že skrze evangelium přinesl na světlo život a nesmrtelnost a my do toho můžeme být zahrnuti. Osobně a jednotlivě jako příslušníci společenství věřících máme podíl na chlebu a vínu. Naši jednotu vyjadřuje jeden chléb (1. Korintským

10,17). Kalich hovoří o vzájemném sdílení se (1.Korintským 10,16). Ve všem, co On vykonal, jsme jedno s Ním a On s námi. Máme stejný postoj k hříchu i ke spravedlnosti jako On. Kdykoli jíme chléb a pijeme z kalicha, zvěstujeme Jeho smrt (1.Korintským 11,26). Je to slavnost, která nese zvěst o spasení. Má trvat, "dokud nepřijde". Každé shromáždění k Jeho památce může být poslední před jeho opětným příchodem.

Příprava na večeři

Příprava na starozákonní velikonoční slavnost zahrnovala mnoho činností. Nebylo možné se jí bezstarostně účastnit. I my bychom se měli důkladně připravovat.

1. ZKOUMÁNÍ. Skutečná příprava na večeři Páně začíná sebezkoumáním. (1.Korintským 11,28-32). Znamená to připravit se, ne vyloučit z účasti. Každý by měl především zkoumat vlastní vztah k Pánu a vyznat každý hřích, o kterém ví. Pak je nutné se podívat na vztahy vůči ostatním lidem (zejména křesťanům). Je-li to možné, měly by se všechny problémy vyrovnat před účastí na slavnosti večeře Páně (Matouš 5,23-24). Písmo varuje, abychom tuto oblast sebesouzení nepodceňovali, aby nepřišel Boží soud. V korintském sboru byly důsledkem nedbalosti v této oblasti dokonce fyzická nemoc a smrt.

2. PŘEMÝŠLENÍ (meditace). Pokud se před příchodem k lámání chleba bavíme o věcech, které nesouvisejí přímo s osobou Pána Ježíše, je to také nedostatečná příprava. Vhodnou formou přípravy k památce je čtení Božího slova, společný zpěv duchovních písní a sdílení se s věřícími o osobě Pána Ježíše. Samozřejmě, že jsme schopni přinést pouze to, co jsme připravili včas doma. David řekl, že nebude obětovat Hospodinu zápalné oběti, které ho nic nestály (2.Samuelova 24,24). Slavení večeře Páně přestane být stereotypním opakováním, jestliže se budeme doma včas vnitřně připravovat.

Závěr

Chválení je nejvyšší odpovědností i výsadou věřících (Jan 4,23; Lukáš 10,41-42). Jako kněží obětujeme duchovní oběti (1.Petrova 2,5). Pravidelná památka Páně podle toho, jak přikázal, by měla mít přednost před rekreací, rodinnými setkáními a jinými činnostmi.

Máme příležitost během shromáždění k lámání chleba obětovat Bohu oběti chval, ovoce svých rtů, což je důležitou složkou kněžství věřícího (Židům 13,15). Současně obětujeme Bohu i hmotné oběti jako akt vděčnosti a chvály (Filipským 4,17-18). A konečně, máme přinášet Bohu své tělo jako živou oběť (Římanům 12,1-2).

Pán Ježíš řekl: "To činíte na mou památku!"

OTÁZKY A ÚKOLY

1. Pročti si zprávu o prvních velikonocích (2.Mojžíšova 12,1-14). Jaký byl smysl zachovávání tohoto svátku?

Jakou roli hrál při slavnosti beránek?

2. Jak využil Kristus velikonoc (Lukáš 22,7-8) k ustanovení první večeře Páně (Lukáš 22,19-20)?

Jaký nový význam dal Pán Ježíš chlebu a kalichu?

3. Co znamená výraz "Kristus - náš velikonoční beránek" ve světle verše předchozího a veršů Izajáš 53,7; Jan 1,29; Zjevení 5,8-9?

4. Apoštol Pavel dále vysvětluje účel a význam večeře Páně v 1.Korintským 11,23-26. Odkud vzal Pavel toto učení?

Co zvěstujeme účastí na večeři Páně? Vysvětli.

Jak dlouho si máme Pána takovým způsobem připomínat?

5. Jaké další pohledy na chléb a kalich zdůrazňuje Pavel v 1.Korintským 10,16-17?

6. Jak reagovala prvotní církev na příkaz Páně o lámání chleba (Skutky 2,42; 20,7)?

7. Jakými různými způsoby můžeme Bohu obětovat "oběti" chval (Židům 13,15; Filipským 3,17-18; Římanům 12,1-2)?

8. Za co nese křesťan odpovědnost před tím, než přijde k večeři Páně (1.Korintským 11,27-32)?

Co vyjadřuje tento úsek a 1.Korintským 5 o vážnosti účasti na večeři s nevyřešeným hříchem?

9. Jak se duchovně připravuješ, než přicházíš k večeři Páně? Co můžeš dělat proto, aby v budoucnu měla pro tebe větší význam?

10. Jaký je tvůj osobní vztah k "lámání chleba" v souvislosti s praxí církve ve Skutcích 2,42?

DODATEK

BEZPEČÍ, JISTOTA A RADOST

Kterou třídou cestuješ?

Cestuješ - z časnosti do věčnosti. A kdo ví, jak blízko jsi okamžiku konečné stanice?

Dovol mi tedy otázku: "Kterou třídou cestuješ?" - Jsou jen tři.

První třída - ti, kdo jsou spasení a vědí to.

Druhá třída - ti, kdo si spasením nejsou jisti, ale usilují o to.

Třetí třída - ti, kdo spasení nejsou a je jim to zcela lhostejné.

Před nějakým časem přiběhl na nádraží udýchaný muž, vběhl do vlaku a ten se hned rozjel.

"Vy jste celý udýchaný," řekl mu spolucestující.

"No," odpověděl muž a mezi slovy těžce oddechoval, "ale ušetřil jsem čtyři hodiny, a to se vyplatí běžet."

Ušetřil čtyři hodiny! Myslel si, že čtyři hodiny stojí za maximální námahu.

A co věčnost? Jsou dnes tisíce bystrých, prozíravých lidí, kteří jdou přímo za svými životními zájmy, ale jsou naprosto slepí k věčnosti, která je před nimi. Navzdory nekonečné Boží lásce, krátkosti lidského života zde na zemi, navzdory hrůze soudu, který přijde po smrti, navzdory velké pravděpodobnosti, že se jednou probudí v pekle, lidé chvátají vstříc tomuto hořkému konci a nestarají se. Jako kdyby Bůh, smrt, soud, peklo ani nebe neexistovali! Přál bych ti, aby ti Bůh otevřel oči, abys viděl, v jak nebezpečné situaci stojíš, jak chodíš po kluzkém okraji nekonečné hrůzy!

Věř mi nebo ne, tvůj stav je skutečně zoufalý! Myšlenkám na věčnost se už nevyhýbej. Váhání není jen zloděj, ono zabíjí. Je mnoho pravdy na španělském přísloví: "Silnice dlážděná kameny 'někdy jindy' vede do města Nikdy." Radím ti, nechoď po té cestě dál, "nyní je den spasení."

"Ale," namítne někdo, "mně není lhostejné dobro mé duše. Můj problém zní jinak - nejistota. Jsem jako by v té druhé třídě."

Lhostejnost i nejistota mají společný původ v nevěře. Lhostejnost pramení z nevěry, že hřích člověka ničí, nejistota je projev nedůvěry, že Bůh dovede skutečně člověka vysvobodit.

Tyto stránky jsou adresovány především těm, kdo si chtějí být svým spasením jisti. Dovedu dobře pochopit tvůj problém. Jsem přesvědčen, že čím více ti jde o tuto důležitou záležitost, tím větší bude tvoje žízeň, dokud nebudeš s jistotou vědět, že jsi spasený. "Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?" (Marek 8,36)

Představ si otce, který má jediného syna a má ho moc rád. Syn je námořníkem. Otcí se dostane zpráva, že loď kdesi u pobřeží ztroskotala. Kdož dovede popsat otcovu starost, dokud se spolehlivě nedoví, že jeho syn je živý a zdravý?

Jsi daleko od domova. Je tmavá chladná noc a cestu vůbec neznáš. Stojíš na rozcestí a ptáš se pocestných, která cesta vede do města, kam jdeš. On ti odpoví, že si myslí, že ta vpravo a že doufá, že tam touto cestou dojdeš. Bude ti to stačit? Určitě ne. Chceš, musíš si tím být naprosto jist, jinak tvoje nervozita poroste každým krokem. Není tedy divu, že někteří lidé nemohli ani jíst a spát, když nevěděli, jak to s nimi ve věčnosti bude, kam vlastně jdou.

Ztratit bohatství je velká ztráta.

Ztratit zdraví je ještě větší ztráta.

Ztratit duši je ztráta, kterou nenahradí nikdo.

Rád bych ti vysvětlil tři věci:

1. Cestu spasení (Skutky 16,17)
2. Vědomí spasení (Lukáš 1,77)
3. Radost ze spasení (Žalm 51,12)

Všechny patří k sobě, ale každá má jiný základ, takže je možné, aby člověk znal cestu spasení, aniž by přitom věděl, že je spasený; je také možné, aby věděl, že je spasený, aniž by měl stále radost, která by měla toto vědomí doprovázet.

Cesta spasení

Otevři si Bibli a pozorně si přečti 2.Mojžíšovu 13,13; zde najdeš tato slova: "Každého osla, který se narodil jako první, vyplatíš jehnětem. Kdybys jej nemohl vyplatit, zlomíš mu vaz. Také každého prvorozeného ze svých synů vyplatíš."

Představme si nyní scénu z doby před třemi tisíci lety. Dva muži, Boží kněz a chudý Izraelita spolu vážně rozmlouvají. Není

těžké poznat, že diskutují o malém oslátku, které stojí vedle nich na třesoucích se nohách.

"Přišel jsem se zeptát," říká chudý Izraelita, "jestli neexistuje nějaká milosrdná výjimka. Toto oslátko je prvorozené své matky. Vím, co říká zákon Hospodinův, ale nebylo by možné zachovat jeho život? Jsem jen chudý člověk a nemohu si dovolit ztratit malé oslátko."

"Ale," říká kněz pevně, "Hospodinův zákon je jasný a neomylný: 'Každého osla, který se narodil jako první, vyplatíš jehnětem. Kdybys jej nemohl vyplatit, zlomíš mu vaz.' Kde máš jehně?"

"Víš, pane, nemám jehně."

"Tak jdi, kup si je a vrať se. Jinak se musí oslovi zlomit vaz! Buď zemře osel nebo jehně."

"Pak je všechno ztracené!" volá zoufale chudý muž, "na to nemám, abych mohl koupit jehně."

V tom jde okolo další muž, vyslechne, oč jde a obrátí se k chudému a říká klidně:

"Neboj se, já ti pomohu. Máme doma tamhle na kopci malé jehňátko, které je bez vady. Ještě se nikdy nezaběhlo a doma je všichni máme rádi. Toho beránka přivedu." - A rázným krokem vyšel směrem ke kopci. Za nějakou chvíli se vrací a opatrně vede ze svahu drobné stvoření. Oslátko i jehňátko stojí vedle sebe.

Pak se beránek ocitne svázaný na oltáři, teče jeho krev a oheň spálí celou oběť. Spravedlivý kněz se nyní obrací k chudému muži a říká: "Tak, teď si to oslátko můžeš odvést domů, už mu nikdo nebude lámat vaz. Beránek zemřel a tvoje oslátko zůstane díky tvému příteli naživu."

Vidíš v tom obraz Boží záchrany hříšníka? Tvoje hříchy si vyžadují "zlomený vaz", spravedlivý soud na tvou hlavu - jedinou alternativou je smrt Náhrady, kterou Bůh schválí.

Nejsi schopen najít za sebe náhradníka; ale v osobě svého Syna Bůh připravil beránka. "Hle, beránek Boží," říká Jan Křtitel svým učedníkům a jeho oči hledí na toho jediného Beránka bez vady. "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa" (Jan 1,29).

Kristus šel na Golgotu "jako beránek vedený na zabití" a tam "trpěl jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu" (1.Petrova 3,18). "Byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění" (Římanům 4,25).

Když Bůh ospravedlňuje bezbožného hříšníka, který věří v Ježíše, neruší přitom své spravedlivé a svaté nároky vůči hříchu (Římanům 3,26). Chvála Bohu za takového Spasitele a za takové spasení!

Věříš v Božího Syna?

"Ano," řekneš, "jako ubohý odsouzený hříšník jsem našel někoho, komu mohu bezpečně důvěřovat. Věřím v něho."

Pak se plná hodnota oběti a smrti na kříži vztahuje na tebe. Bůh se na ni dívá, jako bys to všechno podstoupil ty sám.

To je úžasná cesta spasení! Je to něco velkého, velkolepého, božského, hodného Boží chvály - radost jeho laskavého srdce, sláva drahého Syna, záchrana hříšníka - všechno dohromady! Jaká milost a sláva! "Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujeme spolu jeho jméno" (Žalm 34,4).

Možná se zeptáš: "Když přestanu spoléhat na sebe a své dobré skutky a budu věřit jen Kristu a jeho dílu, v tom přece není jistota mého spasení! Pokud cítím radost, pak vím, pak mám jistotu, že jsem spasený, ale musím počítat, že zítra radost pomine a já zase jistotu ztratím a jsem jako loď zmítaná na rozbouřeném moři bez jakékoli kotvy."

V tom je ta chyba. Slyšel jsi, že by některý kapitán chtěl ukotvit loď uvnitř lodi? - Kotva se upevňuje vždy mimo loď!

Asi víš, že *spasení* plyne jen a jen z Kristovy smrti. Ale myslíš si, že *jistota* vyplývá z toho, co cítíš.

Vědomí spasení

Dovol mi nyní překroutit jeden verš podle lidských představ: "Tyto šťastné pocity dávám vám, kteří věříte ve jméno Božího Syna, abyste věděli, že máte věčný život." Teď si otevři Bibli a srovnej to s neměnným Božím slovem. Tento verš v 1.Janově 5,13 správně zní: "Toto *píšu* vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život."

Jak mohli mít prvorození synové v Egyptě oné Velké noci jistotu, že ujdou soudu nad Egyptem? (viz 2.Mojžíšova 12)

Navštívme dva jejich domy a poslechněme si, co se děje uvnitř. V prvním se všichni chvějí strachy z toho, co bude. Proč jsou všichni bledí a vyděšení? Prvorozený syn nám sděluje, že anděl

smrti má projít celou zemi, a že si není docela jist, jak on sám dopadne.

"Až anděl zhouby projde kolem našeho domu," říká, "a noc soudu bude za námi, pak budu vědět, že jsem v bezpečí; ale do té doby nevím, jak bych si mohl být zcela jist. Sousedí říkají, že jsou si záchranou jisti, ale myslím si, že je to troufalost. Nezbyvá mi, než abych celou dlouhou noc hrůzy jen doufal, že to dobře dopadne."

"A váš izraelský Bůh," ptáme se, "nepřipravil pro své lidi nějakou záchranu?"

"Ale ano," říká, "použili jsme způsobu, kterým lze uniknout. Krví jednorozčného beránka bez vady jsme yzopovým štětečkem pomazali zárubně dveří, ale stále si nejsme úplně jisti..."

Pojďme se nyní podívat do vedlejšího domu.

Je zde nápadný rozdíl! Na všech je vidět klid. Stojí, kolem beder pás, v ruce hůl a jedí pečeného beránka.

Ptáme se: "Jak to, že jste všichni tak klidní, vždyť dnes je neobyčejná noc?"

"Jen čekáme," odpovídají, "na Hospodinův povel k odchodu. Pak naposledy zamáváme krutým bičům a vši egyptské hrůze a odejdeme!"

"A nezapomněli jste, že dnes bude Bůh trestat Egypt?"

"Ne, náš nejstarší syn je v bezpečí. Pokropili jsme krví zárubně dveří, jak si to náš Bůh přál."

"No, u vašich sousedů také," říkáme, "ale tam jsou všichni nešťastní, protože nevědí, jestli to jejich nejstarší syn přežije."

"My však máme víc než jen krev na dveřích. Máme spolehlivé slovo našeho Boha. On řekl: 'Když uvidím krev, půjdu dále - minu vás.' Bohu stačí krev zvenku a my uvnitř můžeme mít pokoj."

V krvi je naše záchrana.

Boží slovo je naše jistota.

Může nám něco dát spolehlivější záchranu než krev a větší jistotu než Boží slovo? - Ne.

Nyní bych se tedy chtěl zeptat: Která z těch dvou rodin byla více v bezpečí?

Myslíš, že ta druhá, kde všichni vypadali tak vyrovnaně? - To není pravda.

Obě rodiny byly v bezpečí úplně stejně.

Jejich záchrana spočívá na tom, jak Bůh bere vážně krev na dveřích a ne na tom, co si myslí lidé uvnitř.

Jestliže si chceš být jist svým duchovním postavením, pak neposlouchej nestálé vnitřní pocity ale neměnné svědectví Božího slova.

"Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný" (Jan 6,47).

Jeden rolník neměl dost trávy pro dobytek, a tak užíval blízkého nevelkého pastviska, o kterém slyšel, že je k pronajmutí. Nějakou dobu majitel mlčel.

Jednoho dne k němu přišel jeden ze sousedů a povídá: "Myslím si, že to pole dostaneš. Nevzpomínáš si, že ti loni o vánocích poslal zvláštní dárek a také ti přívětivě zakýval na pozdrav, když jel nedávno kolem?" Rolník se začal těšit, že to vypadá nadějně.

Další den potkal jiného souseda a ten během rozhovoru poznamenal: "Bojím se, že to pole nedostaneš. Požádal o ně pan Janák a víš, že je dobrý kamarád s majitelem." A rolníkovy naděje se rozplynuly jako oblaka prachu. Jednou si dělá velké naděje, jindy má zoufalé pochybnosti.

Po několika dnech přichází listonoš a rolníkovi buší srdce až v hrdle, když otevírá dopis, protože vidí, že je to dopis přímo od majitele pastviska. Když ho sleduješ při čtení, je vidět, jak se jeho zachmuřená tvář rozjasňuje.

"Vyřešeno!" volá na svou ženu. Už se nemusí strachovat. Naděje a "kdyby" jsou věcí minulosti. "Majitel píše, že pole je moje, a to mi stačí. Už mě nemusí vzrušovat, co říkají sousedé. Jeho dopis je jednoznačný!"

Mnoho ubohých lidí je v podobné situaci - zmítají se ve spleti lidských názorů, v myšlenkách a pocitech vlastní hlavy! Jde jen o to, abychom si přivlastnili, co říká Boží slovo, a tím všechny pochybnosti mizí. Když něco říká Bůh, pak je v tom jistota, ať se to týká odsouzení nevěřícího - nebo spasení věřícího.

"Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo" (Žalm 119,89). Tomu, kdo upřímně věří, Boží slovo řeší všechno.

"Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdali řekne, a neučiní, promluví, a nedodrží?" (4.Mojžíšova 23,19)

Možná se zeptáš: "Jak mám ale vědět, že věřím správně?"

Na tuto otázku existuje jen jedna odpověď. Věříš ve správnou osobu, tedy Božího Syna?

Nezáleží na tom, kolik máš víry, ale na věrohodnosti osoby, které věříš. Někdo se chopí Krista jako tonoucí svého zachránce. Jiný se dotýká jen lemu jeho roucha. Ale oba jsou stejně spolehlivě zachráněni. Oba poznali, že jejich já je naprosto nejisté a že mohou bezpečně spoléhat na Krista, na Jeho Slovo a mít jistotu na základě Jeho díla. To znamená uvěřit v Něho. "Amen, amen, pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný" (Jan 6,47).

Ujistí se, aby tvoje jistota nespočívala na dobrých skutcích, na zachovávaní náboženských pravidel, na zbožných pocitech, které zase závisí na nábožném prostředí, na tvé dobré morální výchově od dětství a tak dále. Můžeš pevně věřit v cokoli z těchto věcí - a přesto zahynout. K věčnému spasení vede i ta nejslabší víra v Krista, ale i nejsilnější víra v cokoli jiného je důsledek podvedeného srdce.

Bůh v Bibli jednoduše představuje Pána Ježíše Krista a říká: To je můj milovaný syn, v něm jsem našel zaslíbení." Jemu, ne sobě, můžeš plně důvěřovat.

"Já v něho opravdu věřím," řekla mi smutně jedna paní, "ale přesto, když se mě zeptáte, jestli jsem spasena, nerada říkám ano, protože mám obavy, abych nelhala."

Tato mladá žena byla dcerou řezníka v menším městečku. Tehdy byl právě trh ve městě a její otec ze zatím nevrátil. Řekl jsem jí: "Až váš otec přijde, zeptáte se ho, kolik masa prodal, a on odpoví například: 'Osm metráků.' Za chvíli se vás zeptá váš bratr, kolik otec prodal a vy řeknete: 'Já ti to raději neřeknu, abych náhodou nelhala.'

Do toho se ozvala její matka: "Tím vlastně vyjadřuje, že tatínek lže."

Nezdá se ti, že tato mladá žena dělá z Krista lháře? Říkala: "Věřím v Božího Syna a on říká, že mám věčný život, ale neříkám to ráda, abych náhodou nelhala."

"No," řekne někdo, "jak si mohu být jist, že opravdu věřím? Častokrát jsem se snažil pevně věřit a zkoumal jsem, je-li moje víra dostatečná; čím více se však na svou víru dívám, tím více se mi zdá, že ji skoro nemám."

Příteli, díváš se nesprávným směrem. Chtěl bych použít obyčejný příklad.

Jednou večer k tobě přijde soused a řekne ti, že výpravčího na nádraží přešel vlak. Tento soused je však známý jako mluvka, který stále lže a mluví nesmysly. Budeš mu věřit - nebo se o to aspoň snažit?

- Kdepak.

- Proč ne?

- Znáš ho jako někoho, kdo si vymýšlí a nemluví pravdu.

- A proč mu nevěříš? - Zkoumáš přitom svou víru a pocity?

- Ne - jen se podívám na toho, kdo mi to říká.

Za chvílku přijde jiný soused a říká: "Výpravčího na nádraží přešel vlak." Když odejde, váháš, zda tomu věřit a přitom si pomyslíš: "No, ten člověk mi sice jednou lhal, ale jinak je to dobrý kamarád ze školy."

Ptám se znovu: musíš zkoumat svou víru a své pocity, když mu věříš jen částečně?

- Ne, jen hodnotím toho, kdo mi to říká.

Dobrá, za chvílku přijde třetí soused a říká ti totéž, co jsi už dvakrát slyšel. Tentokrát si však řekneš: Tak je to přece pravda, protože Frantu znám, že si nikdy nevymýšlí, že mluví vždycky pravdu.

Stejným způsobem vím, že věřím evangeliu, a to pro toho, kdo mi to říká. "Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží; Boží svědectví je to, co pověděl o svém Synu. ... Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu" (1.Janova 5,9-10). "Abraham uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost" (Římanům 4,3).

Někdo jednou smutně řekl kazateli: "Víte, já neumím věřit." Ten se klidně moudře zeptal: "A komu neumíte věřit?" Tím se všechno vyjasnilo. Ten člověk hledal víru v nějakém nepopsatelném "Něco", které musí v sobě cítit, aby si mohl být jist, že přijde do nebe; víra však vždy hledí vzhůru k živému Pánu a Jeho hotovému dílu a pokojně poslouchá svědectví věrného Boha.

K vnitřnímu pokoji je třeba pohled ven, vzhůru. Když se díváš ke slunci, máš stín za zády. Nelze se současně dívat na sebe a oslaveného Krista v nebi:

Tak tedy získává Boží Syn naši důvěru. Jeho dokonalé dílo nám dává záruku pro věčnost. Boží slovo nás neomylně ujišťuje o těch, kdo v Něho věří. V Kristu a Jeho díle je zdroj spasení a v Božím slově je zdroj jistoty našeho spasení.

Radost ze spasení

Pokud jsi spasen, můžeš si klást otázku: "Jak to, že jsem jednou nahoře a jednou dole, kdy ztrácím všechnu radost a pokoj a ocitám se na dně, jako předtím, než jsem se obrátil?"

V Božím slově zjistíš, že Kristovo dílo je zdrojem spasení, Boží slovo nás o tom ujišťuje a radost a pokoj nám dává Duch svatý, který bydlí v každém znovuzrozeném člověku.

Pamatuj si, že každý spasený člověk má stále "tělo", tedy zlou přirozenost, se kterou se narodil jako normální člověk, která se projevovala ještě v době, kdy jako miminko ležel mamince na klíně. Duch svatý ve věřícím odpírá tělu a je zarmucován každou jeho zlou pohnutkou, slovem nebo činem. Když věřící chodí "hodně Pánu" Duch svatý vypůsobí v jeho duši krásné ovoce: lásku, radost, pokoj atd. (Galatským 5,22). Když věřící žije tělesně, světsky, tehdy je Duch svatý zarmoucen a toto ovoce neroste.

Pro věřícího platí:

KRISTOVO DÍLO - a - TVOJE SPASENÍ - stojí a padají spolu
TVŮJ ŽIVOT - a - TVOJE RADOST stojí a padají spolu.

Kdyby se Kristovo dílo zhroutilo - a Bohu díky, že se nikdy nezhroutí! - pak by se s ním zhroutilo i tvé spasení. Kdyby se zhoršil tvůj praktický život - a dávej pozor, protože se to může stát - pak se ztratí i tvoje radost.

O prvotní církvi je řečeno, že "žila v bázni Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval" (Skutky 9,31).

A také ve Skutcích 13,52: "Ale učedníci byli naplněni radostí a Duchem svatým."

Tvoje duchovní radost bude úměrná duchovnímu charakteru tvého života jako obráceného člověka.

Vidíš chybu, které se dopouštíš? Zaměňuješ svou radost a spasení, tedy dvě naprosto odlišné věci. Když svou leností,

netrpělivostí, světským projevem atd. zarmoutíš Ducha svatého a ztratíš radost, myslel sis, že je tím podkopáno tvé spasení. Avšak:

Tvoje spasení závisí na Kristově díle, které udělal pro tebe.

Tvoje jistota spasení závisí na Božím slově.

Tvoje radost závisí na tom, abys nezarmucoval Ducha svatého.

Když jako Boží dítě uděláš něco, co se Duchu svatému nelíbí, tvůj vztah s Otcem i Synem je narušen; teprve vyznáním tohoto hříchu se vztah znovu napraví.

Představ si, že tvůj syn něco provede. Je na něm vidět, že s ním něco není v pořádku. Ještě před půlhodinou kolem tebe na zahradě vesele skotačil, obdivoval, co obdivuješ ty, smál se tomu, čemu se směješ ty. Jinými slovy, měli jste spolu nenařazený vztah; měli jste společné radosti a zájmy. Ale najednou se vše změnilo a jako neposlušný kluk stojí v koutě - smutný obrázek. Kdyby se přiznal, co provedl a odprosil, odpustil bys mu. On však pyšně, svévolně vzlyká.

Radost, kterou měl ještě před půlhodinou, zmizela. Proč? Protože se váš vzájemný vztah narušil.

Avšak: tvůj syn nepřestal být tvým dítětem. To závisí na jeho narození. Ale váš okamžitý vztah záleží na jeho chování.

Najednou přijde a přizná se, omlouvá se a ty vidíš, že mu to je opravdu líto. Vezmeš ho do náruče a dáš mu pusu. A on má zase radost jako dřív.

Představ si, že stojí zarputile v koutě a vtom v domě nastane poplach. Hoří! Co se s ním stane? Necháš ho tam uhořet? To přece nikdo neudělá! Asi by byl první, koho bys vynesl ven. Vztah otce a dítěte je jedna věc a okamžitá radost z tohoto vztahu je věc jiná.

Když David těžce zhřešil s Uriášovou manželkou a Uriáše nechal zabít, pak vyznává a neříká: "vrať mi své spasení," ale "vrať mi radost ze svého spasení" (Žalm 51,14).

Když věřící člověk zhřeší, ztratí radost, dokud nepřijde k Otci a nevyzná svůj hřích.

Pak podle Božího slova ví, že je mu odpuštěno; ono jasně prohlašuje: "Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti." (1.Janova 1,9).

Vždy měj na paměti tyto dvě věci: vztah, který vznikl tvým znovuzrozením je naprosto pevný; a není nic krásnějšího, máš-li hezký osobní kontakt s Bohem.

Na světě ani v pekle není moci, která by mohla rozbít vztah, který vznikl znovuzrozením; avšak okamžitý vzájemný kontakt může narušit nečistá pohnutka nebo prázdné slovo.

Když se cítíš smutný, pokoř se před Bohem a zamysli se nad svým jednáním. A když potom odhlaš zloděje, který tě okradl o radost, vytáhni ho na světlo, vyznej svůj hřích Bohu a odsuď sám sebe za nedbalost své duše, která umožnila nepříteli se dostat dovnitř.

Avšak nikdy, *nikdy*, nezaměňuj své spasení s radostí.

Nemysli si však, že na hřích věřícího přichází Boží soud shovívavěji než na nevěřícího. Bůh nemá na hřích dvě různá měřítká a nemůže projít kolem hřichu věřícího snáze než kolem hřichu nevěřícího. A přece je mezi tím velký rozdíl.

Všechny hřichy věřícího byly vloženy na Krista, když trpěl na kříži na Golgathě. Tam byla jednou provždy vyřešena otázka všech jeho hřichů. Odsouzen byl "náhradník", který "na svém těle vzal naše hřichy na kříž" (1.Petrova 2,24).

Kdo odmítá Krista, musí nést své hřichy sám - v jezeře ohnivém.

Když spasený člověk sežže, zklame, nelze jej znovu obviňovat, protože sám Soudce všechny jeho hřichy jednou provždy vyřešil na kříži. Připravuje se však o svou vnitřní radost, kdykoli zarmucuje Ducha.

Uvedu jiný příklad. Je krásná noc. Měsíc je v úplňku a svítí jasněji než kdy jindy. Muž hledí zaujatě na klidnou hladinu hluboké studánky, ve které se měsíc odráží a poznamená ke svému příteli, který stojí vedle: "Jak je dnes krásně kulatý! Jak tiše majestátně pluje!" V tom přítel hodí do studánky malý oblázek. První muž se zděsí: "Jakto že se měsíc rozsypal na kousky a všechno se to tak chvěje?"

"To je hloupost," říká přítel, "podívej se nahoru, měsíc se nezměnil. Změnila se jen situace ve studánce, která měsíc odrážela."

Tvoje srdce je studánkou. Když do něho nepustíš nic zlého, Boží Duch bere Kristovu slávu a ukazuje ti ji ke tvé radosti

a pokoji. Jakkmile se však ve tvém srdci uhnízdí nesprávný motiv, ze tvých úst vycházejí marná slova - tvoje radostné prožitky se třísťí na kousky. Jsi sám v sobě neklidný a rozrušený, dokud se zlomeným duchem nepřijdeš k Bohu a nevyznaš mu svůj hřích (to, co tě rozrušuje); tak se obnoví tvůj pokoj a radost.

Jestliže je tvé srdce neklidné - změnilo se něco na Kristově díle? Nè. Na tvém spasení se nic nezměnilo.

Změnil Bůh své slovo? To se nikdy nemění! Pak se na tvé jistotě spasení také nemá co měnit.

Co se tedy změnilo? Změnilo se působení Ducha svatého v tobě; místo abys přijímal slávu Kristovu a plnil jí své nitro, musíš se zabývat svou nečistotou a hříchem.

Svou radost a pokoj ztrácíš, dokud svůj hřích nevyznaš, nevzpreš se zlému, které se Bohu nelíbí.

Pánu Ježíši velice záleží na tom, abychom nezarmucovali svatého Božího Ducha, kterým jsme zapečetěni ke dni vykoupení (Efezským 4,30).

Tvoje víra může být jakkoli slabá, ale buď si jist, že Ten, v koho jsi uvěřil, se nikdy nezmění. "Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky" (Židům 13,8).

Dílo, které On vykonal, se nikdy nezmění. "Vše, co činí Bůh, zůstává navěky; nic k tomu nelze přidat ani z toho ubrat (Kazatel 3,14).

Jeho slovo se nikdy nezmění. "Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky" (1.Petrova 1,24).

Předmět mé víry, základ mého spasení, důvod mé jistoty, nic z toho se navěky nemění.

Ještě jednou se zeptám: "Kterou třídou cestuješ?" Obrať své srdce k Bohu a odpověz mu na tuto otázku.

"Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý" (Jan 3,33).

Přeji ti, aby tě radost z toho, že toto velké spasení je tvým majetkem, provázela stále, dokud On nepřijde.

George Cutting